

မိုးမိုးစာပေ

မြေပုလဲသွယ်

မချစ်သာမုန်းပါလေဦး

အခန်း (၁)

သာယာညွတ်ပြောင်းသော တေးဂီတသံသည် တိတ်ဆိတ် ဦးမိသက်လျက်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ ဝိုးမျောပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။

လရောင်ဆမ်းထားသည့် ညနှင့် သာယာညွတ်ပြောင်း သော တေးဂီတတို့ တွဲဖက်လိုက်သောအခါ ညသည် ပို၍လှပ သက်ဝင်လျက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သီကုံးဖွဲ့နွဲ့ နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ညမွှေးပန်း၏ရနံ့၊ စိမ်းမြသော မြက်ခင်းပြင်နှင့် အုံ့ဆိုင် ခိုင်းညှို့နေသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကြား မလှုပ်မယှက် ထီးထီး မားမား ရှိနေသည့်အရာက ကိုမင်းမောင်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ကွက်လပ် မျက်နှာစာတွင်ရှိနေသော ပိတောက်
ပင်အောက် သစ်သားကွပ်ပြစ်ပေါ်ဝယ် မလှုပ်မယှက် အနေအထား
အတိုင်း ညအလှနှင့် တေးဂီတသံထဲမှာ အာရုံနစ်မျော ဈာန်ဝင်စား
လျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသူအား သောင်းသောင်းဖျဖျ ကြိုဆို
အားပေးလိုက်သော လက်ခုပ်သံများကြောင့် ပြီးဆုံးသွားသော
တေးဂီတနှင့်အတူ အလန့်တကြား နိုးထလာသူဖြစ်သည်။

ကြော်...ကောင်းလိုက်တဲ့ ဂီတသံပေပဲ။

ထိုဂီတပညာရှင်သာ ကိုမင်းမောင်ရှေ့မှာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင်
သူကိုယ်တိုင် အားပါးတရ လက်ခုပ်တီးလျက် ဂုဏ်ပြုလိုက်ချင်
စမ်းပါရဲ့လေ။

အခုတော့ ထိုဂီတပညာရှင်မှာ ကိုမင်းမောင်ရှေ့မှာ မရှိ
သလို ဂုဏ်ပြုချင်နေသော ကိုမင်းမောင်၏ လက်ခုပ်သံများသည်
လည်း ဝယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်သော နှလုံးအိမ်တွင်းမှာပဲ လျှို့ဝှက်
တိတ်ဆိတ်စွာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ထိုတေးဂီတသံသည် ကိုမင်းမောင်
၏ဘဝကို ကြီးစွာသော ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်
ဟု ထိုစဉ်က ကိုမင်းမောင် မရိပ်မိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

လှပသောညနှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်လှသော တေးဂီတ
တို့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းလိုက်သော အဖိုးမဖြတ်နိုင်၊ မေ့မရနိုင်သော
ထိုတေးဂီတသံကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်လွန်းစွာ နှုတ်ခမ်းအစုံကို

ပြုံးလျက် ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် သူခံစားလိုက်ရ
သော တေးဂီတသံအပေါ်မှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။

တစ်ကိုယ်တည်းသမား ကိုမင်းမောင်တွင် ဇနီးသည်နှင့်
သမီးလေး ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ဘာတစ်ခုမှ မက်မောတွယ်တာ
စရာ မရှိတော့သလို အလွမ်းအဆွေးသမားကြီးလုံးလုံးဖြစ်ကာ
သူ့ဘဝသူ့ အဆင်ပြေသလို ကြီးစားနေရင်း နောက်ထပ်အဖော်သစ်
မရှာဘဲ အထီးကျန်ဆန်စွာ ရပ်တည်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ရှိသည့်အမွေအနှစ်လေးကို ထုခွဲရောင်းချပြီး ဝမ်းရေးကို
ဖြေရှင်းရပ်တည်လာခဲ့ရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပါ အဆက်အသွယ်
ပြတ်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သံယောဇဉ် တွယ်ငင်စရာမရှိသော ကိုမင်းမောင်အတွက်
လူတွေက သူ့ကို အရေးစိုက်ခြင်း၊ အရေးမစိုက်ခြင်း ဘာတစ်ခုမှ
စိတ်မဝင်စား။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်က သစ်ပင်ပန်းပင်လေးများကို
သာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အထီးကျန်နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကိုမင်းမောင်၏ စိတ်
အစဉ်ကို သာယာညွတ်ပြောင်းသော တေးဂီတသံဖြင့် တစ်ဖန်
နှူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေပြန်သောအခါ ဇနီးသည်ရှိစဉ်က အတူနေထိုင်
ပျော်ရွှင်ခဲ့သော သာယာချမ်းမြေ့သည့်ဘဝကို ပြန်လည်လိုတမ်းတ
စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

မခင်ဝေနဲ့ သမီးလေးတို့၏ မလှပသည့် ဘဝဇာတ်သိမ်း

ခန်းမှာ ကိုမင်းမောင်ကိုယ်တိုင် အတူလိုက်ပါမသွားနိုင်ခြင်းကပင် ကျန်ရစ်သူရင်ကို အဘယ်မျှ အခံရခက်အောင် ပူလောင်နာကျင် စေကြောင်း သွားနှင့်သူတို့က နားလည်နိုင်ကြမည်မတင်။

ဝေနေ့သမီးလေး...။

ကောင်းမွန်ရာဘုံဘဝမှာ အေးငြိမ်းချမ်းသာစွာ ရှိပါစေ ကွယ်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှထပြီး ခြံတံခါးဘက်ကို ဦးတည်လျှောက်ခဲ့ စဉ်မှာပင်...

“ဟယ်...မီးတွေပျက်ကုန်ပြီ”

“မီးပျက်ပြီဟေ့...မီးစက်ဖွင့်ပါ”

“မီးခြစ်ပါလား”

ရောင်စုံမီးသီးများနှင့် ထိန်လင်းတောက်ပနေသော ခြံဝင်း ကျယ်ကြီးအတွင်း စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသည့် မင်းပရိသတ်များ အလယ် ခြံကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားခြင်းနှင့်အတူ တစ်ပြိုင် တည်းလိုလို ထွက်ပေါ်လာသည့် အံ့ဩထိတ်လန့်သံ၊ တီးတိုးမေး မြန်းပြောဆိုသံများနှင့်အတူ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေဟော လူများအတွက် အမြန်ဆုံး မီးအလင်းရောင် ရရှိရေး ကြိုးစားနေသည့် မခိုက်အတန် လေးသည်ပင်လျှင် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကံကြမ္မာကို ကောင်းကောင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်ခဲ့ပါကြောင်း ကိုမင်းမောင် အပါအဝင် မည်သူမှ မတွေးမိခဲ့ကြချေ။

“အွပ်”

“အား”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“ဒုန်း”

“အမလေး”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော အသံနှင့်အတူ လဲပြိုသံ များ ပစ္စည်းများ ကျကွဲသံတို့အားလုံး ညအမှောင်ထဲမှာ ချောက်ချား ထိတ်လန့်ဖွယ် အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာရာ အမှောင်ထုထဲရှိ လူစုလူဝေးကြီးမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“သူခိုးလား...လူဆိုးလား”

“ကျွန်မကြောက်တယ်”

“ကြောက်တယ်”

အမှောင်ထုအတွင်းမှာ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်ကိစ္စ တွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးမြန်းစူးစမ်းသံတွေသာ ထွက် ပေါ်လာပြီး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ တုံ့ပြန်ဖြေဆိုမည့်သူ ကဖြင့် မရှိပါ။

“ဟေ့...မီးစက်မနိုးရသေးဘူးလား”

“မီးတွေမြန်မြန်လင်းအောင် လုပ်ကြလေကွာ”

“အားလုံးပဲ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေကြပါ ခင်ဗျာ၊ အခုပဲ မီးလင်းလာပါလိမ့်မယ်၊ အခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် လည်း လူကြီးမင်းတို့အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်”

အသံဩဇာအပြည့်ပါသော လူတစ်ယောက်၏ ယဉ်ကျေး နှစ်မြေဖွယ်ရာ တောင်းပန်စကားကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော လူထုပရိသတ်မှာ ငြိမ်ကျသွားသော်လည်း တီးတိုးဝေဖန်စကားပြော ဆိုနေသံများက ပို၍ဆူညံလာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တစ်ခုခုဖြစ်တာတော့ သေချာတယ်”

တစ်ဖက်ခြံထဲတွင် မီးစက်နှိုးသံ၊ ပြေးလွှားသံများ အားလုံး ညအမှောင်ထုအတွင်းဝယ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရှိနေချိန်မှာပင် ခြံတံခါး နားရောက်နေသော ကိုမင်းမောင်ရှိရာသို့ ကမူးရှူးထိုး အမှုအရာဖြင့် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ကိုမင်းမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ အထုပ် တစ်ထုပ် ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ ရော့”

“အင့်”

“ဟာ”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ ဟေ့လူနေဦး”

“အို”

လှုပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားပုံက အဆွေးသမား

ကြီး ကိုမင်းမောင်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ လိုက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။ လက်ထဲ ကို ရောက်လာသော အထုပ်ကို ယောင်ရမ်းဖမ်းယူဆုပ်ထွေးလိုက် စဉ်မှာပင် သူ့အနားက လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် လွင့်လွင့်ပါ အောင် ထွက်ပြေးသွားသူမှာ ကိုမင်းမောင် အော်ဟစ်တားမြစ်နေ သည်ကို မကြားသည့်အလား အမှောင်ထုအတွင်းသို့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားရာ ကိုမင်းမောင် ပြေးလိုက် သွားလျှင်တောင် မိနိုင်ဖွယ်မရှိပါ။

အနက်ရောင် လောင်းကုတ်ရှည်ကြီးနှင့် သတ္တလပ်ဦးထုပ် ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသူမှာ သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် လျှပ်တစ်ပြက် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ အံ့ဩမင်သက်စွာ ကိုမင်းမောင် ကြောင်အမ်းအမ်းရပ်နေမိစဉ်မှာပင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အတွေ့အာရုံကို ပထမဆုံး သတိပြုမိလာ ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် သူ့လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေသော အထုပ် ကို အသာငုံကြည့်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟင်”

ကလေးပေါက်စလေးပါလား။

လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် အဖြစ်ကြောင့် ကိုမင်းမောင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်တွေအားလုံး အေးစက်တောင့်တင်း သွားသည်။ အနီးဖြင့် အထပ်ထပ်ထုပ်ပိုးထားသည့် အရာက ကိုမင်းမောင် ထင်မြင်ယူဆထားသလို သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတစ်ခု

မဟုတ်။

နုနုထွေးထွေး သက်ရှိလူသား ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက သူ့ရင်ခွင်ထဲရှိ ဝှမ်းစောင်ခြံထူထူထဲမှာ နွေးထွေးလုံခြုံစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည့်အဖြစ်လေ။

အပြစ်ကင်းစင်နုထွေးလှသော မျက်နှာလေးကဖြင့် မြင်ရသူရင်ကို ကရုဏာပွားစရာ၊ သနားကြင်နာစရာ ကိုမင်းမောင်လက်ထဲမှာ သူ့ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲကို မသိနားမလည်ရှာပါလား။

“ဟာ”

ကလေးငယ်ကို ငိုကြည့်ရင်း ကိုမင်းမောင်လက်တွင် ပေကျံနေသော အေးစက်စိုစိသော အတွေ့အတွက် သူ့လက်ကို ငိုကြည့်လိုက်မိချိန်မှာတော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလို ဖြစ်ရသူက ကိုမင်းမောင်။

ဘုရားရေ...။

သွေး...သွေးတွေပါလား။

နီရဲစေးထန်းစွတ်စိုနေသည့် သွေးစက်တွေက ကလေးကိုယ်တွင် လွှမ်းခြံရစ်ပတ်ထားသော ဝှမ်းစောင်ခြံလွှာမှတစ်ဆင့် ကိုမင်းမောင်၏ လက်အစုံကို စွန်းပေလာခြင်းလား။

ဒါမှမဟုတ် စောစောက ပေးသွားသောလူရဲ့ လက်ကပဲ ကိုမင်းမောင်နှင့် ကလေးငယ်ကို စွန်းပေစေခဲ့ခြင်းလားဆိုတာ ကိုမင်းမောင် သေချာရေရာစွာ မတွေးတတ်သော်လည်း အခု သူ့ကြို

တွေ့ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများစွာ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းခြင်းများဖြင့် ဘယ်လိုမှ သွေးရိုးသားရိုး အခြေအနေမဟုတ်တော့ကြောင်းကိုဖြင့် ချက်ချင်းလိုပင် သိရှိနားလည်သဘောပေါက်လိုက်ရပါပြီ။

“သူဌေး ဦးသိန်းအောင် ခြံထဲမှာ ဓားထိုးမှုဖြစ်လို့ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်သေသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ရဲမလာမခြင်း ခြံထဲက လူတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ အပြင်မထွက်ရဘူးတဲ့”

“လူသတ်သမားက ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒီအနီးအနားမှာပဲရှိဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟင်”

အုပ်အုပ်ကျက်ကျက် လှုပ်ရှားမှု။

တီးတိုးစကားပြောသံများ။ ပြီးတော့ သူဌေးဦးသိန်းအောင် ခြံထဲက လူသတ်မှု။ သွေးစွန်းနေသော ကလေးငယ်နှင့် ကိုမင်းမောင်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကိုမင်းမောင်တစ်ယောက် သူ့အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ရပါပြီ။

လူသတ်တရားခံ သို့မဟုတ် သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်က ကိုမင်းမောင်လက်ထဲကို ပြဿနာထုပ်ထိုးထည့်ပေးပြီး တရားခံရှာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေးမိလာသော အခါ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိဆိုသလို ကိုမင်းမောင်၏ သွေးစွန်း

ပေနေသော အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် ကလေးငယ်နှင့်အတူ သူကိုယ်တိုင် သွေးတို့ပေစွန်းနေခြင်းက နေရင်းထိုင်ရင်း တရားခံ အဖြစ်သို့ တွန်းပို့ပေးလျက်ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

သူဌေးဦးသိန်းအောင်နှင့် ကိုမင်းမောင်တို့မှာ ခြံချင်းကပ် လျက် နေကြသူများဖြစ်သော်လည်း သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ကောင်းစွာသိကြသူများ မဟုတ်ပါ။

သူဌေးဦးသိန်းအောင် စိတ်ဝင်စားသူက ကိုမင်းမောင် မဟုတ်သလို ကိုမင်းမောင် စိတ်ဝင်စားသည့်အကြောင်းအရာ များစွာ ထဲမှာလည်း ဦးသိန်းအောင်လို လူစားမျိုး မပါဝင်ခဲ့တာလည်း သေချာပါသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

လက်ထဲရှိကလေးငယ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်ခင် မှာပဲ တခြားတစ်နေရာကို မိုက်မဲစွာ သွားရောက်စွန့်ပေးမည်လား။

သို့တည်းမဟုတ် အဖြစ်မှန်တွေကို ပြောပြပြီး ကလေး ငယ်ကို ရဲလက်သို့ သွားအပ်ရမည်လား။

သူပြောသည့်စကားများကို မည်သူတွေက ယုံကြည်စွာ လက်ခံကြမည်နည်း။ ကိုယ့်အပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ် မှ ကာကွယ်ရန် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကိုမင်းမောင်ဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချရပေတော့မည်။

ကလေးငယ်၏ မျက်နှာလေးကို သနားကရုဏာသက်စွာ

ငုံကြည့်လိုက်မိသောအခါ သူ့နှလုံးသားတွင် နူးညံ့ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။

သမီးလေး...။

ကိုမင်းမောင်၏ သမီးလေးသာ အခုလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ မည်ဆိုလျှင် သမီး၏ဖခင်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ကိုမင်းမောင် သူ့ရင်ခွင် ထဲက ကလေးငယ်ကို ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်ရက်ပါမည်လား။

ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အတူကွယ်လွန်သွားရရှာသော သမီးငယ် နေရာမှာ ရောက်ရှိလာသော ကလေးငယ်တွင် တကယ်စင်စစ် မည်သည့်အပြစ်မှ မရှိရှာ။

အပြစ်မဲ့လူသားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု ပြစ်ပယ်ထားရစ်ခဲ့ရလောက်အောင်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကိုမင်းမောင် နှလုံးသားက ခွင့်မပြု။ သမီးလေးကိုယ်စား ရောက်ရှိ လာသော ကလေးငယ်၏ဘဝကို သူသာလျှင် ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ကယ်တင်ရန် တာဝန်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

တွေဝေနေရန် သူတွင် အချိန်မရှိတော့ပါ။

ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက် ပြန်အပြု လက်ခနဲအရာတစ်ခုကို မြေပြင်မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် ကောက်ယူလိုက်ရာ ရွှေသားအတိတ်ပြီးသော ဆွဲကြိုးလေး နှင့် ဆွဲပြားတစ်ခုဖြစ်နေသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

ဘုရား...ဘုရား...။

ဒါ စောစောက 'သူ့ကို ကလေးလာပေးသွားသူရဲ့ ပစ္စည်းများလား။

ဒါဆိုရင်တော့ သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသူဟာ ဒီကလေးရဲ့ မိခင်များလား။ သေချာတာကတော့ သူ့လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေသော ဒေါင်းဘယကလေးမှာ ဤကလေးငယ်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေကြောင်း သေချာလျက်ရှိနေသည်။

သားလား သမီးလား မသိရသော သူ့ရင်ခွင်က ကလေးငယ်နှင့် ကလေး၏မိခင် သို့မဟုတ် ကလေးငယ်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေသူတို့၏ အဖြစ်က တွေးဝံ့စရာမရှိအောင် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဆန်လွန်းလှသည့်အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝဖြင့် အထီးကျန်အေးငြိမ်းစွာ နေခဲ့သော ကိုမင်းမောင်၏ဘဝကိုပင် ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှား ခွေယမ်းသွားခဲ့လေပြီ။

သူ ဘာကိုမှ ကြာရှည်စွာ မစဉ်းစားတော့ပါ။

လက်ထဲက ကလေးငယ်ကို ကျစ်လစ်စွာ ခိုက်ထွေးလျက် ညအမှောင်ထဲမှာပင် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လျှင်မြန်စွာ အကောင်အထည်ဖော် လှုပ်ရှားလိုက်ပါသည်။

နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ ဝေနေ့သမီးလေးရေ။

နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ကွယ်။

ဆူညံရုပ်ထွေးနေသော သူ့ဌေးဦးသိန်းအောင်၏ ခြံဝင်းထဲ ရှိ အဖြစ်အပျက်များကို လူအများ အာရုံစူးစိုက်စိတ်ဝင်စားနေကြ

သည့် အချိန်မှာ ခြံချင်းကပ်လျက်တွင် ရှိနေသော ကိုမင်းမောင်သည် လည်း မည်သူမှ မရိပ်မိနိုင်ခင်မှာပင် သူ့အိမ်လေးကို တိတ်တဆိတ် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် အဖြစ်ကို မည်သူမှ သတိမထားမိခဲ့ပါ။

နောက်ရက် သတင်းစာမှာ သူ့ဌေးဦးသိန်းအောင်ခြံတွင်း ရှိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာ မှုခင်းသတင်းကို စာလုံးမကြီးများဖြင့် ဖော်ပြချိန်မှာ ကိုမင်းမောင်ပိုင် အိမ်ကလေးမှာဖြင့် သော့တန်းလန်းဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေပါသည်။

အခန်း (၂)

“ဟော...လာကြပြီ...လာကြပြီ”

“စောဥမ္မာကိုယ်တိုင် လိုက်လာတာပါလား”

“ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလည်း ရီရီ”

“ရီမသိဘူး ဒေါဒေါ၊ ရီမသိဘူး”

“အီး...အဟင့်...ဟင့်”

“ဒုက္ခပါပဲ ရီရီရယ်”

ရီရီဆိုသော မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာပြင်လေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲ ထိုးနှစ်ကွယ်အုပ်ကာ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်သည့်အထိ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်ရာ ဒေါဒေါကြိုင်သည်လည်း မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့်ပင် ဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းမောကြီးကိုသာ ဟင်းခနဲနေအောင်

ချလိုက်တော့သည်။

“အခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ရီရီ၊ အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ကကြရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ငိုမနေပါနဲ့လေ၊ ရီရီမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး၊ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဒေါဒေါတို့လည်း လုပ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား”

“စောဥမ္မာကိုတော့ ရီရီကိုယ်တိုင် ထွက်တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ရှင်”

“ရီရီ မတွေ့ရဲဘူး ဒေါဒေါ၊ သူ့ကို ရီရီကြောက်တယ်”

မျက်ရည်လည်ရွှဲ ငိုရှိုက်နေရာမှ ရပ်တန့်သွားရသည့်အထိ လှပသော ရီရီမျက်နှာလေးမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူသွားရပါသည်။ စောဥမ္မာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရမည့် အရေးထက် ရီရီခမျာ ကျားမြီးကိုသာ ပြေးဆွဲလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

“ဒီအခြေအနေရောက်မှ မထူးတော့ဘူးရီရီ၊ ဟိုကလာနေပြီ၊ ဒေါဒေါသွားကြိုလိုက်ဦးမယ်၊ ရီရီ မတွေ့ချင်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူမေးတာကိုသာ ဖြေလိုက်ပါ”

“ဒေါဒေါ”

ရီရီသည် ဒေါကြိုင်ကို အားကိုးရာကြီးတစ်ခုလို ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း ဒေါကြိုင်ခမျာ ရီရီကို လှည့်မကြည့်နိုင်ရှာ။ စောဥမ္မာကိုကြိုဆိုရန် အပြေးထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ရာ ရီရီသည် ခြေစရာမြေမရှိတော့သူတို့၏ အားငယ်ကြောက်ရွံ့ခြင်းများဖြင့် အခန်းထောင့်ကွယ်စုစုလေးမှာ ကြိတ်လျက်သာ ရှိုက်ကာငင်ကာ ငိုပွဲဆင်

လျက်ရှိ၏။

ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ရန် ရီရီတွင် ပြေးစရာမြေလည်းမရှိပါ။ ရှိသည်တိုင်အောင်လည်း စောဥမ္မာတို့လိုလူတွေလက်က လွတ်အောင် ပြေးနိုင်မည်မထင်။

သူတို့သိလိုသမျှ မဖြေကြားနိုင်သ၍ ရီရီကို မြေလှန်ရာ ဓမ္မကြာမှာ သေချာပါသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သည့်အတွက် ရီရီတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား၏။

သူတို့လာကြပြီ။ ကားတံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံပြင်းပြင်းကို ကြားလျှင် ရီရီသည် ကြံရာမရနိုင်ဘဲ အိမ်ခနဲငိုချလိုက်၏။

“ရီရီ ဘယ်မှာလဲ”

မာကျောအေးစက်သော စောဥမ္မာအသံက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော အိမ်အတွင်းမှာ ဟိန်းထွက်သွားသယောင် မှတ်ထင်ရပေသည်။

“ရှိပါတယ် မမ၊ အခန်းထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးငိုချည်းနေပါတယ်”

“ငိုနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ့်ထက်များစွာ ငယ်ရွယ်သော စောဥမ္မာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒေါ်ကြိုင်လို လူကြီးသူမတစ်ဦးက မမဟုခေါ်ရရုံမက ရိုသေလေးစားစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေရသည်ဖြစ်ရာ

ရီရီအတွက်မူ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။

ဒေါ်ကြိုင်စကားအဆုံးမှာ ဒေါသပြင်းစွာ ထပေါက်တော့မည့် မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာပုံက အခုချိန်မှာ စောဥမ္မာသာ နဂါးမလေးဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဒေါ်ကြိုင်အပါအဝင် စောဥမ္မာ အလိုမကျနိုင်သူအားလုံး ပြာကျလောက်ပါပေသည်။

“ဒီကိစ္စက ငိုနေရုံနဲ့ ပြီးမယ်ထင်နေလို့လား၊ သူ့ကိုထားခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ရိုက်ရှိုးသောအမှုအရာဖြင့် ဒေါ်ကြိုင် စောဥမ္မာရှေ့က ထွက်လာချိန် စောဥမ္မာတစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။

စောဥမ္မာရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်း အပြိုင်ထွန်းလင်းနေတာ ဘယ်သူမှ နားမလည်နိုင်။ ဒီလိုအခြေအနေ အချိန်အခါတွေ ဖြစ်လာဖို့ သူမဘက်က ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရသလည်းဆိုတာ စောဥမ္မာသာလျှင် အသိဆုံးမို့ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသည့်အခါမှာတော့ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရသူက သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

“ရီရီ ရောက်ပါပြီ မမ”

ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လျက်ရှိနေရာမှ ဒေါ်ကြိုင်အသံကြောင့် စောဥမ္မာအကြည့်တွေက ရီရီထံ ရူးရှုတောက်ပစွာ ရောက်ရှိလာ၏။ စောဥမ္မာ၏ အကြည့်များကို ရင်မဆိုင်ဝံ့တိုင်း ရီရီသည်

ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငံ့ရင်း ကျိတ်လျက် ရှိကံနေသော်လည်း
စောဥမ္မာရှေ့မှာ အသံမထွက်ရဲချေ။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး ရီရီ၊ ညည်း
အပြစ်က ငိုနေရုံနဲ့ ပြီးပြီထင်နေလား။”

“မမ...မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ရီ...ရီ မမခိုင်းတဲ့အတိုင်း
လုပ်ခဲ့တာပါ။”

“ဘာ”

ကျယ်လောင်ပြင်းထန်လှသော စောဥမ္မာအသံကြောင့် ရီရီ
ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည့်အထိ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွား
ရရှာသလို မျက်နှာလေးမှာလည်း ဖွေးခနဲဖြူသွားရရှာပါသည်။

ဒေါ်ကြိုင်မှာ ရီရီမျက်နှာလေးကို သနားကြင်နာစွာ
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါတယ်တဲ့ ဟုတ်လား၊ ညည်း
က ငါ့ကိုလိမ်ရဲတယ်ပေါ့။”

“ရီ မလိမ်ရဲပါဘူး၊ မမကို ရီကြောက်ပါတယ်ရှင်။”

“အိ...ဟီး...ဟီး။”

ပြောရင်း ရီရီခမျာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ငိုချလိုက်ရာ
စောဥမ္မာမျက်နှာမှာ အေးစက်တင်းမာသွားပြီး ရီရီကို မုန်းတီးစက်
ဆုပ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကြောက်တယ် ဟုတ်လား၊ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း
ကြောက်လို့သာ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ငိုနေတာကို အခုရပ်စမ်း မိရီရီ၊ ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ။”

“ဟို...ဟို ရီ...အဲဒီအချိန်တုန်းက သိပ်ကြောက်လို့
မမ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ ရိမှားရောက်လာတဲ့ လူကြီးလက်ထဲကို
ကလေးလေးကို ထည့်ပေးလိုက်တာ တကယ်ပါ။”

“ရီကို ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ မမ၊ ရီ ခံပါ့မယ်ရှင်”

“အိ...အဟင့်...ဟင့်။”

ရီရီထံမှ ဟီးခနဲငိုချလိုက်သံက စောဥမ္မာအတွက် သနား
စရာဖြစ်မလာပါ။ တရားဥပဒေသာရှိမလာဘူးဆိုလျှင် သူမရှေ့တည့်
တည့်ရှိ ရီရီကို သူမလက်ဖြင့် သတ်ပြစ်မိမည်လားမပြောတတ်ပါ။

အခုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါရဲသဖြင့် မီးထွက်
မတတ် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရီရီကို မကျေမချမ်းနိုင်စွာ စူးစိုက်ကြည့်
ရင်း စောဥမ္မာမျက်နှာမှာ ညိုမှောင်နေသည်။

ပြဿနာက မသေးပါ။

ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြီးကွင်းစွပ်ထားရသည့် အဖြစ်မျိုး
မို့ ရီရီကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စွမ်းဆောင်
နိုင်ခြင်းမရှိနှင့် နောက်ဆုံး ဒေးဗစ်ကိုသာ အပြစ်တွင်တွင်ဖို့နေမိ
သည်။

သူ အသုံးအကျလို့။

သူ အစီအစဉ်ညှိဖျင်းလို့။

သူမကောင်းလို့...သူ့ကြောင့်ဆိုတာတွေသာ စောဥမ္မာ

အတွေးအာရုံမှာ အထပ်ထပ်ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိရာ စောဥမ္မာကိုယ် တိုင် ဆောက်တည်ရာမဲ့လျက်ရှိသည်။

“ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ရီရီ၊ ညည်းအသံကို ငါမကြားချင်ဘူး”

“ဒေါ်ကြိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျပါဘူး၊ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဘာလို့ ရှင်က ရီရီနားမှာ ရှိမနေရတာလဲ”

“မခင်ဦးက ခေါ်ထားလို့ပါ”

“လာပြန်ပြီလား ဒီခင်ဦး၊ နေရာတကာ ခင်ဦး ခင်ဦးနဲ့ သွားကြ၊ သွားကြ ရှင်တို့မျက်နှာတွေကို တစ်ယောက်မှ မကြည့် ချင်ဘူး”

ခင်ဦးဆိုသည့် အမည်ကို ကြားရုံနှင့်ပင် စောဥမ္မာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ပူလောင်လာကာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ခင်ဦး...ခင်ဦး။

ဒီခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမက စောဥမ္မာကို ဘယ်အချိန်ထိအောင် များ ခံစားနာကျင်စေဦးမှာလည်း ဘယ်အထိအောင်များ နှိပ်စက် နေဦးမည်လည်း မသိပါ။

ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမကြောင့် စောဥမ္မာနုလုံးသားတွေ မွမ္မ ကြေနေခဲ့ရပြီဖြစ်သလို စောဥမ္မာ မျက်ရည်တွေလည်း နာကျင်မှု တွေ့နဲ့ ခြောက်ခမ်းခဲ့ရပါပြီ။ ဒီခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့်ပဲ စောဥမ္မာ ဟာ အခုလို ဘယ်သူမှ မကြံစည်မိတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်ရိုင်းတွေကို

ရက်ရက်စက်စက် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

ဪ...စောဥမ္မာရဲ့ ကိုကိုရယ်။

ခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့် စောဥမ္မာရင်မှာ ဘယ်လောက် တောင် ပူလောင်နာကျင်ခံစား ကြေကွဲရတယ်ဆိုတာ စောဥမ္မာရဲ့ ချစ်သူကိုကို သိရဲ့လားကွယ်။

စောဥမ္မာ၏ ဒေါသရောင်ဖြင့် ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်မတတ် ရှိသော မျက်လုံးအစုံမှာ နာကျင်ကြေကွဲခြင်းများဖြင့် ချက်ချင်းလို ပင် ပြာမှိုင်းညှို့ရီသွားသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ စို့တက်လာသော မျက်ရည်ကြည်များကြောင့် သူမရှေ့မှာ မြင်ကွင်းအားလုံး ဝေဝါး သွား၏။

အနီးရှိခုံတစ်လုံးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ကိုယ်တိုင်ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည့် စောဥမ္မာအဖြစ်ကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာလည်းကွယ်။

အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ ဟန်မပျက် လူကနေနေရပေမယ့် စောဥမ္မာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရသည့်အဖြစ်ပါ။ မမျှော်လင့် ဘဲ ခြံထဲမှာ ဓားထိုးမှုဖြစ်လိုက်ခြင်းက ပုန်းညက်မြိုင်မြိုကြီးကို လူအများစိတ်ဝင်တစားနှင့် မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ဖို့ ဖြစ်လာ ရသည့်အထဲ ကလေးကပါ ပျောက်သွားသည်ဆိုတော့ ထင်ကြေး အမျိုးမျိုး၊ ဝေဖန်ချက်အမျိုးမျိုးနှင့် ပုန်းညက်မြိုင်သတင်းတွေက ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ဒီကြားထဲမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံးဆုကို ပိုင်ဆိုင်ရယူ

နိုင်ခဲ့သူက စောဥမ္မာအသည်းနှလုံးထဲမှာ ခါးနေအောင်မုန်းတီးနေသော ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမဖြစ်သည်။

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် တစ်ချိန်လုံး နေရာယူထားနိုင်ခဲ့၍ ကြည့်မရအောင် မုန်းရသည့်အထဲ အခုတော့ ကလေးကိစ္စကို အကြောင်းပြကာ ကိုကိုကို သူမနားက တစ်ဖဝါးမခွာအောင် စွမ်းဆောင်ထားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို မြင်တိုင်း ရင်မှာ အခံရခက်အောင် နာကျင်လွန်းလှသည့်အဖြစ်လေ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမကို စောဥမ္မာ အသက်မကချစ်ရသော ကိုကိုအပါးက အစေးဆုံးကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒရိုင်းကို မနည်းချုပ်တည်းမျှသိပ်ထားရသည်။

ပြီးတော့ ခင်ဦးကိုယ်စား ဟောဒီက စောဥမ္မာဆိုတဲ့ အခိုက်မလေးကိုသာ ချစ်လိုက်စမ်းပါ။ သနားလိုက်စမ်းပါလား ကိုကိုရယ်လို့ ချစ်သူရှေ့မှာ ဒူးထောက်လို့ အသနားခံလိုက်ချင်သည်။

ကိုကိုကသာ စောဥမ္မာကို ချစ်မည်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုရင် ဆိုင်ရသည့် အချစ်ရူးမလေးအဖြစ်ကို ကိုကိုသိစေချင်လှသည်။ ကိုကိုနားမှာ ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမမှမဟုတ်။ စောဥမ္မာမဟုတ်သော တခြားဘယ်မိန်းမကိုမှ အတူရှိမနေစေလိုသည်က စောဥမ္မာ၏ဆန္ဒဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုကိုကိုချစ်သော ကိုကိုအနားမှာ အတူရှိနေသော မိန်းမအားလုံး စောဥမ္မာ၏ရန်သူတွေသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

တခြားသူတွေနှင့်တုန်းက စောဥမ္မာကိုယ်တိုင် ကိုကိုနားမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မနေရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ခင်ဦးဆိုသည့်

မိန်းကလေးကြတော့ စောဥမ္မာပင် သိခွင့်မရလိုက်။

အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ကိုကိုဘာသာ ခရီးထွက်သွားရာမှ စခဲ့သည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းရယ်လို့လည်း ကြိုတင်သိခွင့်မရခဲ့ခြင်းကြောင့် စောဥမ္မာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ကိုကိုလက်ထပ်ယူလာမှ သိခဲ့ရသည့် အဖြစ်ပါ။

သူမ သိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ အားလုံးလွန်ခဲ့ပါပြီ။ ခင်ဦးက ကိုကိုနီးအဖြစ် ပုန်းညက်မြှင်မှာ အခန့်သားနေရာဝင်ယူခဲ့သလို စောဥမ္မာကလည်း ကိုကိုရှေ့မှာ ခင်ဦးကို ကိုကိုနီးအဖြစ် ဝမ်းသာအားရ တအံ့တဩ အမူအရာအပြည့်ဖြင့် ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုပြခဲ့ရသည်။

ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုတွေ ပေးခဲ့ရသည်။ စောဥမ္မာရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ အခံရခက်အောင် လောင်မြိုက်ကျွမ်းသွားပြီဟု မည်သူမျှမရိပ်မိ။

ကိုကိုနှင့်ခင်ဦးက ချစ်ခြင်းငယ်ပြိုင်နေကြသည်။ အချစ်တွေ မွန်ပြီး ဘာကိုမှမမြင်။ မိုးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်နေကြခြင်းကြောင့်လည်း စောဥမ္မာဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲများ၊ နာကျင်အေးစက်ကြေကွဲ ခံစားပေါက်ကွဲတာတွေကို သတိမပြုမိကြ။

စောဥမ္မာ၏ လိုက်လံဖော်ရွေပျူငှာမှုတွေအောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အမှန်တကယ် မှတ်ထင်ပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြတာကို မြင်တိုင်း အူနကျဲခတ်ခံရ

သည့် စောဥမ္မာအဖြစ်ကို သူမချစ်သော မြတ်နိုးရသော ကိုကို ကိုယ်တိုင် မရိပ်မိနိုင်တာကို စောဥမ္မာ ရင်အနာဆုံးဖြစ်သည်။

စောဥမ္မာကို ကိုကိုဘက်က ဘယ်လောက်များ အထင်ကြီး နေခဲ့သည်မသိပါ။

ကိုယ့်ချစ်သူကို တခြားသူတစ်ဦးနှင့် ခွဲဝေပြီး ချစ်ရလောက် အောင် စောဥမ္မာမှာ နှလုံးသားအပိုမရှိခဲ့တာ ကိုကိုမသိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သိရက်နှင့်ပဲ တမင်ဂရုမစိုက်ခဲ့တာလားဆိုတာကိုတော့ ကိုကိုမှပဲ သိပါလိမ့်မည်။

သေချာတာကတော့ စောဥမ္မာအတွက် ကိုကိုဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ထည့်တွက်စဉ်းစားပေးခဲ့ခြင်း မရှိတာပဲဖြစ်သည်။

စောဥမ္မာမှာ ဘာအဖြစ်များရှိလို့လည်း ကိုကိုရယ်။ ကိုကို ရဲ့ ခင်ဦးလောက်တော့ ဟောဒီက စောဥမ္မာဆိုတဲ့ မိန်းမက လှနေ ပါသေးတယ်ရှင်။

ကိုကိုအပေါ်မှာ စောဥမ္မာ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့တယ်၊ အနစ်နာခံခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုကို သေချာပြန်တွေးကြည့်ရင် သိနိုင် မှာပါကွယ်။

ယခုတော့ စောဥမ္မာအပေါ်မှာ ကိုကို သိပ်ရက်စက်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်စေတာ ခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့်ပဲမဟုတ်လား။

စောဥမ္မာလက်ထဲက ကိုကိုကို လှယူသွားတဲ့ ခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမကို စောဥမ္မာမုန်းတယ်။
သိပ်မုန်းတယ် ကိုကိုရယ်။

အဲဒါကို ကိုကိုသိရဲ့လား။

စောဥမ္မာ စိတ်ဆင်းရဲရသလို နှလုံးသားတွေ ပူလောင် ကျွမ်းမြိုက်ရသလို ခင်ဦးဆိုတဲ့ ကိုကိုမြတ်နိုးလှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမကို လည်း ပြန်ပြီး ခံစားစေရလိမ့်မယ်။

ဒါ...ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လွန်းရတဲ့ စောဥမ္မာရဲ့ သစ္စာစကား ပါ။

ဒီတော့ စောဥမ္မာ ခံစားရသလို ခင်ဦးကို ခံစားနာကျင် စေရမည်။ အဲဒီမိန်းမနားကနေပြီး စောဥမ္မာနားကို ကိုကိုကို ပြန်လာ စေရမည်။

“တူ...တူ...တူ”

အတွေးမဆုံးခင် အော်မြည်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် စောဥမ္မာ နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ လောကကြီးမှာ အချစ်ကြောင့် လူတချို့က လိမ္မာယဉ်ကျေးရသလို အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့ အရာကြောင့်ပဲ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် ဖြစ်ကြရသည့် မိုက်ရူး ရဲတွေလည်း အများကြီးပင်။

ထိုအထဲမှာ စောဥမ္မာဆိုသည့် အချစ်ရူးမလေးသည်လည်း အပါအဝင်တစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည်။

“ဟဲ့လို”

“ဥမ္မာ...ကိုယ်ပါ”

“ဒေးဗစ်”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲဟင် ...ရှင်ကြောင့် ဒီမှာ

ပြဿနာတွေအားလုံး ရှုပ်ကုန်ပြီဆိုတာ ယူသိရဲ့လားဟင်”

ဒေါသဖြစ်စွာ စောဥမ္မာဆိုလိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်ပုံက စောဥမ္မာလို ပူလောင်မနေပါ။

“အဖြစ်တင်လည်း ခံရမှာပဲ ဥမ္မာ၊ ကိုယ်လည်း လမ်းမှာ ပြဿနာလေးတွေရှင်းနေရလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“နောက်ကျသွားတယ်ဆိုရုံနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စလား”

“ယူမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား၊ စဉ်းစားဉာဏ်မသုံးဘူးလား၊ စောစောထဲက ရှင်းသင့်တဲ့ကိစ္စကို ရှင်းထားရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ အခု ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ပြောပါဦး၊ ဒီမှာ ရှင့်ကြောင့် စောဥမ္မာရင်ထဲ မီးလောင်နေပြီဆိုတာ သိရဲ့လား”

စကားတွေကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မနားတမ်းဆိုပစ်လိုက်ပါသည်။ စောဥမ္မာဘက်က ပျာယာခတ်နေသလောက် ဒေးဗစ်က အေးဆေးလွန်းလှသည်။

အေးလေ...သူကတော့ နေနိုင်မှာပေါ့။ သူ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

စောဥမ္မာဆိုသည့် သူမမှာသာ...။

“အဲဒီလောက်လည်း စိတ်ပူနေပါနဲ့ဦးလေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကြံပါဦးမယ်”

“ယူက ဘာများကြံစည်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ခိုင်းတာတောင် အဖြစ်ရှိအောင် မလုပ်နိုင်တဲ့လူကများ”

“ဒေးဗစ်ကို အဲဒီလောက်လည်း အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့”

ဦးလေ၊ ဥမ္မာရင်ထဲမှာ ဘာတွေဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဒေးဗစ်သိပါတယ်၊ ကိုယ် အချိန်မီရောက်မလာနိုင်တာ သိပ်နာတာပဲကွာ”

“အဲဒါ ရှင်ည့်လို့”

“ပြောတော့ ဥမ္မာရေ၊ အခုချိန်မှာ ဒေးဗစ်က စောဥမ္မာ ပြောသမျှ ခံရုံပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဥမ္မာဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းတော့ ဖြစ်သွားရတာပဲလေဆိုပြီး စိတ်ကို ဖြေလိုက်ပါတယ်”

“ကလေးကို ယူသွားတဲ့လူက ယူသွားပြီပဲ၊ ကိစ္စပြီးပြီပေါ့”

လူဆိုးပီပီ အဖိုးမတန်သည့်စကားတွေ ဆိုနေသည့်အတွက် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်သည်။

“မပြီးဘူးရှင့် မပြီးဘူး အခုမှစတာ”

“ဘယ်လို”

“ရှင့်ဦးနှောက် တစ်ထွာတစ်မိုက်လေးနဲ့ စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ နားခါးလွန်းလို့ပါ၊ အခု ရှင့်ကြောင့် စောဥမ္မာ ဒုက္ခရောက်နေပြီသိလား”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ အခု ဥမ္မာတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေရင် ဥမ္မာဆီကို ဒေးဗစ်လာခဲ့ရမလား”

“အို...မလာနဲ့ မလာနဲ့၊ ရှင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေတာ ဘယ်သူမှအသိခံလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားစမ်းပါ”

စောဥမ္မာထံမှ မနှစ်မြို့သံ အလွန်တကြားတားမြစ်ကန့်

ကွက်လိုက်သည့် စကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။

“အေးလေ...စောဥမ္မာသဘောပါ။ ကိုယ်ကတော့ စောဥမ္မာအတွက်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ အမြဲကျေနပ်နေမယ့် သူပါ”

လျှာရိုးမရှိတိုင်း မူယာမာယာများနေသော ဒေးဗစ်စကား အဆုံးမှာ စောဥမ္မာ နာနာကျင်ကျင် တစ်ချက်မျှ ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ် လိုက်သည်။

သူလိုလူမျိုးကလည်း ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောတတ်ပါ သေးလား။

“ဒီမယ်”

“ပြောပါ စောဥမ္မာ”

“ရှင်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စကို ရှင်ပဲတာဝန်ယူဖြေရှင်းပါ။ အဲဒီကိစ္စ မအောင်မြင်ဘဲနဲ့ ကျွန်မဆီကို ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိစ္စအားလုံး အောင်မြင်တဲ့နေ့ကြာရင် ရှင်ဖြစ်ချင်တာ အားလုံး ဖြစ်ရစေမယ်”

“ဒါပဲ”

“စောဥမ္မာ”

တစ်ဖက်က ဒေးဗစ်အသံကို ကြားသော်လည်း ဆက်နား မထောင်တော့ဘဲ ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း စက်ပိတ်ပြစ်လိုက်သည်။

အစီအစဉ် လွဲချော်ပြီး ကမောက်ကမဖြစ်သွားရသည့် အတွက် ခံပြင်းဒေါသနှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့ဖြစ်ရသော စောဥမ္မာမှာ

ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမ၏ အသည်းနှလုံးအနံ့မှာလည်း မီးတောက်ကို ဝါးမြှိုထားရသလို ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း စိတ်မှာကျိတ်ပြီး ကျေနပ် နေပါသည်။

စောဥမ္မာကို ဒုက္ခပေးတဲ့မိန်းမ။

အခုချိန်ဆို ဘယ်လောက်များ ခံစားနာကျင်ကြေကွဲနေမည် လည်း။ စောဥမ္မာ ခံစားရသလို ခင်ဦးဆိုတဲ့မိန်းမလည်း ခံစားရတာ ပြန်တွေးမိတော့ စောဥမ္မာ နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

“ဒေါ်ကြိုင်”

“လာပါပြီ...မမ”

“အခုချိန်ကစပြီး ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မအိမ်နဲ့မရ ဘဲ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဘူး နားလည်လား”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဟောဒီမှာ...ရှော”

“ဘုတ်”

ငွေတစ်ထပ် ဆိုဟပေါ်ကို ပြစ်တင်လိုက်တာကို မြင်လိုက် ရပေမယ့် မကောက်ရဲပါ။

“လိုအပ်ရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မခိုင်းတာကိုပဲ လုပ်ပါ။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဒီတစ်ခါ အမှားအယွင်းဖြစ်ရင်တော့ စောဥမ္မာကို အပြစ် မတင်ပါနဲ့”

ပြောပြီး နေရာက ချာခဲလှည့်ထွက်သွားသူကို ကြည့်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ စောဒကမတက်ရဲဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက ဒေါ်ကြိုင်ဖြစ်သည်။

သူ့မျက်စိရှေ့က စောဥမ္မာကားလေး ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အထိ လမ်းတစ်ဆုံး မျှော်ငေးကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချတာ ဒေါ်ကြိုင်နှင့် ရီရီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အခန်း (၃)

“ဒီခွပ်ပြုတ်လေးတော့ ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပါဦး ခင်ဦးရယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဦးကိုပါ ကိုယ် ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ထင်တယ်”

ခင်ပွန်းသည်၏ အသံကို ကြားသော်လည်း ခင်ဦး မော့မကြည့်ပါ။ သည်းခွဲပြုတ်မတတ် ခံစားလောင်ကျွမ်းနေရတာဟာ ခံစားချက်များကြောင့် မျက်ရည်မှီးတို့ မထည်နိုင်သလို ချစ်လင်၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်နိုင်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော သမီးလေးကိုသာ အချို့ပြည့် ဧည့်ခံမိရတိုင်း အောက်မှေသတိရတမ်းတလွမ်းဆွတ် သတိရခြင်းများမှာ နှင့်အတူ စိုးရိမ်ပူပင်သောကတွေ ထပ်ဆင့်နေသည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားခံစားချက် ထုပမာထနှုန်းကို ဘယ်သူ

တွေကများ စာနာနားလည်ပေးနိုင်ကြမည်လည်းလေ။

“အစ်ကိုရယ်...ခင်ဦး...ခင်ဦး သေသွားရင် သိပ်ကို ကောင်းမှာပါပဲရှင်”

“အို...မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ခင်ဦးလေးရယ်၊ သမီး လေးပျောက်သွားလို့ စိတ်ထိခိုက်နေရတဲ့ အစ်ကိုအတွက် ခင်ဦးကပါ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုဘဝပျက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ခင်ဦးရယ်”

“အစ်ကို မရူးပါရစေနဲ့ကွယ်၊ အစ်ကိုဘဝမှာ ခင်ဦးမရှိ လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးလေးကိုလည်း အစ်ကိုရှာမယ်”

“ငွေလိုချင်လို့ အစ်ကိုတို့သမီးလေးကို ခိုးယူသွားတဲ့လူ ရှိရင်လည်း သူတို့တောင်းသလောက် အစ်ကိုပေးပြီး သမီးလေးကို ရွေးယူမှာပါဗျာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုတို့ သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ မှာပါ ခင်ဦးရယ်”

“အစ်ကို...အစ်ကိုရယ်”

“ခင်ဦး”

“ကိုကိုအသက်ရယ်”

မျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်ရသူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ကိုယ် လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သော ချစ်ဇနီး ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာ ထွေးဝိုက်နှစ်သိမ့်ချော့မော့ ရင်း ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရင်ထဲမှာ သော့ကဗျာပါဒမီးတွေ

လောင်မြိုက်နေရရှာသူက သူဌေးဦးသိန်းအောင် ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝမှာ မကြုံစဖူး ထူးကဲလှသည့် အဖြစ်ဆိုးကြောင့် မို့လည်း လောကခံအပြောင်းအလဲမှာ ကိုယ်တိုင်တုန်လှုပ်ချောက် ချားနေရသည့်အဖြစ်ပါ။

သို့ပါသော်လည်း ဇနီးသည်ရှေ့မှာ သူရင်ထဲက ခံစားချက် တွေကို ရင်ဖွင့်မထုတ်ရဲ။ မထုတ်ဝံ့တိုင်း ကျိတ်မြိုသိပ်နေရသည့် အဖြစ်ကို ချစ်ဇနီးက သိမည်မဟုတ်။

ခင်ဦးဆိုသည် ချစ်ရသူက စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ သူပီသစွာ နုနယ်သော နှုတ်သားက ဘာကိုမှ ပြင်းထန်စွာ မခံစား နိုင်ရှာသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ စားမဝင် အိပ်မပျော်နိုင် ခြင်းနှင့်အတူ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသော သမီးငယ်အတွက် ခံစားရသော သော့ကဖိစီးမှုကြောင့် အဝတ်စတစ်ခုနယ် ပျော့ခွေ နှမ်းလျော့ဖြူပျော့နေပါသည်။

အိပ်ရာထဲက မထနိုင်သလို ဘာကိုမှလည်း စားသောက် လိုစိတ်မရှိတော့။ အချိန်တိုင်း သမီးကိုသာ တမ်းတနေသည့်အဖြစ် က မမြင်မကြည့်ရက်စရာ။ နင့်သည်ကြောင့်ပွယ်ရာ ကောင်းလိုက် ပါဘိ။

သမီးလေး ပျောက်ဆုံးသွားရုံက ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေ မယ့် သမီးလေးအပေါ်မှာ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို တွေးဆ ပြီး ရဲကိုလည်း မတိုင်ရဲပါ။ အပူရင်ကို ဟန်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်လူ

မှ ရွေးကြေးဖြင့် လဲလှယ်ယူမည့် ဆက်သွယ်မှုကိုသာ စောင့်မျှော် နေမိသည်။

“အစ်ကို”

“ပြောပါ...ခင်ဦးရယ်၊ ခင်ဦးအတွက် အစ်ကိုဘာလုပ် ပေးရမလဲဟင်”

“ခင်ဦးအတွက် ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ သမီး လေးကို မစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ ခင်ဦးကိုယ်ခင်ဦးသာ နာကြည့်နေမိ တာပါ”

“ခင်ဦးရယ်...ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့သာ အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ကြိုသိခဲ့မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုလည်း သမီးလေးအားမှာပဲ နေမှာပေါ့ကွယ်”

“အစ်ကို့ရဲ့ ခင်ဦးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ မိသားစု လေးရဲ့ ကံကြမ္မာလို့ပဲဆိုရမှာပေါ့၊ အချစ်ရယ်၊ အတိတ်ဘဝက အစ်ကိုတို့ ဘာတွေ့ဖူးလုပ်ခဲ့ကြမှန်းမှမသိဘဲ၊ ဝင့်ကြွေးရှိလို့ အစ်ကို တို့မှာ အခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံကြရတာပါ”

“ဝင့်ကြွေး ယုတ်လား အစ်ကို၊ ဒီဝင့်ကြွေးကလည်း ခင်ဦးရဲ့သမီးလေးကိုမှများ တမင်ရွေးချယ်ရက်သလားရှင်ရယ်၊ ခင်ဦး ရင်ထွက်တဲ့ကြေးရေရပါပြီကော အစ်ကိုရယ်၊ သမီး...ခင်ဦးရဲ့ သမီးလေး အခုဆို ဘယ်လိုများနေမှာမလဲ”

“သမီး”

“မေမေသမီးလေး”

“ခင်ဦး...သမီးလေးကို ပြန်ရှာပေးပါ အစ်ကို၊ ခင်ဦး... ခင်ဦး သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ရမှဖြစ်မယ်”

“သမီးကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါရှင်”

“အီး...အဟင့်...ဟင့်”

“ခင်ဦး”

“သတိထားမှပေါ့ ခင်ဦးရယ်၊ ခင်ဦးခံစားနေရသလို အစ်ကိုလည်း ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်”

ကိုယ်လေးသိမ်သိမ်ခွန်အောင် ရွှိက်ငင်ငိုကြွေးနေသူနှင့် အပြိုင် သူ့နှလုံးသားတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်နာကျင်နေရ သည့်အဖြစ်ကြောင့် သူဌေးဦးသိန်းအောင် ကိုယ်တိုင် ယောက်ျား ကြီးတန်ခိုး ရွှိက်ငိုချလှမတတ်ပါ။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ကျလှလှမျက်ရည်ကို အံကြိတ်ရုပ်သိမ်းရင်း ဇနီးသည်၏ ကိုယ်လေး ကို တင်းကြပ်စွာ ပိုက်ထွေးနှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း မျက်ရည် ရောင်သန်းနေသည့် မျက်ဝန်းအစုံကို တင်းကြပ်စွာ နှစ်ပိတ်ပစ်လိုက် သည်။

အခြေအနေတွေအားလုံး ရှုပ်ထွေးနေသော အချိန်ဖြစ်ရုံမက ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောကနှင့် လောင် မြိုက်နေကြသည့်အတွက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သတိ

မထားမိသောအနေအထားမှာ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာပင် မူပျက်နေတာ စကားများတွေ ပြောဆိုပြုမူနေတာကိုပင် သတိမထားမိကြသည့် အဖြစ်ပါ။

သနားကရုဏာ အကြင်နာတွေနှင့် ထပ်ဆင့်မခံ ရွာသူနန်း မြ ချစ်ခြင်းမေတ္တာထုထည် ရာထောင်မက ပိုမိုသာလွန်သော ချစ်မေတ္တာဖြင့် ဇနီးသည်အပါးမှာ အချိန်ပြည့်နီးပါး နှစ်သိမ့်အား ပေးနေသူနှင့် ထိုအကြင်နာ အယုအယတွေကို မျက်ရည်ခံထိုးပြီး လိုအပ်သည်ထက် ပိုက်ပြနေရပါမည်လားဆိုသည့် အတွေးစိတ်ကူး ရိုင်းဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်ပေးမသနားကြင်နာနေကြသူ နှစ်ဦးကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့် တိတ်တခင်း စူးစိုက်ကြည့်နေသူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသမုန်တိုင်း ထန်ပြင်းလျက် လူသတ်လိုသော အရိပ် အငွေ့တွေပါ ပြည့်နေသည့် လူတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းကို ဘယ်သူမှ သတိမမူမိကြ။

ဇနီးဖြစ်သူနှစ်ဦးအိပ်ပျော်သွားသည့်အထိ သူ့ရင်ခွင် ထဲမှာ ထွေးသိပ်ပြီးမှ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မခြောက်သေးသော မျက်ရည် စများကို ညင်သာဖွဖွ ဖယ်ရှားပေးနေမိသည်။

ခင်ဦးရယ်...

အစ်ကိုတို့ မိသားစုလေး ကံဆိုးတယ်ကွယ်။ အစ်ကိုတို့ ရဲ့ သမီးလေးကို ဘယ်လိုလုကများ အစ်ကိုတို့မိသားစုနဲ့ ဝေးရာ ကို ခေါ်ယူသွားခဲ့ရတာလည်းဆိုတာ အစ်ကို စဉ်းစားမရသလို

ခင်ဦးလည်း စဉ်းစားတတ်မယ်မထင်ပါဘူး အချစ်ရယ်။

အစ်ကိုတို့ သမီးလေးရဲ့ ကံကြမ္မာ အခုချိန်မှာ ဘယ်လို ရှိနေမယ်ဆိုတာ ခင်ဦး မတွေးရဲသလို အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း မတွေးဝံ့။ မတွေးရက်ဘူးဆိုတာကို ချစ်တဲ့ခင်ဦး နားလည်ပါကွယ်။

ပန်းနုရောင် မြို့လွှာစောင်ကို ခင်ဦးကိုယ်ပေါ်မှာ ညင်သာ စွာ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်မြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသည့် ခင်ဦးကို ကျောခိုင်းလိုက် ကာ အခန်းတံခါးကို အသာဆွဲပိတ်ထားရစ်ခဲ့သည်။

သူဌေးဦးသိန်းအောင်ဟု လေးစားသမှုဖြင့် ဦးတပ်ခေါ်နေ ရသော်လည်း အရွယ်တွေက များစွာအိုမင်းကြီးရင့်နေသူလည်း မဟုတ်ပါ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက် မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပုန်းညက်မြိုင်မှ သူဌေးဦးသိန်းအောင်ဆိုလျှင် မသိသူမရှိ သလောက် ဦးသိန်းအောင်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက အောင်မြင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါသည်။

မြို့မျက်နှာပုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးများစာရင်းမှာ ဦးသိန်းအောင်က နံပါတ်ခြောက်ယောက်မြောက် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

သူပိုင်ဆိုင်သည့် သစ်အချောထည် အိတ်စပိုလုပ်ငန်းများ၊ ရေထွက်ပစ္စည်းများနှင့် တခြားလုပ်ငန်းများစွာမှာလည်း ရှယ်ယာ အစုဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အပြိုင်အဆိုင်လေးတွေဆိုတာ

လည်း သူတို့လောကထဲမှာ မရှားပါ။

သူတို့မိသားစုကို အခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးဖြင့် ဘယ်လိုလှူက
များ ရက်စက်စွာ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲအောင် ခံစားစေ
သူမှာ မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

အပြိုင်အဆိုင်တွေထဲက သူ့ကို ရန်လိုနိုင်မည့်သူ၏ စာရင်း
ကို စိတ်ကူးဖြင့် ရွေးတုတ်ကြည့်သည်။ အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းတွေး
ကြည့်ပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု တိကျရေရာစွာ မဆိုနိုင်သူတွေ
ချည်းဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

အပြိုင်အဆိုင်တွေအနေနှင့် သူတို့မိသားစုလေးအပေါ် ဤမျှ
အကွက်ကျကျနှင့် ယုတ်မာနိုင်သူ မရှိသလောက်ရှားနေတော့
ဦးသိန်းအောင် မျက်ခုံးတွန့်စပြုလာသည်။

ငွေလိုချင်၍ သမီးလေးကို ခိုးယူသွားသည်ဆိုလျှင်လည်း
အခုချိန်ဆိုလျှင် သူ့တံကို ဆက်သွယ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ပြုရမည်။

အခုတော့ တစ်ပတ်ဆိုသည့် အချိန်တွေသာ ကုန်သွား
သည်။ မည်သည့်ဆက်သွယ်မှုကိုမျှ မရတော့ သူတို့လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ထိုင်ရမလို ထရမလို
ဖြစ်တိုင်း ခင်ဦးက အသည်းကြွေပေါက်လှမတတ် ငိုသည်။

အစာအဟာရ ကောင်းစွာမဝင်သဖြင့် လူကလည်း
သောကဖိစီးနိုင်စက်မှုဖြင့် တစ်ပတ်အတွင်း အတော်လေးချောင်ကျ
သွားသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက တစ်ဖက်၊ ခြံထဲမှာဖြစ်သွားသည့်
ဓားထိုးမှုမှာလည်း တရားခံကို အခုထိမရှာဖွေနိုင်သေး။ ဒဏ်ရာ
ခပ်နက်နက်ရသွားသည်မှလွဲ၍ လူနာလည်း အသက်မသေဘဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရဦးမည်ထင်။

အခုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း
ဖွင့်ပြောမတိုင်ပင်ရဲ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝေဖန်အကြံပေး
ခံရလျှင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ပိုဆိုးမည်။

ဒါကိုသိ၍ ရေငံ့နေခြင်းဆိုလည်း မမှားပါ။ လုပ်ငန်းထဲ
မှာ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ လောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်မိသား
စုအရေးက ပိုအရေးကြီးနေသည်။

လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကိုလည်း တပည့်တစ်ယောက်နှင့်
လွှဲထားလိုက်သည်။

သမီး...

ဖေဖေသမီးလေးကို ဘယ်လိုလူတွေကများ တိတ်တဆိတ်
ခိုးယူသွားကြပါလိမ့်ကွယ်။ လေသာဆောင်မှာ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်စွာ ရပ်တန့်ရင်း မှိုမှိုင်းသောမျက်နှာဖြင့် ဟိုးမမြင်ရသော
အခြားတစ်နေရာကို မျှော်ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့အတွေးအာရုံထဲမှာ ခင်ဦး၏ ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံလေး
များ။ သမီးလေးနှင့် သူတို့မိသားစုလေး သာယာကြည်နူးချမ်းမြေ့
နေသည့် မြင်ကွင်းတွေ။

သွေးနုသားနု ခင်ဦးတစ်ယောက် အခုပုံစံနှင့် ကြာရှည် မည်မထင်။ ခင်ဦး သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေသည့်အတွက် ချစ်စနိုး၏ ကျန်းမာရေးကို အထူးစိုးရိမ်နေမိသည်။

“ကိုကို”

သင်းထုံပျံမွှေးသော ရေမွှေးရနံ့နှင့်အတူ တိုးတိတ်ညင် သာစွာ ခေါ်လာသော စောဥမ္မာအသံကြောင့် သူ ညင်သာစွာလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဥမ္မာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ စောဥမ္မာပါ။ တူမလေးကို ဂရုမစိုက်လိုက်နိုင်တာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိလို့ မဆုံးပါဘူး။ ကိုကို အခုလိုခံစားနေရတာအားလုံး ဥမ္မာအပြစ်တွေချည်းပါပဲလေ”

ပြောရင်း စောဥမ္မာ၏ လှပသော မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာတာကို မြင်ရတော့ ဦးသိန်းအောင်မှာ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလို့မရတော့ပါ။

“မငိုပါနဲ့ ဥမ္မာရယ်၊ ကိုကိုတို့မိသားစုလေးအတွက် ဥမ္မာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုကို နားလည်ပါတယ်ကွယ်”

“တိတ်ပါ”

“ကိုကိုရယ်”

သူရင်ခွင်ထဲကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ငိုရှိုက်တိုးဝင်

လာသူကို အလိုက်သင့် ပွေ့ထားလျက် ပခုံးလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပုတ်ရင်း ချောမောနှစ်သိမ့်နေသူရင်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိပေမယ့် စောဥမ္မာကိုယ်တိုင်ကတော့ သူမတိုးဝင်ခိုနားငှားနေမိသော ချစ်ရသူရင်ခွင်ထဲက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားရမှာကိုပင် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေမိသည့်အဖြစ်ပါ။

“ဥမ္မာတို့ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ကံဆိုးကြရတာလဲ ကိုကိုရယ်၊ ဥမ္မာလေ...ဥမ္မာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ဥမ္မာရယ်၊ ကိုကိုတို့မှာ ဘယ်လို ဝင်ကြွေးတွေ ရှိခဲ့မှန်းမှမသိတာပဲလေ”

“ကိုကိုအသက်ကို သတ်သွားခဲ့ရင်တောင် ကိုကို ဒီလောက်ခံစားရမယ်မထင်ဘူး၊ အခုတော့ ကိုကိုတို့ရဲ့ သမီးလေးကိုမှ ရက်ရက်စက်စက် ယုတ်ယုတ်မာမာ လုပ်ကြတယ်”

“အဲဒီလူကို ကိုကို တစ်သက်ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဥမ္မာ၊ သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ အဲဒီလူကို ကိုကိုလက်နဲ့ အသေသတ်ပြစ်မယ်သိလား”

“ကိုကို”

ပြောရင်း အသံတွေတုန်ရီလာကာ စောဥမ္မာကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲက ပြုန်းခနဲတွန်းထုတ်လိုက်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသူက သူဌေးဦးသိန်းအောင်ဖြစ်သည်။

သူမကို ကျောခိုင်းပြီး လေသာဆောင်မှာ မားမားကြီးရပ်

နေသူကြိုကြည့်ရင်း စောဥမ္မာရင်မှာ နင့်နေအောင် ခံစားနေရပါသည်။

စောဥမ္မာကလွဲရင် ခင်ဦးတို့သားအမိအပေါ်မှာ အသည်းနှင့် နေအောင် ချစ်တတ်သော ကိုကိုပါလား။

ဥမ္မာအတွက် ဘာလို့များ ဒီလောက်ကံဆိုးရတာလည်းဆို သည့် စကားက ခင်ဦးတို့သားအမိကို ရည်ညွှန်းခြင်းမဟုတ်ပါ။ စောဥမ္မာကိုယ်တိုင် ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ခံစားနေရသော နှလုံးသား ဝေဒနာကြောင့်ဆိုတာ ကိုကိုက သိမည်မဟုတ်ပါ။

ခင်ဦးတို့သားအမိကိုယ်စား စောဥမ္မာက ကြားထဲကဝင်ပြီး ခံစားကြေကွဲနေရသူအဖြစ် ထင်မြင်နေရှာတာကိုပဲ ရင်မှာလို့မဆုံး။

သို့ပါသော်လည်း ချစ်ရသူကိုယ်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီး စွာ ခံစားနေရတာမျိုးကို မြင်ရတွေ့ရပြန်တော့လည်း ကိုကိုကိုချစ်မိ သော စောဥမ္မာကိုယ်တိုင် စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပါပဲလားကွယ်။

“ကိုကိုရယ်...ဥမ္မာတို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ခံစမ်းနေကြ တာပါပဲရှင်၊ ကိုကိုသမီးလေးကို ပြန်တွေ့မှာပါ”

“တွေ့ပါစေလို့လည်း ကိုယ်ဆုတောင်းနေပါတယ် ဥမ္မာ ရယ်၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သမီးစိတ်နဲ့ ခင်ဦးလည်း အိပ်ရာထဲက ထနိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး”

ရီဝေမှိုင်ငေးသွားသော ကိုကိုမျက်နှာမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ ခြင်းတွေ၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းတွေနှင့် နာကျင်ဆွေးမြေ့နေတာကို ငေးကြည့်ရင်း စောဥမ္မာရင်ထဲက မနာလိုခြင်းတွေ ရုန်းကြွလာပြန်

သည်။

အခုချိန်မှာ စောဥမ္မာသိပ်မုန်းတဲ့ ခင်ဦး သေသွားခဲ့ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား ကိုကိုရယ်။

ခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမမရှိမှ ဥမ္မာချစ်တဲ့ ကိုကိုနားမှာ ဥမ္မာ နေခွင့်ရမှာ။

ဒါမှ စောဥမ္မာချစ်တဲ့ ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ရမှာမဟုတ်လား။

ထိုစကားတွေကို စောဥမ္မာ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း စိတ်ထဲ က ရက်စက်စွာ ပြောကြားလိုက်ခြင်းကိုတော့ စောဥမ္မာ ချစ်သူကိုကို မကြားလိုက်ပါ။

ကြားလို့လည်းမဖြစ်။

စောဥမ္မာ ရင်ထဲအသည်းထဲက စိတ်ရင်းအမှန်ကိုသာ ကိုကို သိသွားခဲ့မည်ဆိုလျှင် ကိုကိုချစ်မြတ်နိုးသော ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမအတွက် ကိုကိုမုန့် စောဥမ္မာဆိုတဲ့ အချစ်ရူးမလေးကို ဘယ် လောက်များ မုန်းလိုက်ရှာမလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် သိနိုင် သည့်အဖြစ်မို့ မျက်ရည်တွေကြားကပင် ကြေကွဲနှင့်စို့စွာ နှုတ်ခမ်း လေးတွေနဲ့သည်ဆိုရုံ တစ်ချက်မျှ ပြုံးရယ်လိုက်မိသည်။

စောဥမ္မာအပေါ်မှာ ကိုကိုက ရက်စက်နိုင်ပေမယ့် ဟောဒီ က စောဥမ္မာဆိုတဲ့ အမိုက်မကတော့ ကိုကိုကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အရူး တစ်ပိုင်းဖြစ်နေမိပြီဆိုရင် ကိုကိုတစ်ယောက် ယုံနိုင်ပါမလားရှင်။

“ဥမ္မာလည်း သိပါတယ်လေ၊ ခင်ဦးမှာ နောက်ထပ်သား

သမီးလည်း မရနိုင်တော့ ပိုပြီး ခံစားကြေကွဲရရှာတာပေါ့ကွယ်”

အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...ဘာဖြစ်လဲ အဲဒီမိန်းမ နောက်ထပ်သား သမီး မရနိုင်တာကို ကိုကိုအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာလား။

ကိုကိုအတွက် ဥမ္မာကိုယ်တိုင် ကိုကိုနဲ့တူတဲ့ သားသမီးတွေ အများကြီး မွေးပေးနိုင်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့။

စောဥမ္မာမျက်နှာကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ ကျောခိုင်း အနေအထားအတိုင်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တစ်ခွန်းချင်း ဆိုနေသူကို စောဥမ္မာရင်ထဲရှိသလောက် စိတ်ထဲက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေမိပေမယ့် အပြင်မှာတော့...

“သမီးလေးကို ပြန်တွေ့မှာပါ ကိုကိုရယ်၊ ခင်ဦးကိုလည်း ဥမ္မာပဲ ဂရုစိုက်ပြုစုပေးမှာပါ။ ကိုကိုသာ အလုပ်တာဝန်တွေက တစ်ဖက်၊ ခင်ဦးကတစ်ဖက်နဲ့ သိပ်ပင်ပန်းနေပါပြီရှင်”

“ခင်ဦးအပါအဝင် ဥမ္မာတို့အားလုံး ကိုကိုအရိုက်ကို မှီခို နေကြရတဲ့သူတွေပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုသာ ဥမ္မာ အကြောက်ဆုံးပါ”

“ကိုကို ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ခင်ဦးနဲ့ သမီးလေး အတွက် ကိုကို အသက်ရှင်နေရဦးမှာပါ”

“ကိုကိုရယ်”

ဘာလေးပဲပြောပြော ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမမှာမည်မပါရင် မပြီးတော့ပါလား။

ခင်ဦးဆိုတဲ့မိန်းမကို အဲဒီလောက်ပဲ ချစ်တယ်လား ကိုကို ရယ်။ ကိုကို ခင်ဦးကို သိပ်ချစ်နေသလို ဟောဒီက စောဥမ္မာဆို တဲ့ မိန်းမကလည်း ကိုကိုမှ ကိုကိုပါဆိုရင် ကိုကို ဘယ်လိုများ တုံ့ပြန်မှာလည်းကွယ်။

“ခင်ဦးကို ဂရုစိုက်ထားလိုက်ပါဦး ဥမ္မာ၊ ဒီနေ့ အလုပ် ကိစ္စတစ်ခု အရေးတကြီးချိန်းထားတာရှိလို့ ကိုကို အပြင်ကို ခဏ သွားရဦးမယ်”

“စိတ်ချပါကိုကို၊ ခင်ဦးကို အထူးဂရုစိုက်ထားလိုက် ပါမယ်၊ ကိုကိုအလုပ်ကိုသာ စိတ်ချလက်ချသွားပါ”

“သင့်ခံယူ ဥမ္မာ၊ ကိုကို ခင်ဦးကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက် ဦးမယ်”

မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် စောဥမ္မာ အနားက ထွက်ခွာသွားသော ချစ်ရသူမျက်နှာကို ကြည့်ငေးရင်း နေရာမှာ တွေဝေစွာရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သူက စောဥမ္မာ။

ကိုယ့်အပေါ်မှ နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်သလို ဘာတစ်ခုမှ အလေးအနက်မထားသော လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့များ စောဥမ္မာ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ခံပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်း အောင် ချစ်နေမိရတာပါလိမ့်။

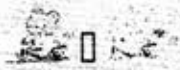
ကိုကိုကို ချစ်သည့်စိတ်၊ မြတ်နိုးရလွန်းသည့် ခံစားချက် တွေရဲ့ ကိုကိုစိမ်းကားရက်စက်နိုင်သမျှ ကျိတ်ပြီး ခံစားကြေကွဲစွာ

ငိုကျွေးခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ စောဥမ္မာကို နည်းနည်းမှမချစ်
တဲ့ ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်အတွက် လှောင်ပြောင်သရော်စရာ
ရယ်မောဟားတိုက်ချင်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေမယ်ထင်ရဲ့ကွယ်။

ဒါတွေကို သိရက်နဲ့ ကိုကိုလိုလူတစ်ယောက်ကို မမုန်းနိုင်
အောင် ချစ်နေမိတာ ဟောဒီက စောဥမ္မာဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပဲလား။

ချစ်သည့်စိတ်ကို မလွန်ဆန်သ၍ စောဥမ္မာမုန်းလှသော
ခင်ဦးရှေ့မှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ပြီးရွှင်ရယ်မော ကြင်နာ
ပြုရပေဦးတော့မည်။

သြော်...စောဥမ္မာချစ်တဲ့ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၄)

“သမီး...သမီး”

“ခင်ဦး...ခင်ဦး သတိထားဦးလေ”

“အစ်ကို...ခင်ဦး...ခင်ဦးသမီးလေးကို ပြန်ခေါ်ပေးပါ
အစ်ကိုရယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဦးကို သမီးလေးဆီ ခေါ်သွားပေး
ပါရင်”

“ခင်ဦးရယ်”

နှစ်မြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေရာမှ အလန်တကြား နိုးထလာသော
ခင်ဦး၏ နှုတ်ဖျားမှ သမီးလေးကို အဆက်မပြတ် ခေါ်မြည်ရင်း
မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပုံက သနားကရုဏာသက်စရာ ရင်နှာစရာ
ကောင်းလှသည့် အဖြစ်မို့ ခင်ဦး၏ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ
အိတ်ထိခိုက်စွာ ဆွဲပွေ့နှစ်သိမ့်ထားမိသူက သူဌေးဦးသိန်းအောင်

ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တခြား စိုးရိမ်စရာကောင်းလာသည့် ချစ်ဇနီး၏ အခြေအနေက ရင်အေးဖွယ်ရာတစ်ခုမှ မရှိပါ။

အစားအသောက်မမှန်သလို သမီးစိတ်စောဖြင့် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ရှာသော ခင်ဦးကိုယ်တိုင် တစ်လနှစ်လခန့်ဆိုသည့် အချိန် အတွင်းမှာ သိသာစွာ ပိန်လိုပျော့တော့လျက်ရှိသလို ပုံမှန်မဟုတ် သော ပြုမူပြောဆိုလှုပ်ရှားမှုတိုင်းက ဦးသိန်းအောင်၏ရင်ကို မီးနှယ် လောင်မြိုက်နေစေခဲ့ပါပြီ။

“ခင်ဦးရယ် စိတ်ကိုထိန်းပါကွယ်”

“စိတ်ကို ဘာလို့ထိန်းရမှာလဲကိုကို၊ သမီးလေးကိုပဲ ခင်ဦး ထိန်းရမှာမဟုတ်လား၊ ခင်ဦးသမီးလေးက ကိုကိုနဲ့တူလို့ သိပ်လိမ္မာ တာ ကိုကိုသိလား”

“ဒီမှာကြည့်...ကိုကိုသမီးလေးက ဘယ်လောက်ချစ်စရာ ကောင်းလဲ၊ တွေ့လား ခင်ဦးတို့ကို ရယ်ပြနေတယ်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ခင်ဦး...ကိုကိုခင်ဦးရယ်”

အိပ်ရာဘေးတွင် အသင့်ရှိနေသော ကလေးရုပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပိုက်ရင်း ပြုံးရယ်သွားသည့် ချစ်ဇနီး၏ အင်္ဂါများမှာ နှမ်းနှမ်းလေးမှာ မျက်ရည်တွေပင် မခြောက်သေးပါလား။

တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာသော အနေအထားကြောင့်

ခင်ဦးကို စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြသဖို့ ကြိုးစားပါ သော်လည်း ခင်ဦးက လက်မခံပါ။

ဆရာဝန်ကြီးပေးသည့် ဆေးတွေကို ချော့မော့တိုက်ကြည့် ပြန်တော့လည်း မသောက်။ ဦးသိန်းအောင် ယူလာသည့်ဆေးတွေ ကို ဒေါသတကြီး အဝေးတစ်နေရာကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်ပုံက မိမိကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းလေး ဖြစ်နေတာကိုလည်း ဦးသိန်းအောင် ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့နေရပါသည်။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“သမီးလေးက ခင်ဦးထက်ပိုလှတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“လှပါတယ်ဗျာ၊ သိပ်ကိုလှပါတယ်၊ သမီးလေးသိပ်လှ သလို ဟောဒီက - သမီးရဲ့မေမေကလည်း သိပ်ကိုလှပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ခင်ဦးရဲ့သမီးလေးကသာ အလှ သုံးလို့ပြောရမယ်”

ကလေးငယ်ရုပ်ကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ထားရင်း ဆိုလိုက်သူ ခင်ဦးကြောင့် သူပြုံးလိုက်ပေမယ့် နာကျင်သောနှလုံးသားကြောင့် ဒီအပြုံးက ပီသကြည်မြမြင်းမရှိပါ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ...ဟောဒီက ခင်ဦးရဲ့သမီးလေးကသာ အလှဆုံးပါတဲ့၊ ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ကျေနပ်ရွှင်ပျဉ္စာ ရယ်မောလိုက်သော ချစ်ဇနီး၏ မျက်နှာကို သူ ရင်နာစွာ ငေးကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ...လာ အစ်ကို့ရင်ခွင်ထဲ ခင်ဦးရော သမီးလေးပါ အတူအိပ်ရမယ် သိလား”

“သမီးလေးကို သီချင်းဆိုသိပ်နော် ကိုကို”

“ဆိုမှာပေါ့ ခင်ဦးရယ်၊ ကိုကို့သမီးလေးကို ကိုကို့ကိုယ်တိုင် သီချင်းဆိုသိပ်မှာပေါ့ဗျာ”

“သမီးလေး နားထောင်နော်၊ သမီးဖေဖေက မေမေတို့ သားအမိကို သီချင်းဆိုသိပ်မယ်တဲ့”

ခင်ဦးရယ်။

ကလေးငယ်အရပ်လေးကို ပွေ့ပိုက်လျက် သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသော ချစ်ဇနီး၏ ပိန်လို့ဖျော့တော့သော ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ထားရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွဖွဆိုညည်းရင်း ဦးသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်စို့လာသည့်အထိ စိတ်ထိခိုက်မိသည်။

အဲဒီနေ့ကသာ ခင်ဦးကို စန္ဒယားမတီးခိုင်းခဲ့မိလျှင် သမီးလေးကို သူတို့ဇနီးမောင်နှံ အခုလိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည်မထင်။

အခုတော့ သူအင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်ဇနီးလေး ခင်ဦး၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်ဂီတလက်သံ သာသာလေးထဲမှ

များပြားလှသော လူသူစဉ်ပရိသတ်နှင့်အတူ သူ့ကိုယ်တိုင်ကြည့်နူးနစ်မြိုက်စွာ အတူလိုက်ပါစီးမျောခဲ့သည်။ ထို့နောက် သာယာညွတ်ပျောင်းသော တေးဂီတသံအဆုံးမှာ သောင်းသောင်းဖျူဖျူ အားပေးလိုက်ကြသည့် လက်ခုပ်သံတွေထဲမှာ ဦးသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင် အားပါးတရ တီးလိုက်မိသော လက်ခုပ်သံက အကျယ်လောင်ဆုံး၊ အသက်အဝင်ဆုံးဟု ဆိုရမည်။

စင်ပေါ်က ဆင်းလာသည့် ချစ်ဇနီး၏ လက်ကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ဆွဲယူကြိုဆိုလိုက်စဉ်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လျက် ပြုံးလိုက်မိသော အချိန်မြန်အသာယာ အလှပဆုံးအချိန်က သူတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် နောက်ဆုံးပေးအပ်ခဲ့သော ပျော်ရွှင်မှုဟု ဆိုရမည်ထင်။

ခင်ဦးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာချိန်မှာ မြဲကြီးတစ်ခုလုံး လျှပ်စစ်မီးရောင်များ ပြတ်တောက်သွားပြီး မှောင်အတိကျသွားခဲ့သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ကြောက်လန့်တကြား တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသည့် ချစ်ဇနီးကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ပိုက်ထွေးရင်း အနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေချလိုက်မိသည့် အခိုက်အတန့်မှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အော်ဟစ်လဲပြီသံ တိုးတိုက်သံများ၊ အမှောင်ထုထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မီးများလင်းလာချိန်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဓားထိုးခံရ

ကြောင်း မြင်တွေ့ရပြီး တရားခံကိုမူ မတွေ့ရပါ။ ထိုစဉ်သည်လူ
စိမ်းကို သူမသိသလို တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဘူးပါ။ သို့သော်
အခင်းဖြစ်ပွားရာ သူပိုင် ပုန်းညက်မြင်ခြင်းကြီးထဲကို သူ့စဉ်သည်
အဖြစ် ရောက်နေမှတော့ သူ့မှာတာဝန်ရှိနေသည်။

ရဲများရောက်လာသည့်အချိန်အထိ အားလုံး ဘယ်မှမသွား
ရမလာရ နေခဲ့ရပေမယ့် လက်သည်တရားခံကိုကား ဖမ်းမိခြင်း
မရှိသလို တရားခံကိုယ်တိုင်ကလည်း ညအမှောင်ထဲမှာမို့ ဘာတစ်ခု
မှ တိကျရေရာသေချာစွာ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးရလဒ်က ထိုညမှာပင် သူတို့သမီးလေး ထူးဆန်း
စွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဌေးဦးသိန်းအောင် ခြံထဲ
မှာ စားထိုးမှုဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်သေသွားသည်ဟု ဆိုပြီး နာမည်
ကြီးသွားသည်။

လူအများ၏ စိတ်အဝင်စားဆုံး သံတင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ်
လည်း အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်တာမျိုးနှင့်လည်း
ကြုံရသည်။

ရီရီဆိုသည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို သမီးလေး
နားမှာ တစ်ချိန်လုံးထားခဲ့ပေမယ့် အခင်းဖြစ်သည့်အချိန်က သမီး
လေးနားမှာ ရီရီက ရှိမနေခဲ့ပါဘူးဟုဆိုသည်။

အပေါ့အပါးသွားချင်၍ ရေအိမ်ထဲဝင်နေသည်ဟု
အကြောင်းပြသည်။ ကလေးမရှိကြောင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ

လာပြောချိန်မှာ ခြံထဲမှာလည်း ရှုပ်ထွေးနေသည်။

သိသိခြင်း ရဲကိုတိုင်လိုက်မည်ဟု ချက်ချင်းစိတ်ကူးလိုက်
သော်လည်း ထိုစိတ်ကူးကို ပယ်ချလိုက်ရသည်။

ပထမဆုံး သမီးလေး အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်မှာ
ဦးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းနှင့် ကလေးကို ခိုးယူသွားသူများထံမှ တစ်စုံ
တစ်ရာ ဆက်သွယ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းသွားသည် သူတို့မျှော်လင့်
ထားသော အနေအထားမျိုး ရောက်မလာဘဲ ခင်ဦးခမျာ သမီးကို
တမ်းတစိတ်ဖြင့် အခုလိုအခြေအနေဆိုးရွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ အပြစ်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေသော ဇနီးသည်
ခင်ဦး၏ မျက်နှာလေးကို အသာငုံကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်စတွေနှင့်။

ခင်ဦးရယ်...။

ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ချစ်ဇနီး၏အမည်ကို ဖွဖွဆိုလိုက်မိ
သည်။ စိတ်နှလုံး ဖြူစင်ရိုးသားသော ခင်ဦးကို မြင်မြင်ခြင်း
မေတ္တာသက်ဝင်မိသဖြင့် လှပသောချစ်သူကို လက်ထပ်ယူခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ့ဌေးဦးသိန်းအောင်ဘဝမှာ မိန်းကလေးပေါင်းမြောက်မြား
စွာနှင့် ကြုံတွေ့ဘူးပါသည်။ လှတာရော မလှတာရော စုံလင်များ

ပြားလှပေမယ့် မည်သူ့ကိုမျှ လက်ထပ်ယူလိုစိတ် မဖြစ်ခဲ့ပါ။

ခင်ဦးကိုကြတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

ရင်ထဲကလာသော တကယ့်မေတ္တာစစ်ဖြင့် အသည်းနှင့် အောင် ချစ်မြတ်နိုးလှသောကြောင့် မရရအောင် လက်ထပ်ယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သမီးလေးတစ်ယောက် ရရှိခဲ့ပြီးနောက် သူတို့မိသားစုဘဝ လေး ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော် လင့်ခဲ့သော်လည်း ကံကြမ္မာအချိုးအကွေ့က ကြောက်စရာကောင်းလှ သည်။

ချစ်ဇနီး၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ စိုစွတ်နေသည့် မျက်ရည်စ များကို အသာဖယ်ရှားပေးလိုက်ပြီးနောက် ခြံစောင်ကို ခင်ဦး၏ ပါးလှပ်သောကိုယ်လေးပေါ် အသာလွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဇနီးသည်၏ လှပသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်ကာ အိပ်ရာထက်မှ လျှောဆင်းကာ လေသာဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေ၏။

အပြင်မှာ လမင်းက ရွန်းစက်စွာ သာနေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အလင်းဓာတ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံထား၏။

မိုးကောင်းကင်ကြီးကို သူ့မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အခုချိန် ဆို သမီးလေး ဘယ်လိုနေရှာမည်လည်းဟု တွေးလိုက်မိရုံနှင့်

ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နာကျင်လာ၏။

မျက်ဝန်းအစုံကို တအားမှိတ်ချလိုက်မိသည့်အခိုက်မှာ နောက်ပါးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော ခြေသံသဲ့သဲ့ကြောင့် လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ ညဝတ်အင်္ကျီပိုးသားအဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်ဖြင့် လှပ ကျော့ရှင်းစွာ ရပ်နေသော စောဥမ္မာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုကို”

“စောဥမ္မာ”

“အိပ်မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ဆိုပါတော့လေ...ကိုကိုတို့ မိသားစုလေးအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ရင်နာရလွန်းလို့ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

စောဥမ္မာအသံက တိုးတိုးညင်သာ ရှိလှသလို လှပဝိုင်း စက်သော စောဥမ္မာ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုး ခြင်းများစွာဖြင့် ချစ်ရသူ၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဇနီးစိတ်၊ သမီးစိတ်ဖြင့် သိသာစွာ ညှိုးလျှနေသော မျက်နှာချောချောက သိသာစွာ သွယ်ဆင်းစပြုနေပါပြီ။

“စောဥမ္မာလည်း အိပ်လို့မပျော်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဥမ္မာလည်း ကိုကိုတို့အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်နိုင်တာနဲ့ ထလာတာပါ”

“ခင်ဦးရဲ့ ကျန်းမာရေးက ကြာရှည်မှာ လွယ်မယ်ထင် ဘူး၊ ကိုကိုအနေနဲ့ တစ်ခုခုမစီစဉ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ခင်ဦးခမျာ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတယ်မဟုတ်လား ကွယ်၊ ခင်ဦးနားမှာ ကိုကိုရှိနေမှဖြစ်မယ်”

ချစ်ရသူ၏ မျက်နှာကို ရင်နာစွာ ငေးကြည့်နေမိလေမယ့် ကိုကိုက စောဥမ္မာကို ကြည့်မနေပါ။ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် နေရာ တစ်ခုကိုသာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ငေးနေပါသည်။

“ကိုကိုက...ခင်ဦးကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ကိုကိုအချစ် တွေကိုရတဲ့ ခင်ဦးရဲ့ဘဝဟာလည်း သိပ်ပြီးကံကောင်းပါတယ်ရှင်”

“စောဥမ္မာလည်း ခင်ဦးလိုပဲ ကံကောင်းချင်လိုက်တာ”

တိုးသဲ့စွာ ဆိုလိုက်သော စောဥမ္မာစကားအဆုံးမှာ ငိုသံ စွက်လျက် တုန်ခါသွားသလို မျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း မျက်ရည် ကြည်တွေ ချက်ချင်းလိုပင် ပြည့်လျှံလာသည်။ ကိုကိုက ဟိုးအဝေး ကို မျှော်ငေးနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းခြင်း စောဥမ္မာရှိရာသို့ လှည့်ကြည့် လာရာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်လျှံဝေနေသော စောဥမ္မာ၏ မျက်ဝန်းအရံဖြင့် ဆုံစည်းမိကြသည်။

“စောဥမ္မာလည်း ကံကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ စောဥမ္မာ ဘဝမှာ လိုချင်တာ ရချင်တာတွေအားလုံး ရနေတာပဲမဟုတ်လား”

“စောဥမ္မာဘဝကို ကိုကို အဲဒီလိုပဲထင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လားကိုကို၊ စောဥမ္မာဘဝမှာ အလိုချင်၊ အရချင်ဆုံးအရာကို စောဥမ္မာ ဒီတစ်သက်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ စောဥမ္မာအပြင် ကိုကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိသင့်ပါတယ်ကိုကိုရယ်”

ပြောရင်း စောဥမ္မာ ပါးပြင်နေပေါ် ပူနွေးသော မျက်ရည် ပေါက်ကြီးတွေ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းကျလာသည့်အဖြစ်ကို သူတွေတွေ့ကြီး ငေးငိုင်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စောဥမ္မာလေ...ကိုကိုကို...”

“စောဥမ္မာ”

“ကိုကို”

“ကျေးဇူးပြုပြီး အခုချိန်မှာ ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့လား ကွယ်၊ ကိုကိုလက်ရှိဘဝအခြေအနေကို စောဥမ္မာလည်း သိပါတယ် ကွယ်”

“ခင်ဦးကို ကိုကိုချစ်တယ်”

“ခင်ဦးကို ချစ်တယ်ဟုတ်လား”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

နာကျင်အက်ကွဲစွာ ရယ်မောလိုက်သံမှာ ကြေကြေမြေမြေ ရှိလှသလို စောဥမ္မာ၏ လှပသောမျက်နှာလေးမှာလည်း ပြင်းထန် သော နာကျင်မှုကို စိတ်မသက်ဖွယ် တွေ့မြင် လိုက်ရသည့်အတွက် သူဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ စောဥမ္မာ မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးကြည့် နေမိသည်။

“ခင်ဦးကို ကိုကို သိပ်ချစ်သလို ဟောဒီက စောဥမ္မာ ကလည်း ကိုကိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ပြီးချစ်နေလိမ့်မယ် လို့ ကိုကိုတွေ့မကြည့်ခဲ့မိဘူးလားဟင်”

“စောဥမ္မာ”

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ညီမရယ်၊ အခုချိန်ရောက်မှ ဒီစကားတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေတာလည်းကွယ်၊ ကိုကိုအတွက်ရော စောဥမ္မာအတွက်ရော နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးအတွက် အကျိုးမရှိပါဘူး”

“ကိုကိုအတွက် စောဥမ္မာစကားတွေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးမရှိဘူးဆိုတာ စောဥမ္မာယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စောဥမ္မာအတွက်တော့ ကိုကိုလို အကျိုးရှိတာတွေ အကျိုးမဲ့တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့နိုင်ဘူး”

“စောဥမ္မာ ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကြောင့် စောဥမ္မာရင်တွေ တစ်စစီ ကွဲကြေနေပြီဆိုတာ ကိုကိုသိရဲ့လားဟင်”

“စောဥမ္မာ”

“ဟင့်အင်း...စောဥမ္မာကို ဘာမှမပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ စောဥမ္မာ ဒီအတိုင်း ခဏလောက်နေပါရစေ”
စောဥမ္မာရယ်။

မိုက်မဲလွန်းသူဟု မဆိုရက်။

အခုအခြေရောက်မှ ဒီစကားတွေ ထုတ်ပြောနေတာကို သူအံ့သြနေမိသည်။ စောဥမ္မာကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသည့် အထိ ရှိုက်ငိုနေတာကို အသာပြန်လည်ပိုက်ထွေးရင်း ရင်မောစွာ

ဝင့်သက်ဖြာနေမိသည်။

စောဥမ္မာဆိုတာ သူ့ရဲ့မွေးစားညီမလေးပါ။

သူ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတုန်း မာမိက စောဥမ္မာဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားခဲ့ကြောင်း စာဖြင့်ရော ဖုန်းနှင့်ပါပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်မလေးတစ်ယောက်ဟု သိရပြီး မာမိက စောဥမ္မာကို သိပ်ပြီးချစ်သည်။ ရုတ်တရက် မာမိဆုံးသွားသည့်အချိန်မှာ သူ ပုန်းညက်မြိုင်ကို ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်ကြမှ မာမိမွေးစားသမီး စောဥမ္မာကို လူချင်းတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် ငယ်သော်လည်း စောဥမ္မာက တကယ်အပျိုကြီးတစ်ယောက်လို ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ကျနလှပသူလေးဖြစ်ပြီး သူ့ကို အလွန်အမင်း ကွယ်တာသူလေးဖြစ်နေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား တွယ်ရာ ခဲ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း စောဥမ္မာအပေါ်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်တွယ်မိသည်ကလွဲပြီး တခြားမည်သည့်စိတ်ကူးမျှ မရှိခဲ့ပါ။

ပကတိအဖြူရောင်သက်သက် ဖြစ်ပါသော်လည်း အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲဖို့ ဖန်တီးလာခဲ့သည်။

သူပြန်ရောက်လာသည်ဆိုတာနှင့် သူ့နားမှာ မိန်းမလှ

လေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ ဟိုက ဒီက ပွဲတွေဖိတ်၍ သွားရသည်ကလည်း နားရက်ပင်မရှိ။

သူ့အတွက် စောဥမ္မာက အသေးစိတ်ကစပြီး ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူဝတ်ဆင်ရမည့် အဝတ်မှသည် ဖိနပ်အဆုံး အားလုံးကို စနစ်တကျ ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပေးရင်း သူသွားရမည့် နေရာ အချိန်တွေအားလုံး ကြိုသိအောင် ကြိုးစားထားသည်။

အဝတ်အစားမထပ်စေရ၊ ဘယ်လိုပွဲမျိုးမှာ ဘယ်လိုပွဲ တက်ဝတ်စုံမျိုး လိုက်ဖက်သည်ဆိုတာကအစ စီစဉ်ထားသည့် အတွက် စောဥမ္မာ ဦးခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး ကျေးဇူး တင်စကားဆိုမိသည့်အထိ သူ့အပေါ်မှာ အလိုက်သိတာကို ကျေနပ် နေခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ အရက်တွေတအားမူးလာသည့် ညတစ်ည မှာ စောဥမ္မာကို သူ့တွဲနေသော မာလာနှင့်မှားပြီး ချစ်သူ တစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံမိပြီးနောက် သူနှင့်စောဥမ္မာတို့ ကြားမှာ ဘာလိုလိုပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

သူ့နားမှာ ရှိနေသူတွေအားလုံးကလည်း သူနှင့် အဆင် မပြေဖြစ်နေချိန်မှာ စောဥမ္မာက အားလုံးကို စာနာနားလည်ပေးခဲ့ သည့်အတွက်လည်း စောဥမ္မာရဲ့သဘောထားကြီးမှုကို ပို၍သဘော ကျမိသည်။

စောဥမ္မာကိုပဲ လက်ထပ်ရမည်လားဟု သူစဉ်းစားကြည့်

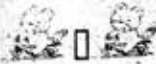
ခဲ့ဘူးသည်။ တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို အတည်တကျ သူထောင်ရတော့မည်ဆိုတော့ သူ့အနေနှင့် စောဥမ္မာကို ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ လက်ထပ်လိုစိတ်မရှိတာကို ပြန်တွေ့ရသည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး စောဥမ္မာကို သူ့သဘောထားကို ပြတ် သားစွာ ပြောပြခဲ့ပြီးနောက် စောဥမ္မာနှင့် ဝေးရာမှာ နေခဲ့သည်။

စောဥမ္မာက တစ်နေ့ စောဥမ္မာဆီကို ကိုကိုပြန်လာမှာပါ ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း သူ စိတ်မဝင်စားတော့။ သူ့မှာ ခင်ဦးရှိနေ ခဲ့ပြီ။ သူတကယ်ချစ်တာ ခင်ဦးဟု တိတိကျကျ သိပြီးနောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ခင်ဦးကို သူ့သဘောနှင့်သူ လက်ထပ် ပြီး ပုန်းညက်မြိုင်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

သူ့ထံမှ ရုတ်တရက်အပြောင်းအလဲကို ကြိုလိုက်ရပေ မယ့် စောဥမ္မာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောခဲ့ပါ။ ပြော၍လည်းမရတော့ တာကို သိနေပုံဖြင့် သူချစ်သောခင်ဦးကို လှိုက်လှဲနွေးထွေးစွာပင် သူ့ညီမလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုပေးခဲ့ပါ လျက် အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စကားတွေ ဆိုနေရပါသနည်း။

မြွေပူရာကင်းမှောင်ဆိုသလို သူရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရ သော အနေအထားတစ်ခုမှာ အံ့ဩမင်သက်လျက် တွေ့ဝေငြိမ်သက် စွာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိသည်။

အခန်း (၅)

“စောဥမ္မာ”

“ကိုကို”

“ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ စောဥမ္မာဟာ ကိုကို အတွက် ထာဝရညီမလေးတစ်ယောက်ပါ”

“စောဥမ္မာအတွက်တော့ ကိုကိုဟာ စောဥမ္မာရဲ့ ထာဝရ ချစ်ရသူပါ ကိုကို”

“စောဥမ္မာရယ်”

“အခုချိန်ရောက်မှ ဘာလို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာ လည်းကွယ်”

“ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကို စောဥမ္မာချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောနိုင်ပါတယ်ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုကို စောဥမ္မာချစ်တယ်”

“စောဥမ္မာ”

စောဥမ္မာအမည်ကို အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်မိသည်။ လှပသော စောဥမ္မာမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးတစ်ခု စီးကျနေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းအစုံကတော့ ပြုံးနေပါသည်။

ပြုံးသူမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါလား။

ဦးသိန်းအောင်ရင်မှာ စောဥမ္မာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ခင်ဦးကိုချစ်သည်။ ခြတ်နိုးသည်။ ပြီးတော့ သမီးလေး။

သူနှင့်ခင်ဦးတို့ရဲ့ ရင်နှင့်သည်းချာရတနာ သမီးငယ်လေး ကို နာမည်ပင် ကောင်းစွာမပေးရသေး။ ချစ်လို့မဝနိုင်ခင်မှာပင် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် သမီးငယ်က အခုချိန်ထိ သေသည်ရှင်သည် မသိရသေး။

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် စောဥမ္မာရယ်၊ အခုချိန်မှာ ကိုကိုတို့ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောကြပါဖို့နဲ့လားကွယ်”

“ကောင်းပါပြီကိုကို၊ စောဥမ္မာရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေတယ်ဆို တာ ကိုကိုသိရင် စောဥမ္မာ ကျေနပ်ပါပြီ၊ စောဥမ္မာအတွက်လည်း ကိုကို အမှောင်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့”

“ကိုကိုချစ်တဲ့ ခင်ဦးကိုရော၊ ကိုကိုသမီးလေးကိုပါ စောဥမ္မာက ကိုကိုနဲ့ထပ်တူထားပြီး ချစ်နေမယ့် စောဥမ္မာပါ”

ကိုကိုရယ်”

“ပွတ်နိုက် ကိုကို”

“ပွတ်နိုက်”

ဦးသိန်းအောင်နားမှ ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ စောဥမ္မာ ထွက်သွားရာသို့ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဦးသိန်းအောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း သေချာပြန်တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း စောဥမ္မာတွင် အပြစ်မရှိပါ။ စောဥမ္မာအပေါ်တွင် ချစ်တမ်းကစားခဲ့မိသလို ဖြစ်ခဲ့သော သူ့တွင်သာ အပြစ်ရှိကြောင်း သူ့တွေးမိလာသည်။

သူသာ စောဥမ္မာကို မချစ်ခဲ့လျှင် စောဥမ္မာသည်လည်း အခုလို ပူလောင်ခါးသီးနာကျင်ရသော ချစ်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားရရှာမည်မဟုတ်ပါ။

အခု စောဥမ္မာက သူ့ကိုချစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအတွက် သူ့တွင် အပြစ်မကင်းပေမယ့် လက်ရှိအနေအထားမှာ သူဘာမှ မတတ်နိုင်။

တတ်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ရောက်လာသည်ပဲထားဦး။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခင်ဦးဆိုသည့် အချစ်သစ်ပင်က အခိုင်အမာ နေရာယူထားခဲ့ပြီ။

ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်တော့ စောဥမ္မာရယ်။ အချိန်တွေအများ

ဦး နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဆိုတာ ကိုကိုသိသလို စောဥမ္မာလည်း သိနေမှာပါကွယ်။

စာနာကြင်နာစွာ သူ့ဆိုလိုက်မိသည်။ သူ့အတွက် စောဥမ္မာ အချစ်က တစ်မျိုးထူးခြားနေသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့ကိုချစ်သော စောဥမ္မာက သူကချစ်သော ခင်ဦးကိုရော သမီးလေးကိုပါ လိုက်ပြီး ခုတ်ခင်မြတ်နိုးတွယ်တာနေသည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖို့ စောဥမ္မာအချစ်ကို ချီးကျူးရမည်လား အံ့ဩရမည်လား ခွဲခြားနိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စောဥမ္မာကို သူ့ချီးကျူးမိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကို ချုပ်တည်းမျှိုသိပ်နိုင်သည်။ မတတ်သာလွန်းသော အခြေအနေမျိုးမှာ ပေါက်ကွဲမိရှာသော်လည်း ချက်ချင်းလိုပင် စောဥမ္မာက သူမကိုယ်သူမ ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

စောဥမ္မာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် သူ့အခြေအနေက ဒါထက်ပိုပြီးမတတ်နိုင်။ သမီးနှင့်ဇနီးအတွက် သူ့မှာ လုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်တွေ အများကြီးရှိသည်။

နောက်နေ့သတင်းစာမှာ ထူးခြားသော ကြော်ငြာတစ်ခု စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ထင်ရှားစွာပါလာသည်။

သက်ဆိုင်သူ သီစေ့ရန်။

သမီးလေးကို လက်ခံထားသူ

မည်သူမဆို မိဘများနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါ။
ထိုက်တန်စွာ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။

သမီးလေး၏
ဖေဖေနှင့်မေမေ

တစ်ရက်မဟုတ်။ တစ်ပတ်တိတိ ထည့်ထားသည့်
ကြော်ငြာကိုထည့်ပြီး အခြေအနေကို ဦးသိန်းအောင် စောင့်ကြည့်နေ
ချိန်မှာ ပုန်းညက်မြိုင်၏ အဝေးဆုံးတစ်နေရာတွင် ရောက်နေသော
ဦးမင်းမောင်က ထိုကြော်ငြာကိုလည်း မဖတ်မိ။

သူနှင့် သမီးငယ်လေးတို့၏ ဘဝနှစ်ခု ရှင်သန်ရေးအတွက်
သူတတ်စွမ်းသမျှ ဝမ်းရေးကို ရှာဖွေဖြည့်တင်းရင်း တောားပေါ်မြို့
လေးမှာ သောင်တင်နေသည်။

ကလေးပေါက်စလေးတစ်ဖက်နှင့် ရိုးသားသော၊
ယောက်ျားပီသသော ကိုမင်းမောင်ကို သူနှင့်ဘဝတူ ထမင်းဆိုင်ပိုင်
ရှင် မုဆိုးလေး မန်းကြည်နှင့် ဖူးစာဖက်စေဖို့ အကြောင်းဖန်လာရာ
နောက်ဆုံး ထိုသူနှစ်ဦး လက်ထပ်ပြီး ထိုတောင်ပေါ်မြို့လေးမှာပင်
စီးပွားရေးအခြေကျလျက် နေထိုင်ကြရာ ကိုမင်းမောင်မှာ သူ့အိမ်
လေးရှိရာသို့ပင် ပြန်မလာနိုင်တော့ချေ။

ပုန်းညက်မြိုင်၏ အရှင်သခင်များကတော့ တစ်နေ့ သမီး
လေး ပြန်လာနိးနှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း အချိန်တွေတရွေရွေ
ကုန်ဆုံး ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပါတော့သတည်း။

နောက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ကြာသောအခါ

အခန်း (၆)

ဗိုလ်”

“ဟိုး...ဟိုး ရှေ့နားကခြံရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်တော့

“ကျွီး”

“ရောက်ပြီလား ဖေဖေ”

“အေး...အေး ရောက်ပြီ၊ သမီးညီမလေးနဲ့ မောင်လေးကိုပါခေါ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းကြ၊ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေအားလုံး အလုပ်သမားတွေကို အိမ်ထဲပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“လာကြဟေ့...ညီမလေးနဲ့မောင်လေး၊ ကြည့်ပါဦးဟယ် မမတို့နေရမယ့်အိမ်လေးက ဟောင်းနေပေမယ့် နေရမယ့်ခြံက အကျယ်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်မမ၊ သစ်ပင်တွေပေါ်လည်း တက်လို့ရတယ်၊ ခြံထဲလည်း ပြေးလို့ရတယ်၊ သိပ်ပျော်တာပဲ”

“ညီမလေးလည်း ပျော်တယ်မမ”

“အေး...မမလည်းပျော်တယ်သိလား”

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ကြည်နူးစွာ တကယ်ပျော်ရွှင်နေသလို မောင်ငယ်နှင့် ညီမငယ်မှာလည်း သူတို့လည်း လိုက်ပျော်နေကြပါသည်။

ဖေဖေအိမ်လေးက ဟောင်းမြည့်လှပြီဆိုပေမယ့် သေချာပြုပြင်ဆင်လိုက်ရင် ကြည်နူးတို့သားအဖလေးယောက် ချောင်ချောင်ချီချီ သက်သောင့်သက်သာ ပျော်ရွှင်စွာနေလို့ရပါသည်။

ခြံဝင်းကလည်း ကျယ်သည်။ လူမနေပဲ ပြစ်ထားတာကြာပြီမို့ နွယ်ပင်မြက်ပင် သစ်ပင်တွေဆိုတာ တောထနေသည်မှာ သပ်ရပ်အောင်မနည်းရှင်းယူရပေလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့လိုခေတ်ကြီးထဲမှာ အခုလို သူဌေးရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ် ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် နေနိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံ ပိုက်ဆံချမ်းသာရုံနှင့် တွေးလို့ရသည်မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေမိဘများလက်ထက်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဤအိမ်နှင့်ခြံကို မရောင်းဘဲထားခဲ့သော ဖေဖေကျေးဇူးကြောင့် ကြည်နူးတို့ မောင်နှမအခုလို လူအဆင့်အတန်းမီမီ နေထိုင်ခွင့်ရခြင်းဟု တွေးကာ ဖေဖေကို ကျေးဇူးတွေတင်နေမိသည်။

မေမေသာပါလာမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှကောင်းလိုက်မည်နည်း။ ကြည်နူးတို့လိုပဲ ပျော်ရှာပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ မေမေ့ကို ကြည်နူးတို့သားအဖက ရက်စက်စွာ လမ်းခွဲထားရစ်ခဲ့ကြရပေပြီ။

ကြည်နူးတို့သားအဖကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်။

ဖေဖေကလေ မေမေ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပေမယ့် မေမေမရှိတော့ တဲ့နေရာမှာ သူမနေချင်တော့ဘူးတဲ့။ နေ့တိုင်း အရက်တွေချည်း ဖိသောက်ပြီး မေမေ့မှာမည်ကို ခေါ်လျက် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပုံက သနားစရာ။

ဖေဖေငိုတော့ ကြည်နူးတို့လည်း ငိုကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေလည်း မေမေဦးစီးဖွင့်လှစ်ရောင်းချခဲ့သော ဘမင်းဆိုင်လေးကို လက်လွှဲရောင်းချပြီး ကြည်နူးတို့မောင်နှမသုံးယောက် လက်ကိုင်ဆွဲကာ ကားတစ်စီးအပြည့် ပစ္စည်းတွေတင်ကာ ရန်ကုန်က ဖေဖေအိမ်လေးကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မေမေ့အကြောင်း တွေးမိတော့ ကြည်နူးရင်မှာ စို့နှင့်လာကာ ငိုချင်စိတ်ကို ကိုတိပြီး မြိုသိပ်လိုက်ရသည်။ ကြည်နူး မျက်ရည်ကို ဘယ်သူမှ မြင်လို့မဖြစ်။

ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲမှာ မေမေ့ကို သတိရပြီး ကြည်နူးတွေးသလို တွေးနေမည်ထင်သည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ရစ်ပဲလာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်ဘောင်ရှည်ကြီးများဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခြံချင်းကပ်လျက်က လှပခန့်ညားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး

ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ကြည့်ပါဦး...။

ဟိုဘက်ကတိုက်ကြီးနဲ့ ကြည်နူးတို့အိမ်ကလေးအဖြစ်က တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပါလား။ ချမ်းသာပြည့်စုံကြွယ်ဝလှသော တစ်ဖက်က နှစ်ထပ်တိုက်ဝါကြီးက လှပခန့်ညားသလောက် ကြည်နူးတို့အိမ်ကလေးက လူမနေဘဲ ပြုပြင်ခြင်းကင်းစွာ ပစ်ထားတော့ စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်ပြီး သစ်ပင်နွယ်ပင်တွေနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလိုက်တာ။

ချမ်းသာပြည့်စုံသူနှင့် ယှဉ်လိုက်လော့ ကြည်နူးတို့ဘက်က နိမ့်ကျခြင်းက သိသိသာသာကြီး ဖြစ်လျက် ရုပ်ဆိုးအကျည်း တန်နေသည်။

“ဟိုတိုက်ကြီးက သိပ်လှတာပဲနော် မမ၊ ပူစူးလည်း ဆဲဒီလိုတိုက်ကြီးနဲ့ နေချင်လိုက်တာ”

“တစ်နေ့ နေရာမှာပေါ့ ပူစူးရဲ့၊ လာ...လာ ဟိုမှာအလုပ် သမားတွေရော ကားရော ပြန်သွားပြီ၊ ဖေဖေကို မမတို့ သွားကူရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

ရင်ထဲက အားငယ်စိတ်လေး ဖြစ်သွားမိတာကို ချက်ချင်း ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး ညီမငယ်လက်ကိုင်ဆွဲပြီး မောင်လေးရည်ဦးနှင့် ဖေဖေတို့ရှိရာသို့ အပြေးသွားကာ စုပုံထားသော ပစ္စည်းများနှင့်

ပြတင်းတံခါးတွေ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသော အိမ်လေးကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ခေါက်ယူ လိပ်တင်ကာ ခေါင်းပေါင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံမြက်စီး တစ်ချောင်း၊ ကြက်မွှေး၊ ရေပုံးများနှင့် သားအဖတစ်တွေ တစ်အိမ် လုံးကို မနားတမ်း လှည်းကျင်းဆေးကြောပြစ်လိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားချိန်မှာ အားလုံးမော ပန်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားပေမယ့် နားမနေနိုင်သေး။

ဗိုက်ထဲက တဂျတ်ဂျတ်ဆာလောင်လာပြီမို့ ပါလာသည့် ပစ္စည်းများဖြင့် ထမင်းဟင်းကို အသင့်ချက်ပြုတ်ရပြန်သေးသည်။

ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ ထားအပြီးမှာ ရေချိုးစား သောက်ပြီးနောက် အိပ်ရာနှင့် နောက်ကျောအထိမှာ အားလုံးပင်ယန်း သည့်ဒဏ်ကြောင့် တုန်းခနဲ အိပ်ပျော်သွားကြသည်မှာ အိပ်မက်ပင် မက်ချိန်မရလိုက်။

မနက်မိုးစင်စင်လင်းမှပဲ နိုးကြသည်။ ဒါတောင် ဖေဖေ နှိုးလို့သာ။ ဖေဖေမနှိုးလျှင် မောင်နှမတစ်တွေ ဘယ်အထိအောင်များ ဆက်အိပ်နေမိကြမည်မသိပါ။

“သမီးကြီးနဲ့ သမီးငယ်က အိမ်မှာပဲနေခဲ့၊ သားနဲ့ဖေဖေ က ဈေးသွားပြီး အိမ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ အရင်ဝယ်မယ်၊ နောက်ရက်ကြမှ သမီးဘာသာဈေးသွား ဟုတ်လား၊ ဖေဖေ လိုက်ပြ

ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ဖေဖေနှင့် မောင်လေးရည်ဦး ထွက်သွားချိန်မှာ ကြည်နူးနှင့် ပူစူးတို့ ကျန်ရစ်သည်။ မနေ့တုန်းက အိမ်ကို အကြမ်းဆေးကြော ရှင်းလင်းထားရာ ဒီနေ့တော့ အချောဖြစ်အောင် နည်းနည်းချင်း ပြန်လုပ်ရသည်။

ညီမနှစ်ယောက်စလုံး မမောနိုင်မပန်းနိုင်။ မေမေ အကြိုက် ဆုံး မေမေလက်ရာ လိုက်ကာဒီခိုင်းတွေကို ထုတ်ဆင်ရင်း မေမေကို သတိရနေမိပါသည်။

အိမ်ကြမ်းတွေကို ဖြူဖွေးနေအောင် ဆေးပြီးပြီဖြစ်သော် လည်း ပြောင်လက်နေအောင် မတိုက်ရသေး။ သိပ်မကြာလိုက် ဖေဖေတို့ပြန်လာတော့ ကြည်နူးတို့အတွက် လိုအပ်မည့် စားသောက် စရာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ အိမ်သုံးမီးဖိုချောင်ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ကြည်နူး လိုချင်သည့် ကြမ်းတိုက်ဖို့ပစ္စည်းတွေပါ အစုံအလင်ပါလာသည့် အတွက် ပျော်သွားသည်။

ဖေဖေက သူခေါ်လာသည့် အလုပ်သမားကို ခြံထဲရှိ အမှိုက်သရိုက်တွေ ရှင်းလင်းခိုင်းနေချိန်မှာ ကြည်နူးတို့မောင်နှမ သုံးယောက်က တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အိမ်လေးကိုဝိုင်းပြီး အလှဆင် ယင်ကြသည်။

“သမီးကြီး လာပါဦး”

“ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ ဖေဖေ”

လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ပစ်ပြီး ကြည်နူး ဖေဖေအား ရောက်သွားသည်။

“ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးကို တိုင်ပင်မလို့ ပါ၊ ဖေဖေသဘောကတော့ အိမ်လေးကိုပါ တစ်ခါတည်း ပြင်လိုက် ချင်တယ်ကွယ်၊ ဒါမှ သမီးတို့မပူမပင် ကောင်းကောင်းနေနိုင်မှာ”

“ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ကုန်မှာလား ဖေဖေ”

“ကုန်သင့်သလောက်တော့ ကုန်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ လူမနေဘဲ ဒီအတိုင်းပြစ်ထားတာဆိုတော့ အိမ်ကလည်း တော်တော်ပျက်စီးနေတာ သမီးအမြင်ပဲ”

“ဖေဖေသဘောပါ ကြည်နူးက ဘာမှအားလည်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖေဖေပဲ ကောင်းသလိုကြည့်စီစဉ်ပါ၊ ဖေဖေက ကောင်းရင် အားလုံးကောင်းတာပဲ”

“အင်း...ဒါဆို ဖေဖေ အလုပ်သမားတွေ ခေါ်လိုက်တော့မယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

တစ်ပတ်အတွင်း ကြည်နူးတို့အိမ်ကလေး လှပသစ်လွင်သွားသည်။ ပစ္စည်းတွေအားလုံးလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျ လှပနေသလို လိုအပ်တာတွေကိုလည်း ကြည်နူး စိတ်ကူးဖြင့် ဖြည့်ဆည်းခဲ့သည်။

“အိမ်တက်ပွဲလေးတော့ လုပ်ဦးမှထင်တယ်နော် မမ ကြည်နူး”

“အေး...ဖေဖေသဘောကို မေးကြည့်ဦးမယ်လေ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖေဖေရှေ့ကို ရောက်သွားသည်။ ရည်ဦးက ယောက်ျားလေးပီပီ အပေါင်းအသင်းမက်သည်။ နေရာသစ် ဒေသအသစ်မှာ သူ့အတွက် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မရှိတော့ နေတတ်ပုံလည်းမရ။

အိမ်နီးနားချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ လိုချင်နေဟန်တူသည်။

“အေးလေ...အနီးအနားက အိမ်တွေကိုဖိတ်ပြီး အိမ်သစ် တက်ပွဲလေး လုပ်ချင်လည်းလုပ်ပေါ့”

ဦးမင်းမောင်က စိတ်ထက်သန်စွာ သူ့ထံမှ အဖြေကို စောင့်ကြိုမျှော်လင့်နေသော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အချိန်အတော် ကြာအောင် ငြိမ်ပြီးတွေးနေရာမှ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကြည်နူးတို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော် ဖေဖေ၊ လာ...မောင်လေး”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ထံမှ အပျော်မျက်နှာကို ဦးမင်းမောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။

သမီးကြီးကြည်နူးက မြန်မာစာဒုတိယနှစ် တက်နေသူဖြစ်သလို သားကြီးရည်ဦးကြတော့ ပထမနှစ်သင်္ချာ တက်နေသူ။

သမီးငယ်လေး ပူစူးက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းတက်မည်။

မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောကြလှကြပေမယ့် သမီးကြီးကြည့်နူး၏ အလှကတော့ တော်ဝင်နန်းဆန်သောအလှမျိုးထဲဖြစ်သည်။

ဪ...သမီးကြီး...သမီးကြီး။

ဦးမင်းမောင်ရင်ထဲက တီးတိုးဆိုမြည်လိုက်မိသည်။

နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီဟုဆိုပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး သူ့အတွက် မနေ့တစ်နေ့ကလို ခံစားမြင်ယောင်နေမိဆဲမို့ ဟင်းခဲနဲ သက်ပြင်းကိုတို ရိုက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဘာရယ်မဟုတ် တစ်ဖက်ခြံရှိရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သစ်လွင်တောက်ပခြင်းများ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ နေရာယူမင်းမူထားမြဲဖြစ်သော သူဌေးဦးသိန်းအောင် နှစ်ထပ်တိုက်မြင့်ကြီးက ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။

အရင်တုန်းကလိုပဲ အောင်မြင်ချမ်းသာ ပြည့်စုံခြင်း ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားမြဲဖြစ်သလို အခုချိန်ထိ လူအများအပေါ်မှာ သူဌေးတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရှိန်ဝါဩဇာ လွှမ်းမိုးထားနိုင်ဆဲဖြစ်သည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက် သို့တည်းမဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အပြောင်းအလဲမှာ သူတို့လို လူချမ်းသာတွေနှင့် မဆိုင်သလိုတည်း။ လောကကြီးမှာ ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံသူတို့ မည်သည့်

ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးဆင်းရဲသူ အများစုကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတွေကိုပဲ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလိုကြသည်မှာ လောကဓမ္မတာတည်း။

ဤသည်ကို သမီးနှင့်သားတို့အား ဦးမင်းမောင် ပြောမပြလိုက်ပါ။ အိမ်သစ်တက်ပွဲအတွက် အားကြီးမာန်တက် ပြင်ဆင်တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသော သားနှင့်သမီးတို့ ပျော်ရွှင်နေသော စိတ်လေး ပျက်စီးသွားမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“ဟိုဘက်ခြံကြီးထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျာ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“သိပ်လှတာပဲလို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဟင်းနော်...လူကဖြင့် ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ် ချည်းစားထားချင်နေပြီ”

ကြည့်နူးမှာ ကုန်ကျမည့်ဈေးစာရင်းနှင့် လိုအပ်မည့် ခွည်းစာရင်းများကို ငုံ့ရေးနေရာမှ မောင်ဖြစ်သူဘက်သို့လှည့်ကာ ချက်စောင်းရွယ်လျက်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမကလည်းဗျာ...ကျွန်တော်ပြောတာ ရိုးရိုးသားသားပါ။ တလွဲမထင်ပါနဲ့။”

“ဘာရိုးရိုးသားသားလဲ၊ အကြောင်းမသိရင်ခက်မယ်”

“ဟာဗျာ”

“ဟုတ်တယ်မမ...ဟိုတစ်နေ့က ကိုကိုပေါ့ ဟိုမာလက ပင်ပေါ်တက်ပြီး ဟိုဘက်ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်နေတာ ပူစူးတွေတယ်”

“တမင်တက်ကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူးဟ နင်ကလည်း မာလကသီးတက်ခူးရင်း ကြည့်မိကြည့်ရာ ကြည့်တာမျိုးပါ”

ရည်ဦးမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး မလုံမလဲမို့ ညီမငယ်ပူပြောတာအမှန်ဟု ကြည်နူး နားလည်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့အရွယ်က ငယ်ပါသေးတာရည်ဦးရယ်၊ ဖေဖေစိတ်ညစ်မယ့်အလုပ်တွေ မလုပ်တာပဲ ကောင်းတယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ...ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလောက်မမိုက်ဘူး”

“ကဲ...ကဲ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ကြ၊ ဒီမှာတခြားကူလုပ်ပေးမယ့်သူလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အားကိုးကိုးရမှာ၊ မမစီစဉ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေဖြန့်မှ ဖြစ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မမ”

ကြည်နူးစကားကို မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြတာမို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ဘုန်းကြီးငါးပါးနှင့် လူနှစ်ဆယ်စာအတွက် မောင်နှမသုံးယောက် တက်ညီလက်ညီ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဦးမင်းမောင်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ ဝင်ကူပေးရင်း မိသားစုအားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၇)

“ဟိုဘက်အိမ်က လာတာမတွေ့ဘူးနော် မမ”

“ဟုတ်လား...မမလည်း သတိမထားမိပါဘူး ရည်ဦးရယ်၊ အလုပ်တွေတာတွေမအားလို့ ထင်ပါရဲ့၊ နောက်တော့လည်း ဒီလိုပဲ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခင်သွားကြမှာပါဟယ်”

မောင်ဖြစ်သူ မျက်နှာမကောင်းတာကို ကြည့်ပြီး အကြီးပီပီ ကြည့်နူးဝေ နှစ်သိမ့်အားပေးစကားဆိုရင်း ပစ္စည်းတွေကို ပူစူးအကူအညီဖြင့် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောသိမ်းဆည်းနေမိသည်။

ဖိတ်ထားသည့်ဧည့်သည်တွေ လာကြတာ တွေ့ပေမယ့် တစ်ဖက်ခြံကလူတွေ လာမလာဆိုတာကိုတော့ ကြည့်နူးလည်း သတိမထားမိလိုက်ပါ။

ညီမနှစ်ယောက်ထဲ လက်မလည်အောင် အလုပ်များ

မြဲ သတိမထားမိတာလည်း ပါပါသည်။ ရည်ဦးကတော့ တစ်ဖက်ခြံက လူတွေကို ကြိုသိနေပုံဖြင့် လူလာမလာဆိုတာ တိတိကျကျ ပြောနိုင်နေပါသည်။

“သားရေ...ရည်ဦး”

“ဟော...ဖေဖေခေါ်နေပြီ၊ သွားလိုက်ဦး၊ သွားလိုက်ဦး”
ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် ရည်ဦးတစ်ယောက် ကြည့်နူးတို့ ညီမများမှ လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နူးလည်း စိတ်မောလူမောဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ရည်ဦးပုံစံက လွယ်ပါမည်လားမသိ။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်ရတာ တစ်ဖက်ခြံက ကောင်မလေးကို အတော်လေး စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ ကြည့်နူးလည်း အခုချိန်ထိ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးတော့ ခက်သည်။

ကြည့်ရတာ ပုန်းညက်မြိုင်ခြံက ရည်ဦးပြောသည့် မိန်းကလေးမှာ အတော်လှပုံရသည်။ ဒါကြောင့် ရည်ဦးတစ်ယောက် ဤမျှစွဲလမ်းနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။

“ပူစူး”

“ရှင်...မမ”

“ပုန်းညက်မြိုင်က ရည်ဦးကောင်မလေးကို သိလား”

“နွယ်ဝါကိုပြောတာလား”

“နွယ်ဝါတဲ့လား”

ကြည့်နူး အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။

“ပူစူးလည်း သေချာတော့မသိပါဘူး မမရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က နွယ်ဝါ...နွယ်ဝါနဲ့ ခေါ်နေသံကြားလို့ သူ့နာမည် နွယ်ဝါလားလို့ပါ”

“လူကိုတော့ မြင်ဘူးတယ်မဟုတ်လား”

“မြင်ဘူးပါတယ်၊ သိပ်လှတာပဲ၊ ဟော့ရှော့လေး၊ မမလည်း သူ့လိုပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရင် သူထက်တောင် ပိုလှဦးမှာသိလား”

“အခုတော့ မမက မလှဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

ကြည့်နူးက သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တော့ ပူစူးက နှစ်ခြိုက်စွာရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ မမကအခုလည်း သိပ်ကိုလှပါတယ်၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ကျက်သရေလည်းရှိတယ်”

“ပူစူးက သဘောကိုပြောပြတာပါ၊ မမသာ သူ့လိုဟော့ရှော့လေးပြင်လိုက်ရင် သူထက်ပိုလှမှာလို့ ပြောတာပါ”

“တော်ပါဟယ်...သူများတွေလို ဟော့ရှော့လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ နေလည်မနေတတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးပီပီသသ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာပါ”

“သူတို့က သူ့ဌေးတွေ၊ ဘယ်လိုပဲဝတ်ဝတ် ဘာပဲလုပ်လုပ် အားလုံး ငွေကြေးအရှိန်အဝါ ဂုဏ်တွေခြပ်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းလိုက်

ဘာ အားလုံးက အားကျပြီး ငေးမောချီးကျူးခံကြရတာ မဆန်းမယ့် မမတို့လို သာမန်လူတန်းစားတွေအဖို့တော့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ညိုက်ဖက်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ နေထိုင်ပြောဆိုမှုပဲ ကောင်းပါတယ် ညီမလေးရယ်”

“သူတို့ကို သွားပြီး အားမကျနဲ့သိလား၊ ရိုးရိုးကျင့်မြင့်မြင့်ကြို၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲသိလား”

“သိပါတယ် မမရဲ့၊ သူတို့လှတာကိုပဲ ပြောတာပါ၊ သူတို့ဝတ်သလိုတွေလည်း လိုက်မဝတ်ရဲပါဘူး”

“အေး...အေး မမညီမလေး လိမ္မာတာကို မမသိပါတယ်ကွယ်၊ အရေးကြီးတာက တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်စာမေးပွဲအောင်ဖို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရဲ့၊ ပူစူးလည်း ကြိုးစားမှာပါ”

ညီမငယ်စကားကြောင့် ကြည့်နူးရင်မှာ ချမ်းမြေ့ကြည်သာ နို့လှပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ မေ့မေ့ကိုလှမ်းပြီး သတိတွေရနေမိပါသည်။

မေမေမရှိတော့ ကြည့်နူးကပဲ အစ်မကြီး အဓိရာဖြစ်နေရသည်။ ဟိုတုန်းကလို အပူအပင်ကင်းကင်းနှင့် ကျောင်းစာတစ်ခုဆဲကိုပဲ ဖိစိတ်ဝင်စားနေလို့ မရတော့ဘဲ မိသားစု မောင်နှမတွေ အရေးကိုပါ လူကြီးသူမလေးတစ်ယောက်လို စဉ်းစားတွေးခေါ်လာခဲ့ပေါ့ပြီ။

ပြီးတော့ မိသားစုအားလုံးရဲ့တာဝန်က ကြည်နူးကို သမီးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုရင်လည်း မမှားပါ။ ဖေဖေက ယောက်ျားသားတစ်ယောက်မို့ မေမေလို မိန်းမသားတစ်ယောက်ပမာ ရင်ထဲက စိတ်ခံစားချက်တွေကို သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ရင်ဖွင့်ပြောရိုး ထုံးစံမရှိ။

သူဘာသာ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားမျှသိပ်နေသူမျိုး ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ အိမ်၏စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်မည့်သူက ဖေဖေဟုဆိုပေမယ့် ယနေ့ခေတ် စီးပွားရေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း အားနှင့်လည်းမလွယ်။

ဒီကြားထဲက ကျောင်းစရိတ်တွေ မိသားစုစားဝတ်နေရေးနှင့် တခြားလူမှုရေးစရိတ်တွေကလည်း ရှိသေးသည်။ ဒါတွေကို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ ကြည်နူးရင်ထဲ ပူလောင်လာသည်။

မိသားစုမှာ အခြေတကျ စီးပွားရေးမရှိဘဲ ကြည်နူးအနေနှင့်လည်း ကျောင်းတက်ဖို့အရေးမှာလည်း ထင်သလောက် မလွယ်ကူ။

လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ကုတ်ကုတ် စုဆောင်းထားသော ပိုက်ဆံလေးတွေကလည်း ဒီအတိုင်း ထိုင်စားလျှင် ကြာရှည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

“မမ”
“ဟင်”

“မမတို့ ကိစ္စတွေပြီးရင် ဖေဖေက လာဦးတဲ့”
“အေး...အေး မမတို့ အခုပဲလာခဲ့မယ်ရည်ဦး”
“လာ...ညီမလေး”

ညီမဖြစ်သူလက်ကို ဆွဲပြီး ကြည်နူးတို့ကို လာခေါ်သော မောင်လေးရည်ဦးနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်။

“လာကြ...သမီးတို့လည်း ဒီမှာထိုင်ကြ”
“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ရေခွေးကြမ်းဓာတ်ဖူးတစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသော ဖေဖေရှေ့မှာ ကြည်နူးတို့မောင်နှမသုံးယောက် အတူထိုင်မိကြသည်။

“သားကြီးကိုတော့ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာ ပြောပြီးပါပြီ။ သမီးတို့ကိုပြောဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးအတွက် ဖေဖေ အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ အငှားကားမောင်းဖို့ပဲ။ နေ့စဉ် ပုံနှိပ်ဝင်ငွေရှိမှ ဖေဖေတို့မိသားစုလေး ရပ်တည်နိုင်မယ်မဟုတ်လားကွဲ့”

“မနက်ဖြန်ပဲ ဖေဖေအလုပ်စတင်တော့မယ်”
“ကြည်နူးလည်း ပြောချင်ပါတယ် ဖေဖေ”
“သမီးကြီးက ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟို...ကြည်နူးလည်း အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်ဖေဖေ၊ ကျောင်းကို အဝေးသင်ကိုပဲ ပြောင်းတက်ပါရစေ”

ဖေဖေက ကြည်နူးမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“သမီးကြီးကိုယ်တိုင် အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး ကွယ်၊ သမီးတို့ရှေ့မှာ ဖေဖေတစ်ယောက်လုံးရှိနေပြီပဲ၊ သမီးတို့ဘာ သာ ကျောင်းပဲတက်ပါ”

“ကဲ...ကဲ နားကြ...နားကြ ဖေဖေသားသမီးတွေ လိမ်လိမ်မာမာနေရင် ဖေဖေကျေနပ်ပြီ”

ဖေဖေရယ်။

ဖေဖေက ကြည်နူးတို့ မောင်နှမနားက ထွက်သွားပြီး သူ့အခန်းထဲဝင်သွားပြီမို့ ကြည်နူးတို့မောင်နှမ သုံးယောက်ထဲ တစ်ယောက်မျှန်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဖေဖေတစ်ယောက်ထဲ အလုပ်ထွက်လုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ ဖေဖေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော မမလည်း အလုပ်တစ်ခု ခု ဝင်လုပ်မှပါ”

“မမက မိန်းကလေးပဲ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လည်း၊ မမ အေးဆေးပဲကျောင်းဆက်တက်ပါ၊ ဖေဖေလို့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ကားမောင်းတတ်နေတာပဲ၊ အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်ရင်းနဲ့ ကျောင်းကို အဝေးသင်ပြောင်းလိုက်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

“နင်နဲ့မဖြစ်သေးပါဘူးဟာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မမလို့ မိန်းကလေး အလုပ်ထွက် လုပ်မယ်ဆိုတာက ပိုမဖြစ်နိုင်တာဗျာသိလား၊ အိမ်မှာ မမ မရှိဘဲ

ဘယ်သူက စီစဉ်မှာလည်း ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်လား၊ ပူစူးလား”

“အိုဟယ်...ဒါကတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြရမှာ ပေါ့”

“ကျွန်တော်ပြောသလိုသာ လုပ်ခမ်းပါဗျာ၊ မမတို့မိန်းကလေးတွေ အိမ်မှာပဲနေ၊ စီးပွားထွက်ရှာတာ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးတွေအလုပ်ပါ၊ ဒါတောင်မှ ကျွန်တော်ပြောတာကို ဖေဖေ နားလည်လက်ခံချင်လာအောင် မနည်းပြောရမှာဗျာသိလား”

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ ရည်ဦးရယ်၊ တော်ကြာ ဖေဖေမေးနေဦး မယ်”

“ဒီလိုပေါ့...ဟိုနားဒီနား” ဆိုပြီး ရည်ဦးက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည်နူးတို့ ညီမကို နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသည့်အတွက် အိမ်မှာ ကြည်နူးတို့သားအဖပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“ပူစူးလည်း ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်လို့ရရင် ကောင်းမှာပဲနော် မမ”

“နင်က ကလေးပဲ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ စာပိုတော်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲစိတ်ကူး၊ လူကြီးတွေ

စိစဉ်နေတဲ့အထဲကို ဘာမှဝင်မပါနဲ့သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သွား...သွား နားချည်”

ပူစူးတစ်ယောက် ကြည်နူးနားက ထွက်သွားချိန်မှာ နီးရာခုံမှာ ခြေပြစ်လက်ပြစ် ဝင်ထိုင်လိုက်မိသူက ကြည်နူးကိုယ်တိုင် ပါ။

မေမေကိုစိတ်က တမ်းတမ်းတတလေး သတိရလိုက်မိ သည်။ မေမေသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဦးမည်ဆိုလျှင် ကြည်နူးတို့ မိသားစုလေးလည်း အခုလိုဖြစ်စရာမရှိဟုထင်သည်။

မေမေဦးစီးသော ထမင်းဆိုင်လေးက နာမည်ကောင်းသလို လူကြိုက်လည်းများသည်အတွက် စီးပွားရေး အဆင်ပြေခဲ့သလို အတန်အသင့်လည်း စုမိဆောင်းမိခဲ့ကြသည်။

မေမေ နေမကောင်းဖြစ်တော့ ဆိုင်ကိစ္စကို တာဝန်မယူ နိုင်ကြတော့ ကြည်နူးကပဲ ဦးဆောင်ရသည်။ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ ဆေးကုသစရိတ်တွေ အများကြီး အကုန်ကျခံပြီး ကုသပေးမယ့်မရ တော့။ မေမေရောဂါက ကျွမ်းရင့်နေပြီဖြစ်သော ကျောက်ကပ် ရောဂါ။

နောက်ဆုံး မေမေကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို မေမေ ချစ်မြတ်နိုးသော ထမင်းဆိုင်လေးကို လက်လွှတ်ခဲ့ကြရသည်။

ရေမြေသစ်၊ နေရာသစ်၊ ဘဝသစ်မှာ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့

တည်ထောင်မည်ဟုဆိုသော်လည်း တကယ်လက်တွေ့ဘဝမှာ ဘာမှထင်သလောက် မလွယ်ကူ။ စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့ဘဝက အများကြီး ကွာခြားလှသည်။

ထမင်းဆိုင်ကို လက်လွှဲရောင်းချပြီး ရသည့်ငွေလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ရန်ကုန်မှာပြန်ပြီး အခြေချဖြစ်သည်ဆို တာတောင်မှာ ကြည်နူးတို့မှာ ဖေဖေပိုင်ဆိုင်သည့် ဘိုးဘွားအမွေ အနှစ် ဤအိမ် ဤပိုင်း ဤမြေမြေလေးရှိနေလိုသာပါ။

ဒီနေ့ခေတ်ဈေးနှင့်သာဆိုလျှင် ဒီလိုသူဌေးရပ်ကွက်ထဲမှာ နေဖို့ဆိုတာ မပြောနှင့် စိတ်ကူးပင် မယဉ်နိုင်သည့်အဖြစ်ပါ။

ဖေဖေရယ်၊

ဖေဖေရင်ထဲမှာ ကြည်နူးတို့ကို ဖွင့်မပြောပေမယ့် မေမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရမှာကို ကြည်နူး နားလည်နေပါတယ်ရှင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဖေဖေလိုပဲ ကြည်နူးလည်း မေမေ့ကို သိပ်သတိ ရနေမိလို့ပါ ဖေဖေ။

အခန်း (၈)

နထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်မှာပင် ရွယ်ဦးတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတိုဖြင့် ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိ၏။ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပေါက်တူးကို ကိုင်မြှောက်လိုက်တိုင်း မြေကြီးခဲများနှင့်အတွေ့မှာ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲနေအောင် မြေစိုင်းမြေခဲတွေ လွင့်စင်ကြေညက်သွားစေသည်။

ဖေဖေက ရွယ်ဦးကို ကားမောင်းရန်ခွင့်မပြု။ ကားသမားတစ်ယောက်အဖြစ် အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် ပျက်စီးမှာကို မလိုချင်ကြောင်း တင်းကြပ်စွာပြောဆိုသတိပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ရွယ်ဦး စိတ်ကူးကို လက်လျှော့ရမလိုဖြစ်နေ၏။

ရေရှည်မှာ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းနှင့် မိသားစုလေးယောက်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ ယနေ့ခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် ကျောင်းစရိတ်တွေ ကာမိအောင် ရွယ်ဦးမှ မကူလျှင်

မဖြစ်။

ဒါကိုသိလျက်နှင့် ဖေဖေက ရွယ်ဦးဆန္ဒကို လိုက်လျော့ခွင့်ပြုခြင်းမပြုသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ကာ အိမ်ထဲရှိအလုပ်တွေကိုသာ ကျုံးရုန်းလုပ်နေမိသည်။

သီးပင်စားပင်တွေ စိုက်ပျိုးရတာကို မိသားစုအားလုံး ဝါသနာပါကြသလို လုပ်သောသစ်ပင်ပန်းပင်များ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ စိမ်းလန်းဝေဆာလာအောင် မောင်နှမတစ်တွေပဲ ခွန်တိုက်အားတိုက် စိုက်ပျိုးရှင်းလင်း လုပ်ကိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မနေ့ကပဲ ဖေဖေ ကားနှင့် ရွယ်ဦးကိုစိတ်ကြိုက် သီးပင်စားပင်တွေ ဝယ်လာကြသည်။ ဒီနေ့ ဖေဖေကားထွက်သွားချိန်မှာ မောင်နှမတတွေ မနက်စောစောထပြီး သစ်ပင်တွေ စနစ်တကျ စိုက်ကြပျိုးကြ၏။

မမကြည်နူးနှင့် ညီမလေးက အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားကြပေမယ့် ရွယ်ဦးက မတက်သေး။ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သည့် မြေနေရာလေးကို စိုက်ပျိုးလို့ရအောင် ပေါင်းရှင်းမြေဆွနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မောင်လေးရွယ်ဦး...အဲဒါပြီးရင် နားတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

အိမ်ပေါ်ထပ်လိုက်ကာများကြားထဲမှ ဘွားခနဲထွက်လာသော မမကြည်နူးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် ရွယ်ဦးအကြည့်တွေက တစ်ဖက်ခြံရှိ နှစ်ထပ်တိုက်

ကြီးရှိရာကို အမှတ်မထင်ရောက်သွားသည်နှင့်။

“ဟင်”

နွယ်ဝါပါလား။

ရွယ်ဦးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသလို တစ်ဖက်ခြံထဲက နှစ်ထပ်တိုက်မြင့်ကြီးပေါ်က အဖြူရောင်အရိပ်လေးရှိရာကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စူးစိုက်ငေးမောကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

နွယ်ဝါကလည်း တစ်ဖက်ခြံက ကိုလူချော သူမကို တွေ့မြင်သွားပြီး စူးစူးငေးငေးကြီး လှမ်းကြည့်နေတာကို တွေ့မြင်လိုက်ပြီမို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ နေရာမှ ရှက်အမ်းအမ်းလေးထွက်လာခဲ့သည်။

နွယ်ဝါရင်ထဲမှာ တစ်ဖက်ခြံက ကိုလူချောနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြားလေး လှုပ်ရှားနေမိတာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နားမလည်နိုင်ပါ။

သူတို့မိသားစု တစ်ဖက်ခြံကို စပြောင်းလာတဲ့နေ့ထဲက နွယ်ဝါနှင့်သူ အမှတ်မထင် အကြည့်ချင်းဆုံခဲ့ကြရာမှ အခုလို အမှတ်ထင်ထင်လေးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ခြံကြီးကို လူမနေဘဲ ပြစ်ထားသည်မှာ ကြာလှပါပြီ။ နွယ်ဝါ သိတတ်စအရွယ်ထဲကဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ တစ်ခါတလေ ခြံထဲမှာ လူရိပ်လူယောင်မြင်ရတတ်ပြီး အိမ်ကို

ဘကြည့်ရှုရှင်းလင်းတာမျိုးကလွဲပြီး အမြဲလို သော့ခတ်ထားသော အိမ်နှင့်ခြံဝင်းကျယ်ကြီးမှာ အခုလို လူနှင့်သူနှင့် စိစိုပြေပြေ ပြန်သည်သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာချိန်မှာ နွယ်ဝါ သူ့ကို စတင်တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့ကြရပုံကလည်း သိပ်တော့မဆန်းပါ။ ဆူဆူညံညံ တစ်ဖက်ခြံက အသံတွေကြောင့် နွယ်ဝါ အခန်းပြတင်းတံခါးက တစ်ဖက်ခြံကိုဝင်အကြည့်မှာ သူကလည်း မော့အကြည့်နှင့် အမှတ်မထင် အကြည့်ချင်းဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း သူက နွယ်ဝါကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေတတ်သလို နွယ်ဝါကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ မမြင်မြင်အောင် လှုပ်ထွက်ပြပြီးမှ သူ့ကို ပြန်ပန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေတတ်သူဖြစ်လာသည်။

အခုလည်း သူ နွယ်ဝါကို မြင်သွားပြီ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူ နွယ်ဝါကို စောင့်ကြည့်နေတော့မှာ သေချာသလို နွယ်ဝါကလည်း သူမြင်အောင် တွေ့အောင် နေပြမိမည်ထင်သည်။

တွေးရင်း နွယ်ဝါ ပါးလေးတွေရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ နွယ်ဝါ စိတ်ကစားနေတာကို မာမီသိရင် မလွယ်။ မာမီအကြောင်းကို နွယ်ဝါ ကောင်းကောင်းသိသည်။

မာမီက ဒက်ဒီလိုမဟုတ်။

နေရာတကာ အဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး လူတွေကို ပြောဆို

ပြုမူဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည်။ နွယ်ဝါကိုလည်း အမြဲဆုံးမသည်ကိုယ့်ထက်အဆင့်အတန်းနိမ့်ပါးသူတွေနှင့် လုံးဝအပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဟုဆိုသည်။

လောကကြီးမှာ ငွေရှိမှ၊ ဂုဏ်ရှိမှ၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်လှရာဝင်သည်၊ လူအထင်ကြီးလေးစားမည်ဟုဆိုသည်။ နွယ်ဝါ၏ မာမိက သိပ်ပြီးတော်စေတတ်စေချင်သည်။ လူအများက အထင်ကြီးလေးစား အားကျအတုယူချင်သူမျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။

မာမိက နွယ်ဝါကို ဘယ်လိုပင် ပုံစံပေးပြီး သူ့ပုံစံနှင့် သွပ်သွင်းစည်းရုံးပေမယ့် နွယ်ဝါမှာ မာမိလို မာကျောထက်မြက် သွက်လက်ပါးနပ်သော အရည်အချင်းမျိုးမရှိ။

နွယ်ဝါ ပုံစံအကျင့်စရိုက် အမူအရာတွေက ဒက်ဒီနှင့် တူနေတော့ မာမိက နွယ်ဝါတို့သားအဖကို အားမလိုအားမရ အမြဲဖြစ်နေတတ်သည်။

ဒက်ဒီနှင့် နွယ်ဝါက မာမိလိုချင်သလို ဖြစ်မလာလေ။ မာမိက ပိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပိုတော် ပိုထက်မြက်အောင်လုပ်ပေးဖို့ကြိုးစားလေဖြစ်ကာ နွယ်ဝါတို့ လိုက်မမီနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်များလည်း မရေမတွက်နိုင်တော့ပါ။

အခုလည်း နွယ်ဝါက တစ်ဖက်ခြံက ကိုလူချောအလေးမှာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ မာမိသာသိလျှင် နွယ်ဝါကို နှလုံးအောင် ဘာတွေပြောဦးမည်မသိ။

သူနှင့် နွယ်ဝါ အခြေအနေကလည်း အဆင့်အတန်းချင်း မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားနေတာ နွယ်ဝါကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရတာပဲ။ မာမိ စိတ်ဆင်းရဲမည့် အလုပ်မျိုး အခုထဲက ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘဲနေတာပဲ ကောင်းမည်ထင်ပါရဲ့ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း တွေးနေမိသည်။

ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် နွယ်ဝါနှင့်သူ့အဖြစ်က မလွယ်။ အခုထဲက တစ်ဖက်ခြံက ကိုလူချောကို ငွတ်ဘိုင်လုပ်လိုက်ရမလားဟု တွေးရင်း တစ်ဖက်ခြံကို အဖြူရောင်လိုက်ကာရှည်ကြီးနောက်မှ အသာကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နွယ်ဝါ တင်သည့်အတိုင်း သူကလည်း နွယ်ဝါရှိနေသည့် အခန်းကို လှမ်းကြည့်နေတာမို့ နွယ်ဝါရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲမြည်သွားသည်။

“နွယ်ဝါ...သမီးလေး ဘာတွေကြည့်နေတာလဲကွယ့်”
“မာမိ”

ရုတ်တရက် နွယ်ဝါနားကို မာမိရောက်လာသဖြင့် လှပသော နွယ်ဝါမျက်နှာလေးမှာ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားသည့်အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ မာမိမျက်နှာကို အလန်တကြားလေး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး၊ မျက်နှာလေး ဖြူဖွေးသွားတာပဲ၊ ခန်း နေမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိ၊ နွယ်ဝါ နေကောင်းပါတယ်”

“အေး...အေး မာမိက သမီးကို စိတ်ပူလို့မေးတာ တစ်ဖက်ခြံက လူတွေ ပြောင်းလာပြီလို့ပြောတယ်။ သမီးစောစော က ကြည့်နေတာ အဲဒီလူတွေကိုလား”

မာမိက ပြောပြောဆိုဆို နွယ်ဝါ အခန်းပြတင်းမှာရပ်ပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိ၊ ဘောဘီကို မတွေ့လို့ ခြံထဲများ ရောက်နေလား ငုံ့ကြည့်နေတာပါ”

“သမီးခွေးကိုလည်း ကြည့်ထိန်းထားဦးနော်၊ တော်ကြာ ဟိုမိန်းမဆီရောက်သွားလို့ ဟိုတစ်ခါကလို သမီးဒက်ဒိနဲ့ မာမိ ပြဿနာတက်နေရပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ၊ ဘောဘီကို သမီး အခုပဲသွားရှာလိုက် ပါ့မယ်”

“ရော...ရော ဒီမှာ သမီးအတွက် မုန့်ဖိုး၊ မာမိလည်း အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားရဦးမယ်၊ နေ့လယ်စာ အိမ်ပြန်စားပြီး မှာမဟုတ်ဘူး”

“မာမိသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

နွယ်ဝါလက်ထဲကို ငွေတစ်ထပ်လာထည့်ပေးပြီး လ ကျော့ရှင်းသော အသွင်၊ သင်းပျံ့သောရေမွှေးရနံ့၊ ပေါင်ဒါနဲ့ နှင့် လက်ပွေ့အိတ်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားသော မာမိနောက်ကျော

ေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် မာမိက နွယ်ဝါဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လာသည်။

“သမီးကို မာမိ တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ မာမိ”

“ဟိုဘက်အိမ်ကလူတွေနဲ့ လုံးဝအရောမဝင်နဲ့နော် သမီး၊ သူတို့ဘက်က ဇွတ်အတင်းလာရောနေရင်လည်း ခပ်တည်တည်နေ ကြားလား၊ သူတို့လို လူစားမျိုးတွေနဲ့ မာမိတို့က အဆင့်အတန်း ခြင်းတူတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

“မာမိ သမီးကို သတိပေးချင်တာ အဲဒါပဲ၊ မာမိသွား မယ်”

“ဟုတ်”

ပုတ်သင်ညိုမလေးလို နွယ်ဝါ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ တစ်ဖက်ခြံက ကိုလူချောကိုများ မာမိ မြင်တွေ့သွား လို့ အခုလိုပြောတာလားဟု တွေးမိသွားကာ စောစောက သူရှိနေ သော နေရာကို အပြေးလေးသွားကြည့်လိုက်မိတော့ နွယ်ဝါ တွေ့လို သူကို မမြင်မတွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

အိပ်ရာထဲမှာ ငွေထုပ်ကို ပြစ်ချပြီး နွယ်ဝါလည်း အတူ လဲချလိုက်သည်။ မာမိကတော့ နွယ်ဝါကို အမိန့်တွေအပြတ်ပေးနေ ပြီ။ ဟိုဘက်ခြံက လူတွေနဲ့ လုံးဝမရောရဘူးတဲ့။

အစမရှိသော စတင်လမ်းတစ်ပုဒ်က မ...စကားအောက်မှာ လုံးဝအဆုံးသတ်သွားပြီမို့ နွယ်ဝါလည်း အခုထဲက မာမီသဘော အပိုင်းနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် လွယ်မည်မထင်။ နေရစ်ခဲ့တော့ သူ့ရေ။ ရှေ့ဆက်တိုးရင် နွယ်ဝါပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ ကြိုသိနေလို့ သူ့ကို နွယ်ဝါ မေ့လိုက်တော့မယ်။

နွယ်ဝါကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

နွယ်ဝါ စိတ်ထဲကပဲ တီးတိုးဆိုလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းတွေပိတ်ထားတာဆိုတော့ နွယ်ဝါတို့အားနေ သည်။ သင်တန်းတွေကိုလည်း နားထားတော့ နွယ်ဝါတစ်ယောက် ထဲ ပျင်းနေသည်။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး လျှောက်သွားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးနေမိသည်။

မှန်တင်ခဲ့မှာ ထိုင်ပြီး အလှဆုံးပြင်ဆင်နေတုန်း ဖုန်းဝင်လာ လို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ နွယ်ဝါသူငယ်ချင်း ခုံခုံဖုန်းဖြစ်နေသည့် အတွတ် အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟိတ်...မိခုံ အခုပဲ နင့်ကိုသတိရနေတာသိလား၊ ကဲ ပြော ဒီနေ့ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

“ငါလည်း အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေလို့ နွယ်ဝါ ရေ၊ ဖြူဖွေးတို့ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ ငါတို့တစ်နေရာသွားပြီး

တစ်ခုခုစားကြရအောင်”

“သွားလေ...နင်တို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ အတိအကျမသိဘူးဟေ့၊ အခုလည်း ငါတို့ နဲ့ဆီကို ထွက်လာခဲ့လိုက်မယ်၊ အဲဒီမှာစောင့်နေသိလား”

“အေးပါ”

“ဒါပဲနော်”

“အင်း”

သူငယ်ချင်းတွေ အကြံတူနေတာကို ကျိတ်ပြီးပြီးလိုက် ခင်း အလှပြင်တာကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့် အဝတ်လဲပြီးချိန်မှာ လူတစ်ယောက်၏ စူးစူးရွားရွား အော်ဟစ်လိုက် သံနှင့် ပစ္စည်းများ လဲပြိုကျကွဲသံကြောင့် နွယ်ဝါကိုယ်တိုင်လည်း ဆတ်ခနဲ တုန်သည့်အထိ လန့်ဖြန်သွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အန်တီဒေါ်ခင်ဦးတစ်ယောက် သူ့ရောဂါ မောက်လာပြီထင်သည်။ အိမ်မှာက ဒက်ဒီလည်းရှိတာမဟုတ်။ မာမီကလည်း အပြင်ကိုသွားနေသည်။ အိမ်ဖော်ဒေါ်ကြိုင်နှင့် ရီရီပဲ ဒေါ်ခင်ဦးထံ သွားကြပေလိမ့်မည်။

အပြင်ဘက်မှာ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားနေရပေမယ့် နွယ်ဝါ ထွက်မကြည့်ပါ။ တစ်ဖက်ခြံက ကိုလူချောတို့မိသားစုကို ခုတ်ခနဲသတိရသွားပြီး ပြတင်းမှ အသာကဲပြီး ချောင်းကြည့်လိုက် သည်။

အန်တီဒေါ်ခင်ဦးထံမှ ငိုသံကြီးထွက်လာရာ နွယ်ဝါ၏ လှပသောမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ဟော...သူပါလား။

နွယ်ဝါ ထင်သည့်အတိုင်း တစ်ဖက်ခြံက ကိုလူချောကိုယ် တိုင် နွယ်ဝါတို့အိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားသော စူးစမ်းအကဲခတ်သော အကြည့်ရှားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရတာမို့ နွယ်ဝါ ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဒုက္ခပါပဲနော်။

တော်ကြာ နွယ်ဝါတို့အိမ်မှာ အရူးတစ်ယောက်ရှိနေတာ ကို သိသွားမှဖြင့် ရှက်စရာ။

ပြတင်းတံခါးမှာ ဆက်ရပ်နေလို့မဖြစ်တော့။ တိတ်ဆိတ် နေသောအချိန်မို့ အန်တီဒေါ်ခင်ဦး၏ ဝမ်းပမ်းတနည်း ကြေကြေကွဲ ကွဲ ငိုရိုက်နေသံကြီးက လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီး ကျယ်လောင်နေ သလို ထင်ရသည့်အတွက် နေရာက ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့သည်။

“ဒေါ်ကြိုင်...ဒေါ်ကြိုင် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဆရာဝန် မခေါ်ကြတော့ဘူးလား”

“ခေါ်နေပါတယ် နွယ်ဝါ၊ အခုပဲ ဒေါက်တာရဲထွဋ် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဆရာကြီးကိုလည်း ဖုန်းဆက်ထားပါတယ် ကွယ်”

“နွယ်ဝါ သူငယ်ချင်းတွေလည်း အခုပဲလာကြတော့မှာ

ဒီလိုပုံစံနဲ့ဆို နွယ်ဝါပဲ အရှက်ကွဲမှာသိလား”

ငိုမဲ့မျက်နှာနှင့် ဆိုလိုက်သော နွယ်ဝါစကားကို မည်သူမျှ မတုံ့ပြန်ကြဘဲ ငိုယိုနေသော အန်တီဒေါ်ခင်ဦးကိုသာ ဒေါ်ကြိုင်က တီးတိုးညင်သာ နှစ်သိမ့်စကားဆိုနေစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့တည့်တည့် ကို ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အခန်း (၉)

“ကိုကို”

“နွယ်ဝါ”

ကားပေါ်မှ ဒေါက်တာရဲထွဋ် ဆင်းလာသဖြင့် နွယ်ဝါ အပြေးလေး သွားကြိုလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နွယ်ဝါ”

“ဟင့်အင်း...နွယ်ဝါမသိဘူး ကိုကို၊ ဒေါ်ကြိုင်တို့ကိုပဲ မေးကြည့်၊ အန်တီ အခုလိုအော်ငိုနေတာ မြန်မြန်တိတ်အောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ တော်ကြာ နွယ်ဝါသူငယ်ချင်းတွေရောက် လာရင် ရှက်စရာကြီး”

“အေးပါကွာ...အေးပါ နွယ်ဝါအန်တီခင်ဦးဆီ မလိုက် ဘူးဆိုရင်တော့ ဆေးအိတ် ကိုကိုကိုပေးလိုက်”

“နွယ်ဝါ မလိုက်တော့ဘူးကိုကို”

ဒေါက်တာရဲထွဋ်လက်ထဲ ကို နွယ်ဝါလက်ထဲက ဆေးအိတ်လေး အလွယ်တကူ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တော့ လိုကိုက နွယ်ဝါ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ပြီး အန်တီဒေါ်ခင်ဦးရှိရာ သို့ မားမတ်ခန့်ညားသောအလွင်ဖြင့် လျှောက်သွားတာကို လှမ်းမြင် လိုက်ရပါသည်။

အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် နွယ်ဝါတို့ ပုန်းညက်မြှင်မိသားစု ကြီးအတွက် ကိုကိုလို မိသားစုဆရာဝန်တစ်ယောက် ရှိနေတာ ကျေနပ်ဝမ်းသာစရာဟု ဆိုရမည်။ အန်တီဒေါ်ခင်ဦး၏ ရောဂါ ဆဒနာက အချိန်အခါမရွေး နေရာမရွေး ဖောက်ပြန်တတ်တာမျိုးမို့ နွယ်ဝါတို့မိသားစုမှာ အိမ်ကိုလာသည့် ဧည့်သည်များရှေ့မှာ အခုလို အရှက်ကွဲရတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း မာမိက အန်တီဒေါ်ခင်ဦးကို မုန်းနေ သည်မှာမဆန်း။ ဒက်ဒီနှင့်လည်း မကြာခဏစကားများကြသည်။ ဒက်ဒီက မာမိပြောသမျှ အားလုံးနီးပါး လိုက်လျှော့နားထောင်တတ် ပေမယ့် အန်တီဒေါ်ခင်ဦးကိစ္စကိုတော့ ဘာမှပြောလို့မရ။

ပြောဆိုခွင့်လည်းမပြု။

အန်တီဒေါ်ခင်ဦး စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါစေ ဆိုတာနှင့်ပဲ မာမိက ဒက်ဒီကို အမြဲလက်မြှောက်အရှုံးပေးခဲ့ရသူ။ ဒက်ဒီက မာမိကိုချစ်သလို အန်တီဒေါ်ခင်ဦးကိုလည်း သနားကရုဏာနှင့်

ပိုသောချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်တာကို နွယ်ဝါလည်း သိပါသည်။

ဒေါ်ကြိုင်တို့ ပြောပြလို့ အန်တီဒေါ်ခင်ဦးကို စိတ်ထဲက သမီးပျောက်နေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သနားသလိုဖြစ်မိ သော်လည်း တစ်ခါတလေကြတော့လည်း သူ့ကြောင့် မာမိ စိတ် ဆင်းရဲနေရတာကို တွေ့ရတော့လည်း မုန်းမိတာလည်းရှိသည်။

များသောအားဖြင့် အန်တီဒေါ်ခင်ဦးက သူ့အခန်းလေးထဲ မှာ အချိန်ကုန်နေတတ်ပြီး ဘုရားတရားမပြတ် နှလုံးသွင်းနေတတ် သူဖြစ်သည့်အတိုင်း တော်ရုံနှင့် ဤအိမ်ကြီးထဲမှာ ဒေါ်ခင်ဦးရှိနေ ကြောင်း ဘယ်သူမှမသိနိုင်။

အခုလို ရောဂါဖောက်လာမှပဲ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အန်တီ ဒေါ်ခင်ဦးရှိနေမှန်း သိကြရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွမ်း”

“ဟော...ဒက်ဒီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ သမီး”

“နွယ်ဝါမသိဘူး ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက နွယ်ဝါရှေ့က ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ကျော် ဖြတ်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အန်တီဒေါ်ခင်ဦးရှိရာသို့ တက် သွားသည့်အခိုက်မှာပင် နွယ်ဝါသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာသည်။

“မရီ...နွယ်ဝါ မိဖြူတို့နဲ့လိုက်သွားပြီလို့ ဒက်ဒီမေးရင် ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ကလေးရယ်”

နွယ်ဝါတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စု ကားလေးနှင့် လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာ ထွက်သွားချိန်မှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ် မှာ ဖျော့တော့အားနည်းစွာ လှဲလျောင်းငြိမ်သက်နေသော ဒေါ်ခင်ဦး ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်သွားရသူက ဦးသိန်းအောင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ မောင်ရဲထွဋ်”

“ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးထားလို့ ငြိမ်သွားပါပြီ အန်ကယ်၊ အန်တီကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထိခိုက်စရာတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့လိုက်ရပုံ ပဲခင်ဗျာ”

“အေးကွာ...အန်ကယ်လည်း အခုတလော အလုပ်တွေ သိပ်များနေလို့ မခင်ဦးကို ဂရုမစိုက်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားတယ်”

“မောင်ရဲထွဋ် အခုလို အချိန်မီရောက်လာပြီး ဆေးကုသ ပေးတာကို ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ပြောရမယ့် လူတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုသာ အချိန် မရွေးခေါ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ရီရီ မောင်ရဲထွဋ်ကို လိုက်ပို့လိုက် ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ဒေါက်တာရဲထွဋ် ဆေးအိတ်ကိုဆွဲပြီး ရီရီ လိုက်ပို့နေချိန်

မှာ ဒေါ်ခင်ဦးနားတွင် ရိုကျိုးစွာရှိနေသော ဒေါ်ကြိုင်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေါ်ကြိုင်”

“ကျွန်မလည်း သေချာမသိပါဘူး ဆရာကြီး၊ သမီး... သမီးလို့ ရုတ်တရက်အော်ပြီး ထွက်ပြေးလို့ ကျွန်မနဲ့ရီရီ လိုက်ဖမ်းလို့ ပြန်ခုခံရင်း ပစ္စည်းတွေလည်း ပြိုကျကုန်တော့ ထိတ်လန့်ပြီး အော်ဟစ်ငိုတော့တာပါပဲ။ မမကိုကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေသလိုပါပဲ ဆရာကြီးရယ်”

“ဟင်”

ကျယ်လောင်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်သံက တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ လေးပင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသလို အနားတွင်ရှိနေသော ဒေါ်ကြိုင်ကို ထွက်သွားရန် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်နှင့် သူတို့နားက ဒေါ်ကြိုင်ထွက်သွားသည်။

ခင်ဦးရယ်။

ချစ်ဇနီး၏အမည်ကို တိုးဖွစွာဆိုညည်းရင်း ဆေးရှိန်ဖြင့် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူအပါးမှာ ညင်သာစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်ဦး၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အသား

ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ပါးမှာအပ်ထားလိုက်သည်။

ခင်ဦးရယ်။

အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။

ရင်ထဲကပဲ တီးတိုးတောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်မိသည်။ ဝဋ်ကြွေးရှိလာတော့လည်း ပေးဆပ်ရသည်က လော့က၏ဓမ္မတာဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော သမီးလေးကြောင့် ခင်ဦးရဲ့စိတ်ရော ကျန်းမာရေးပါ ထိခိုက်ခဲ့ရသည်မှာ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ပြန်ပြီး နလန်မထူနိုင်တော့သည့်အဆုံး ခင်ဦးတစ်ယောက် အအိပ်မမှန်အစားမမှန်ဘဲ သမီးစိတ်နှင့် ယဉ်ယဉ်လေးရှူးသွားခဲ့တာကို မချီသောရင်ဖြင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်တွေကြားက ရင်နာနာနှင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည့် သူ့အဖြစ်ကို ပြန်မတွေးချင်ဘဲ ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။

သမီးစိတ်၊ ဇနီးစိတ်နှင့် အရက်ကိုချည်း မိုးလင်းမိုးချုပ်သောက်ရင်း စောဥမ္မာရဲ့ မာယာကွန်ရက်ထဲမှာ ဝပ်ဆင်းအလျှော့ပေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေကို ခင်ဦးက မသိလေ ပိုပြီးရင်နာရလေ။

မတတ်သာသည့်အဆုံးမှာ ခင်ဦးတစ်ယောက်လုံးရှိလျက်နှင့် စောဥမ္မာဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်ယူခဲ့ရသည့်အချိန်မှာ နွယ်ဝါကိုယ်ဝန်က ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ လူတွေပါးစပ်ဖျားမှာ ဦးသိန်းအောင် သတင်းစကားတွေ ပြန့်ကားသွားပေမယ့် မတတ်နိုင်။

စောဥမ္မာကတော့ ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ပြီး အားလုံးရှေ့မှာ မမူသလို နေပြလိုက်တော့ လူတွေအားလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားကြသည်။

အစတုန်းကတော့ စောဥမ္မာကို စိတ်မှာမိသည်။ သူလိုလူ တစ်ယောက်အပေါ်မှာ အစစအရာရာ သည်းခံအလိုလိုက်သော စောဥမ္မာအချစ်တွေ၊ အနစ်နာခံတာတွေကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့လာရ တော့ စောဥမ္မာအချစ်တွေကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တော့။

စောဥမ္မာအပေါ်မှာ သနားကရုဏာဖြစ်လာရသည်။ ဪ...သူလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ချစ်ရှာလွန်းလို့ဆိုသည့် အတွေး လေးနှင့် ဥပေက္ခာပြု လစ်လျူရှုထားမိသမျှ သမီးလေးမွေးလာ ချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေကို တစ်ဝက်မက လျော့ချလိုက်သည်။

စောဥမ္မာကလည်း သူ့ရင်ထဲက စေတနာမေတ္တာတွေကို ဖဲ့ခြွေယူတတ်လွန်းသည်။ သမီးလေးနွယ်ဝါကို မခင်ဦးရှိရာကို ယူလာပြီး သမီးကို ခင်ဦးနှင့် အတူနေစေသည့်အခါ ခင်ဦးရောဂါ ဝေဒနာတွေ သိသိသာသာ သက်သာလျော့ပါးလာသည်မှာ စောဥမ္မာရဲ့ သိတတ်လိမ္မာမှုတွေကြောင့်ဟု ဆိုကာ ဦးသိန်းအောင် မှာ စောဥမ္မာကို ပိုတိုးပြီး ချစ်မိသလို ကျေးဇူးလည်းတင်မိသည်။

အချိန်လေးတွေ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလာသလို မခင်ဦးရောဂါ ဝေဒနာတွေ လျော့ပါးသက်သာလာသည်နှင့်အမျှ စောဥမ္မာနှင့် ဦးသိန်းအောင်တို့ မိသားစုဘဝလေးကိုလည်း မခင်ဦး ရိပ်မိသိရှိလာ ခဲ့ရှာပါသည်။

ဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ ကြေကွဲရသည်က ဦးသိန်းအောင် နှင့် မခင်ဦးတို့ နှစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို မျိုသိ-

ဆုံတည်းပြီး မခင်ဦးက ဘာမှမဖြစ်သလို နေပြလေ ဦးသိန်းအောင် မှာ ပို၍ခံစားရလေဖြစ်ကာ စောဥမ္မာနှင့် သူတို့မိသားစုဘဝကို ခင်ဦးရှေ့မှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နေရာမှာ အနေရခက်သလို ခင်ဦးကလည်း ပုန်းညက်မြိုင်က ပေးရာကို ထွက်ပြေးချင်ပေမယ့် ခင်ဦးစရာမြေမရှိသည့်ဘဝ။

နောက်ဆုံး ကိုယ်ပိုင်အသိတရားတွေနှင့် ခင်ဦးက လူပို ဖြစ်နေသော ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးက ထွက်သွားဖို့ကြိုးစားဝေမယ့် ဦးသိန်းအောင်က ခွင့်မပြု။ စောဥမ္မာကလည်း ဦးသိန်းအောင်ရှေ့ မခင်ဦးကို ရိုနှိုးကန်တော့ပြီး တောင်းပန်အသနားခံခြင်းဖြင့် မခင်ဦး သယ်ကိုမှ ထွက်မသွားနိုင်ဘဲ အားလုံးအလိုကျ ပုန်းညက်မြိုင်မှာပဲ နေလာခဲ့ရသူ။

ခင်ဦးရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို စာနာနားလည်နိုင်သော ဦးသိန်းအောင်က ပုန်းညက်မြိုင်မှာ အနေနည်းလာသည်။ စောဥမ္မာတို့ သားအမိနှင့်လည်း ကြာကြာ မဆုံတွေ့နိုင်ဘဲ ခရီးမကြာခဏထွက် နေတတ်သူ ဖြစ်လာသည်။

စောဥမ္မာလိုချင်တာတွေအားလုံး လုပ်ပေးသလို ခင်ဦးက လည်း သူမအတွက် အကြောင်းကြီးငယ်ကိစ္စမရှိဘဲ သူမအခန်းနှင့် ဘုရားခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်မှာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိဖြစ် သည်။

ဒီကြားထဲ နွယ်ဝါလေးကို မြင်တွေ့ရတိုင်း ပျောက်ဆုံး

သွားသည့် သမီးဖြစ်သူကို တမ်းတရင်း အခုလို ရောဂါဝေဒနာ ဖောက်ပြန်ဆိုးရွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခြေအနေ ဆိုးဆိုးရွားရွား မျိုးတော့မဟုတ်။

တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ပေါက်ကွဲရင်ဖွင့်လာတာမျိုးကို တော့ ဦးသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင် သနားကြင်နာခြင်းတွေနှင့် ရင်နာစွာ အကြိတ်မျက်ရည်ပဲခဲရသည်မှာလည်း မနည်းတော့ပါ။

ခင်ဦးရယ်...မင်းလိုပဲ အစ်ကိုလည်း အစ်ကိုတို့ရဲ့သမီးလေးကို အမြဲမပြတ် သတိရနေတယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်။

ဒီလိုစကားပြောလို့ အစ်ကိုကို အပိုစကားတွေ လာပြေး မနေပါနဲ့လို့ မဆိုပါနဲ့ဗျာ။ စောဥမ္မာနဲ့ နွယ်ဝါဟာ အစ်ကိုဘဝ အစ်ကိုမိသားစုဆိုပေမယ့် ခင်ဦးနဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အစ်ကိုမိသားစုဘဝလေးကိုလည်း အစ်ကိုမမေ့ပါဘူး ခင်ဦးရယ်။

အစ်ကိုမမေ့နိုင်ပါဘူးကွယ်။

“အင်း...ဟင်း”

“ခင်ဦး”

“အစ်ကို”

“နေသာရဲ့လားဟင်”

ဒေါ်ခင်ဦးနှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာဘဲ ဦးသိန်းအောင်၏ မျက်နှာကိုသာ မျက်ရည်ဝိုင်းဝေ့မျက်လုံးအစုံဖြင့် တွေ့တွေ့ကြီးစူးစိုက်ငေးကြည့်နေရာမှ အင်းခင်

ဦးခင်ဦး၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိစိုက်ကြည့်နေသော ဦးသိန်းအောင် ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မငိုပါနဲ့ ခင်ဦးရယ်၊ ခင်ဦးငိုရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်”

ဒေါ်ခင်ဦး ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို အဖြူရောင်ထက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် တယုတယသုတ်ပေးရင်း ကြင်နာယုယစွာ ဦးသိန်းအောင် ဆိုလိုက်သည်။

“သမီးလေး...ခင်ဦးသမီးလေးကို ပြန်ခေါ်ပေးပါအစ်ကိုရယ်၊ ခင်ဦး သမီးကို လွမ်းရလွန်းလို့ ရင်တွေကွဲကြေကုန်ပြီထင်တယ်”

“သမီး...ခင်ဦးသမီး ဘယ်မှာလဲ အစ်ကို၊ ခင်ဦး သမီးဆီကိုသွားပါရစေရင်၊ သွားပါရစေော်”

“ခင်ဦး...ခင်ဦး အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ စိတ်ကိုထိန်းပါဦးဗျာ၊ ဒီအချိန်ဆို ခင်ဦးသမီးလေးလည်း တစ်နေနေရာမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိနေမှာပါ။ အစ်ကိုတို့သမီးလေးကို ခင်ဦးဆီကို အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ရှာပြီး ခေါ်လာမှာပါ ခင်ဦးရယ်”

နေရာမှ ဇွတ်အတင်း ရုန်းကန်ထွက်ပြေးမည့်ဟန် ပြင်နေသော ဇနီးသည်ကိုယ်လေးကို ဆွဲယူထားရင်း ဦးသိန်းအောင် နှုတ်ဖျားက ဒေါ်ခင်ဦး ကျေနပ်လက်ခံနိုင်မည့် နှစ်သိမ့်စကားတွေကိုသာ တွင်တွင်ဆိုနေမိပါသည်။

အရည်လုံနေသော ဒေါ်ခင်ဦးမျက်လုံးကြီးတွေက မငြိမ်

သက်။

“ခင်ဦး...ခင်ဦး အစ်ကိုပြောနေတာ ခင်ဦးသိတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ခင်ဦး အစ်ကိုတို့ သမီးလေးကို အခုပဲ အစ်ကိုသွားခေါ်လာမယ်၊ အခု ဒီဆေးလေးသောက်လိုက်နော်”

“ခင်ဦး ဒီဆေးလေးသောက်ပြီးရင် အစ်ကို သမီးလေးကို အခုသွားခေါ်မယ်”

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပါ ခင်ဦးရယ်၊ ခင်ဦးကို အစ်ကိုဘယ်တုန်းက ညာဘူးလို့လဲ၊ ဒီဆေးလေးသောက်လိုက်နော် ခင်ဦး”

“ခင်ဦးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

“သမီးလေးကို ခေါ်လာမှာနော်အစ်ကို”

“ခေါ်လာမှာပါကွယ်၊ ဆေးသောက်လိုက်နော်”

“ပေး...ပေး ခင်ဦးသောက်မယ်”

သူ့လက်ထဲကဆေးတွေကို ခင်ဦး ကုန်စင်အောင်သောက်ပစ်လိုက်တာကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီလိုနည်းတွေနှင့် ခင်ဦးကို သူလိမ်ညာလာခဲ့ရသည့်အချိန်ကာလတွေကို သူ ပြန်မတွေးချင်တော့ပါ။

ခင်ဦးကို အစ်ကိုဘယ်တုန်းက ညာဘူးလို့လည်းတဲ့ သူ့နှုတ်ဖျားကပြောတဲ့ စကားတွေမှ ဟုတ်ပါလေစ ခင်ဦးရယ် ခင်ဦးကို အစ်ကိုမညာချင်ပေမယ့် အမြဲလိမ်နေရတဲ့ အစ်

မိကွယ်။ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသော သမီးငယ်၏သတင်း အစအနုရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကို ရောက်လို့လာခဲ့ပါပြီကော။

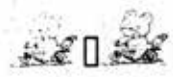
အခုဆိုလျှင် သမီးငယ် နွယ်ဝါပင်လျှင် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ သမီးကြီးရှိမည်ဆိုလျှင်လည်း နွယ်ဝါမက် နှစ်နှစ်ပဲပိုကြီးမည်။

သမီးကြီးရယ်...။

အခုချိန် ဒက်ဒီသမီးလေး ဘယ်နေရာဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ ရှိနေမှာပါလိမ့်ကွယ်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာရော နေ့ရှိပါသေးရဲ့လားလို့ အမြဲတွေးနေမိတဲ့ ဒက်ဒီပါ။

သမီးမေမေကို အခုလိုပုံစံနဲ့ တွေ့မြင်ရတိုင်း ဒက်ဒီမှာ နှစ်ကွဲမတတ် ခံစားရပါတယ် သမီးရယ်။

ဆေးအရှိန်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားသူ၏ နှုတ်နှာကို စိတ်မကောင်းစွာ ငုံကြည့်ရင်း ရင်မော့စွာ ပင့်သက်ဖြာ သည့်အဖြစ်ကို မည်သူမှမသိ။

အခန်း (၁၀)

“ဟိ”

“ဟော...ဖေဖေ ပြန်လာပြီ မမရေ၊ ပူစူး တံခါးသွား ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး...အေး မိုးရေထဲမှာ ထီးဆောင်းသွားနော် ညီလေး”

“ဟုတ်”

ပူစူးတစ်ယောက် အဝါရောင်ဖိစီးကို မြန်းခနဲဖွင့်ပြီး မိုးထဲကို ပြေးထွက်သွားတာကို မီးရောင်ကြားမှာ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ညရှစ်နာရီထိုးပြီးချိန်ထိ ရွယ်ဦးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်မလာသေးတော့ ကြည်နူးရင်ထဲမှာ ပူလာသည်။ ဖေဖေတော့

ကသိမ်းလာပြီ။ ရွယ်ဦးတစ်ယောက် ဘာလို့ ခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေးတာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ဟင်းချိုအိုးကို မီးဖြင့် ပြန်နွေးချိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်သံနှင့်အတူ ပူစူးနှင့် ဖေဖေ ကားပေါ်ကဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သားကြီးပြန်မရောက်သေးဘူးလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ လမ်းမှာများ ကားမှားစီးမိလို့လားမသိဘူး။ ဖေဖေ ခဏနေလောက်ဆို ပြန်လာတော့မှာပါ”

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းခြင်း ဆိုလိုက်သော ဖေဖေစကားကို နားထောင်ရင်း ကြည်နူးမှာ ဖခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် အသိမ့်ပြောရင်း နာရီလက်တံများရှိရာကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွားမိသည်။

ဖေဖေက ကြည်နူးကို ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ သူ့ဘာသာ ရေလဲပုဆိုးကိုယူကာ ရေချိုးဖို့ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ပူစူးက ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်နှင့် ကြည်နူးနား ရောက်လာသည်။

“မမ...ဒီမှာကြည့်ပါဦး။ ဖေဖေက ပူစူးဖို့ဝယ်လာတာတဲ့၊ ဟိ...ဟိ”

ပူစူးလက်ထဲမှာ အပြာရောင်ကျောပိုးအိတ်လေးတစ်လုံး။ ဖေဖေက သူ့သမီးငယ်အတွက် ကျောင်းဖွင့်ရင်လွယ်ဖို့ အိတ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးလာခြင်းဟု သိလိုက်သည်။

“သွား...သွား အိတ်ကိုသိမ်းထားလိုက်၊ ဖေဖေ ရေနဲ့ ပြီးရင်လဲလို့ ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီ အသင့်ထုတ်ပေးထားတာ ဟိုမှာ ယူသွား လိုက်၊ မမ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်ပြီး အခန်းထဲကို ပုဆိုး ပြေးဝင်သွားချိန်မှာ ကြည့်နူးလည်း ဖေဖေဝယ်လာသည့် ခေါက်ဆွဲ ထုပ်ကိုယူပြီး မီးဖိုဖက် ထွက်ခဲ့သည်။

“တိ”

“ဟော...ကိုကိုပြန်လာပြီထင်တယ် ဖေဖေ၊ ပုစူးသွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဦးမင်းမောင် စကားပြန်ပြောရန် အချိန်မရလိုက်ပါ။ ပုဆိုး တစ်ယောက် မိုးထဲထိုးတစ်ချောင်းနှင့် လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားတာ ကြည့်ပြီး ရေစိုအဝတ်တွေကို လဲလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် ဦးမင်းမောင်ရပ်ထားသည့် ကားနောက် ကို နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ ကားပေါ်မှ ရည်မွန်ခန့်ညားသော ဥပမိရုပ်နှင့် လူရွတ် တစ်ယောက် ဆင်းလာသလို တစ်ဖက်တံခွားကို ဆွဲဖွင့်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို တွဲခေါ်လာရာ ဦးမင်းမောင် မျက်ခုံးတွန့်သွား သည်။

ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ဆင်းလာ

သူက တခြားသူမဟုတ်။ သားဖြစ်သူ ရွယ်ဦးကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ သဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဖေဖေ...ဒီကအစ်ကိုက ဒေါက်တာရဲထွဋ်ပါ။ သားနဲ့ လမ်းမှာ အစ်ကိုကားနဲ့ ဝင်တိုးမိလို့ အစ်ကိုက သူကိုယ်တိုင် ဆေးကု ပေးပြီး အိမ်ကိုလိုက်ပို့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...ကျွန်တော် ရဲထွဋ်ပါ။ ဒီက ညီလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကား ဝင်တိုးမိလို့ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာနည်း နည်းရသွားတဲ့အတွက် ဦးတို့ကို လာတောင်းပန်တာပါ။ ညီလေး ခြေထောက်က ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း ကျွန်တော် တာဝန်ယူဆေး ကုသပေးမှာပါ”

“ဟို...အစ်ကိုအမှားမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘက် က မှားတာပါ”

ရွယ်ဦးက ဒေါက်တာရဲထွဋ်ကို အားနာစွာဝင်စကားဆို လိုက်မိသည်။ တကယ်လည်း ရွယ်ဦးက မှားခြင်းမို့ ကားပိုင်ရှင် အစ်ကိုကို အားနာနေမိသည်။

ဦးမင်းမောင်က ရွယ်ဦးတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေသလို ပုစူးကလည်း မျက်လုံးအဝိုင်းသား ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြင့် ငေးနေပါသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ငါ့ညီ၊ အစ်ကိုက ဆရာဝန် တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သလို ကားပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်တဲ့အတွက်

ညီလေးခြေထောက်က ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း အစ်ကိုတာဝန်ယူပါရစေ”

“ဘယ်သူပဲမှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ ဦးသားလေးကို အခုလို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”

“ကျွန်တော်ကို ရဲထွဋ်လို့ခေါ်နိုင်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော်က ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာနေတာပါ။ ဦးတို့နဲ့လည်း သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ပုန်းညက်မြိုင်ခြံမှာ ကျွန်တော် လူနာလာကြည့်ရင်း ဒီကညီလေးရွယ်ဦးကိုပါ တစ်ခါတည်းဝင်ကြည့်ပေးသွားမှာပါ ခင်ဗျာ”

“မောင်ရဲထွဋ် အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါလေ၊ ဦးအနေနဲ့ ကတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး၊ သမီးပူစူး သမီးမမကို ကော်ဖီလုပ်ခိုင်းပါဦး”

“ဟုတ်”

“နေပါစေဦး...ကျွန်တော်မသောက်တော့ပါဘူး”

“သောက်သွားပါ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ”

ရွယ်ဦးကပါ ပြောနေတာမို့ ရဲထွဋ်လည်း ဆက်ပြီးငြင်းမနေတော့ပါ။ ပူစူးဆိုသည့် ချာတိတ်မလေး လာချပေးသော ကော်ဖီကို ယူသောက်ရင်း ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သော အိမ်လေးကို တစ်ချက် မျက်လုံးဝင့် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

“ဦးတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်၊ အရင်က ဒီအိမ်နဲ့ ခြံလေးက အမြတ်ခါးသော့ခတ်ထားတာ တွေ့ရလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရဲထွဋ်၊ ဦးတို့ရမ်းပြည်နယ်က ပြောင်းလာကြတာ မကြာသေးပါဘူး”

“ဪ...ဒါကြောင့် ညီလေးတို့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေပါတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ လက်စွဲသတ်တော့ ညီလေးက စကားပြောပဲနေတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

ရဲထွဋ်ထံမှ မှတ်ချက်စကားကြောင့် ပူစူးနှင့်ရွယ်ဦးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသလို ပါးအို့လေးတွေရဲရဲနီသွားကြတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

အချိန်အတော်ကြာ စကားဆိုပြီးနောက် ဒေါက်တာရဲထွဋ် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်နှင့် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲမှ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို နားထောင်နေသော ကြည်နူး ထွက်လာပါသည်။

“ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ရတော့မလား ဖေဖေ”

“အေး...သမီးမောင် အနာသက်သာတယ်ဆိုရင် စားကြတာပေါ့”

“သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေရ၊ လမ်းထဲကထွက်လာတဲ့ကားကို သတိမထားမိဘဲ သားက ဝင်တိုးမိလို့ ချိုင်ထဲခြေချော်ကျပြီး အခုလိုဖြစ်လာတာပါ။ အစ်ကိုက သဘောကောင်းတဲ့လူမို့

သူ့အိမ်ကိုခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးလိုက်တာဗျာ”

“တော်ပါ ရွယ်ဦးရယ်၊ နင်လုပ်လိုက်မှဖြင့် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် နင့်အစား ငါက မျက်နှာပူ လို့ ထွက်မတွေ့တာသိလား”

“မမကလည်းဗျာ ကိုယ့်မောင်လေး အခုလိုဖြစ်နေတာကို မသနားဘဲ အပြစ်တင်နေသေးတယ်၊ ဝိုက်လှည်းဆာလှပြီ၊ မြန်မြန် ထမင်းကျွေးပါတော့ဗျို့”

ကြည်နူးမှာ မောင်ဖြစ်သူကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ထမင်းစားလိုရပါပြီ မေမေ”

“အေး...အေး လာပြီ”

မိသားစုအားလုံး လက်ရေတစ်ပြင်တည်း အတူဝိုင်းဖွဲ့စား သောက်ရင်း ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းဝိုင်းလေးကို သိမ်းလိုက် သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“စောစောက ဆရာဝန်ကြီးက သိပ်ချောတာပဲသိလား”

“ဟင်းနော်...လူကဖြင့် နို့နဲ့တောင်မစင်သေးဘူး ညည်း လေးက ဒါတွေပြောစရာလား မှီပူစူး”

“မမကလည်း ပူစူးကမြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာကို ပူစူး

ကို ဘာတွေလာဆူနေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“အေး...အခုမခံချင်ရင် ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်၊ တခြား ဘာမှအပိုမပြောနဲ့သွားတော့”

ကြည်နူးက ခပ်တည်တည်လေး ဟောက်လိုက်တာမို့ ပူစူးတစ်ယောက် အစ်မဖြစ်သူနားက ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ထွက် သွားမှ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

ရွယ်ဦးကြောင့် ကြည်နူး စိတ်ရှုပ် အလုပ်ရှုပ်ရဦးတော့ မည်။ ဆရာဝန်ရုပ် ဘယ်လိုရှိသည်ဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားအား။ နေ့တိုင်း ရွယ်ဦးအနာ မပျောက်မချင်း အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာမှာ ကို စိတ်ရှုပ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ရေဒီယိုတစ်လုံးနှင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းလေးမှာ ငြိမ်နေသည့် အချိန်မှာ ကြည်နူးလည်း လျှော်ပြီးသား အင်္ကျီတွေကို မီးပူတိုက် နေမိသည်။ ရွယ်ဦးက အသံတိတ်နေသဖြင့် အိပ်ရာထက်မှာ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး လှဲလျောင်းနေမည်ဟု ဆင်လျှင် မှားပေလိမ့်မည်။

သူ့အခန်းက လှမ်းမြင်နေရသော နွယ်ဝါတို့ နှစ်ထပ်တိုက် မြင့်ကြီး မီးရောင်ဖြင့် ထိန်လင်းနေတာကို အသံတိတ် ငေးကြည့်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ ပြည့်စုံချမ်းသာသော ပန်းညက်မြိုင် အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက အချောအလှတွေ စုဝေးပေါင်းစပ်

ထားသော နွယ်ဝါဆိုသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ရှိတာကို မည်သူသိမည်နည်း။

ရွယ်ဦးတို့ဘဝနှင့် အလှမ်းကွာလှသည်ဆိုပေမယ့် နွယ်ဝါဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို သူ စိတ်ဝင်စား ရင်ခုန်နေမိတာကို ဘာနှင့်တားဆီးရမှန်းမသိ။

ချစ်မိပြီထင်တယ် နွယ်လေးရယ်။

ရွယ်ဦးစိတ်ထဲက ချစ်ရသူအမည်လေးကို တီးတိုးဆိုလိုက်မိပြီးမှ မမကြည်နူးကို သတိရပြီး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူ နွယ်ဝါကို ချစ်မိနေပြီဆိုတာ မမကြည်နူးသိရင် လွယ်မည်မထင်။ မေမေမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မမကြည်နူးက အသက်ကလေးငယ်ငယ်နှင့် လုံးဝလူကြီးသူမလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားကာ ရွယ်ဦးတို့ မောင်နှမကို မေမေကိုယ်စား မမကြည်နူးကပဲ ပြောဆိုဆုံးမစကားတွေ ဆိုနေသည်။

ပြီးတော့ မေမေ တွေးပူသလို မိသားစုအားလုံးအတွက် မမကြည်နူးတစ်ယောက်ထဲ ဒိုင်ခံတွေးပူနေရှာသူ။ ရွယ်ဦးကိုလည်း အားကိုးသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိသားစုအရေးကိစ္စကိုသာ အလေးထားစေချင်မှန်းလည်း သိသည်။ သူ့ကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ချစ်သူရည်းစားထားမှာ စိုးရိမ်သလို မမကြည်နူးကိုယ်တိုင်လည်း မည်သူညွှန်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စား။

ရွယ်ဦးကိုယ်တိုင်လည်း အစတုန်းကလို မမနှင့်အတူတူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားမိပေမယ့် နွယ်ဝါနှင့်တွေ့တော့ ရွယ်ဦးရင်ထဲက အိပ်ပျော်နေသော အချစ်နတ်သားလေး အလန့်တကြားနိုးထလာခဲ့သည်။

မမရှေ့မှာ နွယ်ဝါကို စိတ်မဝင်စားသလို ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် ရွယ်ဦး ရင်ထဲမှာတော့ နွယ်ဝါဆိုသည့် အချစ်နတ်သမီးက ဝင်ရောက်နေရာယူ စိုးမိုးထားလေပြီ။

ချစ်မိပြီ နွယ်ဝါရယ်။

မင်းကို တို့ချစ်တယ်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ကိုကို အိပ်ပြီလား”

“ဘာလာရှုပ်ဦးမလို့လဲ”

ပြောပြောမေးမေးဖြင့် ရွယ်ဦး၏ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသော ညီမဖြစ်သူ ပုစူး၏မျက်နှာကြည့်ရင်း ရွယ်ဦးခပ်တည်တည်မေးလိုက်သည်။ ပုစူးက စပ်စုမစို့ သူ နွယ်ဝါကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သိလျှင် မမကိုသွားတိုင်ပြောမှာ သေချာသည်။

“ကိုကိုကလည်း ပုစူးဆိုရင် အပြစ်တင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ ပုစူးက ကိုကို ဟိုဘက်အိမ်က မနွယ်ဝါကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိလို့ ဟိုဘက်အိမ်ကြီးအကြောင်း သတင်းပေးမလို့သိလား”

“ဘာသတင်းလဲ”

ပူစူး နှုတ်ခမ်းစုနေတာကို အရေးမစိုက်နိုင်ဘဲ နွယ်ဝါ အမည်ကို ကြားတာ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်မိသည်။

“အမလေး...သူ့ချစ်ချစ်နာမည်ကြားမှပဲ ပူစူးကို စကား အကောင်းပြောတော့တယ်”

“ကောင်မလေးနော်...ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြော မနေနဲ့၊ တော်ကြာ မမကြားသွားလို့ ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်နေမယ် သိလား၊ ဘာ ငါ့ချစ်ချစ်လည်း”

“အကြောင်းမသိတာကြောတောပဲ ကိုကိုရ၊ မနွယ်ဝါကို ကိုကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ ပူစူးမသိဘူး ထင်လို့လား”

“မိပူစူးနော်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကိုရ၊ ဒီအကြောင်းတွေ မမ မသိစေရ ပါဘူး၊ ပူစူးသိပါတယ်၊ ဒီနေ့လေ မနွယ်ဝါတို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ အော်ကြ ငိုကြ ဆူကြနဲ့ ရန်တွေဖြစ်တာ ကိုကိုသိလား”

“နင် ဘယ်လိုသိလဲ”

“အိမ်ခြင်းကပ်လျက်ပဲဥစ္စာ၊ ဒီလိုပဲကြားနေရတာပေါ့၊ မနွယ်ဝါ မာမီဆိုရင် သူ့ယောက်ျားကို အပြစ်တွေအများကြီးပြော တာပဲ၊ မနွယ်ဝါရော သူ့မာမီရော ငိုတာလည်းကြားရတယ် သိလား”

“သူတို့အိမ်မှာ ခဏခဏ ပြဿနာဖြစ်ကြတာ ငါလည်း ကြားသားပဲ၊ ကြည့်ရတာ သူတို့ဒက်ဒီက ခြေရှုပ်လို့ထင်တယ်”

ဟိုတစ်နေ့က ရွယ်ဦးကိုယ်တိုင် ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးထဲ ဆူပူအော်ဟစ်ငိုယိုနေသံများ၊ ပစ္စည်းကျကွဲသံတွေ ကြားရထဲက ပုန်းညက်မြိုင် အိမ်တွင်းရေးကို စိတ်ဝင်စားနေမိသူပီပီ ညီမငယ် နှုတ်ခမ်းနှင့်အတူ နွယ်ဝါတို့ မိသားစုအကြောင်း ရွယ်ဦးကိုယ်တိုင် ပြောမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကို သိပြီးပြီလားမသိဘူး၊ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ယဉ်ယဉ် နေနဲ့ ရူးနေတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်တဲ့”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီဘက်ခြံက မစီဆိုတဲ့ အစ်မကြီးပြောတာပဲ၊ ပုန်းညက် မြိုင်က လူတွေက ဇာတ်ရှုပ်တွေတဲ့၊ ညီမလေးတို့လည်း သတိထား ပြောလို့ ပြောသေးတယ်”

“အလကားပါဟာ...ဒီလိုပဲ လူတွေက အတင်းအဖျင်း ချောချင်ကြတာ၊ ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သတိလည်း သူတို့အကြောင်းနဲ့ သူတို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“သွား...သွား ငါအနားယူချင်ပြီ၊ နင်လည်း နေရာ တတာ စပ်စုမလုပ်မနေနဲ့”

“ကိုကိုကလည်း ပူစူးက ဘယ်တုန်းက စပ်စုမလုပ်လို့”

“သွားစမ်းပါဟာ ...ငါအိပ်တော့မယ်”

“ပြီးရော...ပြီးရော”

နှုတ်ခမ်းစုပြီး ခြေဆောင်ထွက်သွားသော ပူစူးကိုကြည့်ပြီး ရွယ်ဦး သူမမြင်အောင် ကျိတ်ဖြိုးလိုက်သည်။ လျှာရှည်သော ကောင်မလေးကို ဒီလိုမှ နှင်မထုတ်လျှင် မလွယ်။

ပူစူး ထွက်သွားသည်နှင့် အခန်းမီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး မျက်လုံးကို မှေးမှိတ်လိုက်တော့ စိတ်ကူး အတွေးပုံရိပ်ထဲမှာ နွယ်ဝါ မျက်နှာလှလှလေး ပေါ်လာသည်။

ပူစူးကို သူများတွေပြောကြသလို တကယ်ပဲ နွယ်ဝါတို့ မိသားစုကြီးက ဇာတ်ရှုပ်ကြီးပဲလား။

ဒါဆို နွယ်ဝါကရော သူမိသားစုထဲမှာ ပျော်နေမှာလား၊ စိတ်ညစ်နေမှာလား။

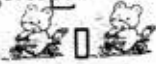
“နွယ်ဝါရယ်”

သိပ်လှတဲ့ မင်းရဲမျက်နှာလှလှလေး အမြဲဖြိုးပျော်နေတာ တို့က မြင်ချင်တွေ့ချင်တာပါ။

ချစ်တဲ့နွယ်ဝါ ပျော်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေပါတယ် အခုနဲ့ ရယ်။

စိတ်ထဲက ချစ်သူလေးကို စကားဆိုနေမိပေမယ့် နွယ်ဝါ ကြားမည်မဟုတ်။

ဒီအချိန်ဆို သူမအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းယူပုံဖော်ကြည့်ရင်း ချစ်သူအကြောင်းတွေးစဉ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အခန်း (၁၁)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“နာလိုက်တာ မမရာ သွေးပူနေတုန်းက ဒီလောက်အခြေ မဆိုးဘူးထင်နေတာ၊ အခုတော့ ခြေထောက်ကြီးရောင်နေတာ ကြည့်ပါဦးဗျာ”

“အေးလေ...နင်ပဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို ပြောနေတော့ တုတ်မှတ်နေတာပေါ့၊ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးတွေသောက်လေ”

“သောက်ပြီးပါပြီဗျာ...ဒီနေ့ အပြင်သွားမလို့ ကောင်းစော် ချိန်းထားတာ ဒီပုံနဲ့သွားလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

မောင်ဖြစ်သူ ခြေထောက်ကြီး ယောင်အမ်းနီရဲနေတာကို မြင်ပြီး ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ရွယ်ဦး စိတ်ညစ်ရသလို ကြည့်နှုတ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲမှာ မကြည်လင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။

အငယ်မလေး ပူစူးနှင့် ဖေဖေက ကားဖြင့် မနက်စောထဲက အိမ်မှထွက်သွားကြသည်။ ပူးစူးကို ကျောင်းအပ်ရန်ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ရွယ်ဦးနှင့် ကြည်နူးတို့ မောင်နှမ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ရွယ်ဦး ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကြောင့် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း နာကျင်ယောင်အမ်းနေသည့် ခြေထောက်က စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနဲ့ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“အခု ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ မမ၊ ကောင်းစော်တို့တော့ ကျွန်တော့်ကိုချိန်းပြီး ကတိမတည်တဲ့လူလို့ ပြောကြတော့မှာပဲဗျာ၊ ရှားရှားပါးပါး ဒီအပေါင်းအသင်းလေး ရထားတာ၊ သွားပြီထင်တယ်”

မောင်ဖြစ်သူထံမှ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ညည်းညူလိုက်ကြောင့် ရွယ်ဦးကိုယ်စား ကြည်နူးလည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလည်းဟယ်၊ နောက်နှင့်အဖြစ်တွေကို ရှင်းပြလိုက်ပေါ့၊ ကိုယ်က ကတိပျက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့လည်း နားလည်ကြမှာပါ”

“ကျွန်း”

“ဟော...အစ်ကို လာပြီထင်တယ် မမ၊ သွားကြိုစမ်းဦးဗျာ”

“အေးပါ...ဆရာဝန်ကို ဒီကိုပဲ ခေါ်ခဲ့လိုက်မယ် ဆိုက်လား”

“အင်း...အင်း”

မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် စကားပြောနေတုန်း အိမ်ရှေ့ကို နားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသဖြင့် ရွယ်ဦး အလိုကျ ကိုယ်က အိမ်ရှင် ဆရာဝန်ဆိုသူကို အပြေးသွားရောက်ကြိုဆိုရသူက ကြည်နူးပါ။ နားနားကို ကြည်နူးမရောက်ခင် နောက်ဆုံးပေါ် အကွရာနံပါတ်နှင့် နားလှလှလေးပေါ်က မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် လူတစ်ယောက်ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကြည်နူးလည်း အိမ်ပေါက်ဝအရောက် သူကလည်း နားထိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိမ်လေးထဲကို လှမ်းအကြည့် လမ်းခုခတ်မှာ မျက်ဝန်းနှစ်ခု အကြည့်ချင်း ပေါင်းဆုံသွားကြသည်။

“ဟင်”

ဒေါက်တာရဲထွဋ်ရင်ထဲက တိုးတိတ်စွာ အော်မြည်သွားလေးကို မည်သူမှ ကြားလိုက်မည်မဟုတ်ပါ။ လှလိုက်တာဆိုသည့် စကားအပြင် အလှတွင် အယဉ်ဆင့်ထားသော မဟာဆန်စွာ ဘက်သရေရှိသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုအိမ်လေးထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

“ရွယ်ဦးရှိလား ညီမ”

“ရှိပါတယ်ရှင်၊ သူ့အခန်းထဲမှာပါ”

“ကိုယ်က ဒေါက်တာရဲထွဋ်ပါ။ ဒီကညီမက”

“ကျွန်မနာမည် ကြည်နူးပါ။ ရွယ်ဦးရဲ့အစ်မ ဒေါက်တာ”

“ဪ”

ရုပ်ချင်းမတူသော်လည်း မောင်နှမတစ်တွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ချောကြလှကြတာကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်ဘဲ အားလုံးထဲမှာတော့ ကြည်နူးဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက အချောအလှဆုံး ငော်ဝင်နန်းဆန်သော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

နာမည်လေးက ကြည်နူးဆိုပါလား။ လူနှင့်နာမည် လိုက်ဖက်လွန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပသော ကြည်နူး မြင်ရသည်နှင့် တွေ့မြင်ရသူအပေါင်းကို စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့်အတူ စိတ်ကြည်နူးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

“လာ...အစ်ကို ဖြစ်စတန်းက ထုံပူပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ထင်ရပေမယ့် အခုမှ ခြေထောက်က ယောင်ပြီး တစ်ညလုံး တစ်ဆစ်ဆစ်နဲ့ ကိုက်နေတော့တာပါပဲဗျာ”

“ခြေထောက်နာနေလို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတာလည်း ဖျက်လိုက်ရပြီ။ အမြန်ဆုံးပျောက်အောင် ကုပေးပါဦး အစ်ကိုရာ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုက ဥံ့ဖွဲဆိုပြီး ရွယ်ဦးရောဂါကို ဆုံးပျောက်အောင် ကုပေးချင်တာပေါ့ဗျာ”

ဒေါက်တာရဲထွဋ် စကားကို သဘောကျစွာ ရွယ်ဦးရယ်လိုက်မိသလို ဒေါက်တာရဲထွဋ် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း ပြုံးနေပါသည်။

“အစ်ကို...ဒါ ကျွန်တော်အစ်မ ကြည်နူးပါ။ မမ အစ်ကိုအတွက် ကော်ဖီယူခဲ့ပေးပါဦးဗျာ”

“ခဏနော် ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ဟိုတစ်နေ့ကလို ကော်ဖီမသောက်တော့ပါဟု ဟန်ဆောင်လေးမျှပင် မငြင်းဘဲ ကြည်နူးလက်ရာ ကော်ဖီကို သောက်ရင်း လှပသည့် ကြည်နူးမျက်နှာလေးကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုမြင်လိုနေသော ရဲထွဋ်စိတ်ကို မည်သူမျှမသိကြပါ။

“ညီ...ခြေထောက်က ဒဏ်ရာ ဒီနေ့မှမသက်သာရင် ဆေးရုံသွားပြီး လိုအပ်တဲ့စစ်ဆေးမှုတွေလည်း လုပ်ရမယ်။ အခုတော့ အစ်ကိုဆေးထိုးပေးခဲ့မယ်။ ဆေးလည်းပြောင်းပေးခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ရွယ်ဦးကို ဆေးထိုးပြီးချိန်မှာ ကော်ဖီဖန်းလေးနှင့် ကြည်နူး သူ့ရှေ့ကို ရောက်လာသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး ဒေါက်တာ”

“ကိုယ် လက်ဆေးချင်သေးတယ်”

“အာ...ဆောရီးနော်၊ ဒီဘက်ကိုကြွပါ ဒေါက်တာ”

ကြည်နူးက ဦးဆောင်ပြီး ဒေါက်တာရဲထွဋ်ဆိုသူကို လက်ဆေးဖို့ နေရာပြပေးရာ မျက်လုံးတစ်ချက်အဝှေ့မှာပင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အိမ်အပြင်အဆင်ကို ကြည့်လျက် ကြည်နူး၏ မိန်းမပီသသော အရည်အချင်းကို အကဲခတ် သိရှိလိုက်သည်။

နုနယ်သော မျက်နှာလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ကြည်နူးပုံစံလေးက တကယ့်လူကြီးသူမလေးတစ်ယောက်လိုပါလား။

“ကြည်နူးတို့ မေမေကို မတွေ့ဘူးနော်”
“မေမေဆုံးသွားပါပြီ ဒေါက်တာ”
“ဆောရီးနော်”

“ရပါတယ်ရှင်...တစ်နေ့ကြရင် ကြည်နူးတို့လည်း အဲဒီလမ်းကိုပဲ မလွဲမသွေသွားကြမှာပဲ။ ကြည်နူး ခံနိုင်ရည်ရှိလာပါပြီ”

ကြည်နူးရယ်။

လှပသော တည်ငြိမ်လေးနက်သော ကြည်နူးမျက်နှာလေးကို ငေးခနဲစိုက်ကြည့်မိပြီးမှ ကော်ဖီခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်မိသည်။

“ပြောမနေနဲ့ အစ်ကိုရေ၊ မမက မေမေမရှိတော့ထဲက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အဘွားအိုပေါက်စဖြစ်သွားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဘာဆုံးမသလဲမမေးနဲ့”

“ဒါကတော့ အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်မောင်လေးကောင်းစားစေချင်လို့ ပြောတာနေမှာပါဗျာ၊ ရွယ်ဦး အစ်မကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

သူ့အပေါ်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးလေး တိုင်တည်စကားဆိုနေသော ရွယ်ဦးကိုကြည့်လျက် ပြုံး၍သူ့ဆိုလိုက်သည်။

“မောင်နုမသုံးယောက်ပေါ့နော်”
“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို”

“ကံကောင်းတာပဲကွာ...အစ်ကိုဆို တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ရွယ်ဦးတို့လို ဆိုးလို့ရမယ့် အစ်မလည်းမရှိဘူး၊ ညီမလည်းမရှိဘူး”

“တူ...တူ...တူ”
“ခဏလေးနော် ညီ”

ဒေါက်တာရဲထွဋ် လက်ကိုင်ဖုန်းအသံမြည်လာ၍ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ နွယ်ဝါဖုန်း ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”
“ကိုကိုလား နွယ်ဝါပါ”
“ပြောလေ နွယ်ဝါ”

“အဲဒီအိမ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်၊ ကိုကိုကားကို နွယ်ဝါ အခန်းက လှမ်းမြင်နေရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာသိလား၊ သူတို့နဲ့ ကိုကိုနဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေလား”

“နွယ်ဝါ ဖုန်းဆက်တာ အဲဒီကိစ္စဆိုရင် ကိုကို နောက်မှ ရွင်းပြမယ်ဟုတ်လား၊ အခု ကိုကို ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

နွယ်ဝါ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် ရဲထွဋ် သူ့ဖုန်းကို ပိတ်

လိုက်သည်။ သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသော မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို သူပြုံးပြလိုက်သည်။

ရွယ်ဦးကတော့ ဒေါက်တာရဲထွဋ် နှုတ်ဖူးက ချစ်ရသူ၏ အမည်ကို ကြားထဲက ရင်တွေ့ခန့်ပြီး အမူအရာတွေ ပျက်နေပါ သည်။

နွယ်ဝါနဲ့ ကိုကိုတဲ့။

ဘယ်လိုတွေလဲ။

ဒေါက်တာရဲထွဋ်ချစ်သူက သူချစ်တဲ့ နွယ်ဝါလား။ ဒါဆို ရင်တော့ ရွယ်ဦးအဖြစ်က မကျွမ်းခင်က လှမ်းရဦးတော့မည်ထင် သည်။

“ဟိုဘက်အိမ်က ကိုယ့်ညီမလေးလေ၊ နွယ်ဝါတဲ့၊ ကိုယ့် ကားတွေလို့ လှမ်းဖုန်းဆက်တာ၊ ကြည့်နူးတို့နဲ့သိလား”

“ဟင်္တေအင်း...ကြည့်နူးတို့တော့ မသိသေးပါဘူး၊ ဒေါက်တာ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေဆိုတော့ မြင်တော့မြင်ဘူးနေပါ တယ်”

“ဟုတ်လား...နွယ်ဝါလည်း ကိုယ့်လိုပဲ တစ်ဦးတည်း သော သမီးလေးဆိုတော့ အပေါင်းအသင်း အရမ်းမက်တဲ့ ကလေး မလေးလေ၊ ကြည့်နူးတို့ မောင်နှမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“အိမ်နီးနားချင်းတွေဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို...ကျွန်တော်တို့ကလည်း အပေါင်း

အသင်းမရှိတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့ခင်ဗျာ”

ရွယ်ဦးက နွယ်ဝါနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်ဆိုတာနှင့် အစွဲပြု ပြီး မြူးကြွနေသလောက် ကြည့်နူးကတော့ ဆိုးသည်ကောင်းသည် ဘာတစ်ခုမှ မဝေဖန်ဘဲ ပြုံးရုံပြုံးနေလိုက်သည်။

ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံသော လူချမ်းသာတွေက ကြည့်နူး တို့လို လူတန်းစားတွေကို အဆင့်အတန်းမခွဲဘဲ အပေါင်းအသင်း လုပ်ချင်လိမ့်မည်ဟု မယုံပါ။

သူတို့နှင့် အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ရည်တူသူတွေနှင့်သာ အပေါင်းအသင်းလုပ်ချင်ကြမှာပါရှင်ဟု စိတ်ထဲကပဲ တီးတိုးဆိုလိုက် မိပါသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုကို ခွင့်ပြုဦး၊ နောက်ရက်ကြမှ နွယ်ဝါကို ခေါ်လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ သွားမယ် ရွယ်ဦးနဲ့ ကြည့်နူး”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

ရွယ်ဦးက တက်ကြွနေသလောက် ကြည့်နူးက ပိုတည် ငြိမ်နေပါသည်။ ဒေါက်တာရဲထွဋ်ကို ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက် သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ အိမ်လေးထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“အစ်ကိုက ဟိုဘက်အိမ်ကြီးကနဲ့ အမျိုးဗျာနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မမကလည်းဗျာ...ဘယ်လိုနေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါသတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“သူတို့လို လူတန်းစားတွေရဲ့ စိတ်ကို နင်မသိဘူးလား ရွယ်ဦးရယ်၊ တခြားသူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲသဘော ကောင်းကောင်း မမတို့အပေါ်ကြရင် တစ်မျိုးဆက်ဆံကြလိမ့်မယ် သိလား”

“အဲဒီတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ သူကြင်မှကိုယ်ကြင် ပေါ့၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားနေတာပဲ ဘယ်သူဂရုစိုက်နေဦးမှာလဲ”

“အေးပါ...မမမောင်လေးမှာ အဲဒီစိတ်ဓာတ် အပြထား နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ မမ ဟင်းချက်လိုက်ဦးမယ်”

ကြည်နူး မောင်ဖြစ်သူနားက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ရွယ်ဦး ရင်ထဲကို လှမ်းမကြည့်ဘဲနှင့် ကြည်နူး မြင်နေရသည်ဟုဆိုလျှင် ကြည်နူးကို လွန်သည်ဟု ဆိုမည်ထင်သည်။

ရွယ်ဦးတစ်ယောက် ပုန်းညက်မြိုင်က နွယ်ဝါကို စိတ်ဝင် စားနေတာ ကြည်နူးသိသလို ပူစူးနှင့် ဖေဖေလည်း သိမည်ထင် သည်။

အခြေခံမတူသူနှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးက သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်း ကင်းပါလိမ့်မည်။ ရွယ်ဦး၏နလုံးသားကို အထိမနာစေချင်သည် မှာ ကြည်နူး၏ဆန္ဒဖြစ်သော်လည်း မောင်ဖြစ်သူက လက်ခံချင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဒါက ကြည်နူးအတွေးဖြစ်ပေမယ့် ကာယကံရှင်ရွယ်ဦး တတော့ ကြည်နူးနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် နွယ်ဝါကို တွေ့ရတော့မှာပါ လားဆိုသည့် အတွေးနှင့် ကြိုတင်ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

နွယ်ဝါနှင့်တွေ့ရင် သူ့ဘက်က ဘာတွေပြောရမှာပါလိမ့် ဟု စဉ်းစားနေချိန်မှာ နွယ်ဝါကတော့ ကိုကိုရဲထွဋ်ရှေ့မှာ နှုတ်ခမ်း ဗုနေပါသည်။

“ကိုကိုက နွယ်ဝါကို လုံးဝကတိမတည်ဘူးသိလား၊ မနက်ထဲက နွယ်ဝါမျှော်နေတာကို နွယ်ဝါ့ဆီမလာဘဲ ဟိုဘက်အိမ် မှာ အကြာကြီး ဘာတွေလုပ်နေတာတုန်းလို့”

“နွယ်ဝါက ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုကိုညီမလေး စိတ်ဆိုးပြေအောင် မုန့်ကျွေးပြီး လိုက်ချော့ပါမယ် ဗျာ၊ အခုတော့ ကိုကိုရှင်းပြတာကို အရင်နားထောင်ပါဦး ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာရဲထွဋ်က သူနှင့်ရွယ်ဦးတို့ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံ ကို ရှင်းပြသမျှကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် နွယ်ဝါ နားထောင်နေပါ သည်။

အခုမှ သူ့နာမည်ကို သိရသည်။

ရွယ်ဦးတဲ့။ သူ့အစ်မက ကြည်နူးဟုဆိုသည်။ ရွယ်ဦးဆို သည့် သူကတော့ ဖြူဖြူမြင့်မြင့်ထွားထွားနှင့် အဝေးက လှမ်းမြင် ရတာပင် လူချောတစ်ယောက်မှန်း သိနေသည်။

“သူ့အစ်မ ကြည်နူးဆိုတာရော လှလားကိုကို”

“လှတာမဟုတ်ဘူး ချောတာ”

“သိပါတယ်နော်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကိုကို သဘော ကျလာတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“တကယ်နော်”

ဒေါက်တာရဲထွဋ် မဖြေဘဲ ပြုံးနေတာကိုကြည့်ပြီး နွယ်ဝါ အသည်းယားလာသည်။

“နွယ်ဝါကို ကြည်နူးတို့မောင်နှမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့ ကိုကိုပြောခဲ့ပြီ”

“လိုက်ချင်ပါဘူးနော်”

“ဘာလို့လည်း...သူတို့မိသားစုက သဘောကောင်းကြ ပါတယ်ကွ”

“ဘယ်သူကရော သဘောဆိုးနေလို့လည်း”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုနဲ့လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ်က စခေါ်ရမှာကြီးက အောက်ပါတယ် ကိုကိုရ၊ သူတို့ကို နွယ်ဝါဆီ ခေါ်ခဲ့ပေါ့”

“နွယ်ဝါကလည်းကွာ...ကိုကိုက ကိုကိုညီမလေးကို ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောပြီးပြီ၊ ကိုကိုညီမက လိမ္မာပါတယ်”

“သိပါတယ်၊ ဒီလိုအပြောတွေနဲ့ပဲ နွယ်ဝါကို ညှာခိုင်းနေ

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

နွယ်ဝါစကားကြောင့် ရဲထွဋ် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်မိ

သည်။

“ဟော...မောင်ရဲထွဋ် ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“အခုပဲရောက်တယ် အန်တီ”

“မခင်ဦးကို လာကြည့်တာထင်တယ်၊ ကိုကိုဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ လမ်းကြို လို့ ဝင်လာတာပါ၊ ဟိုဘက်အိမ်မှာ ကျွန်တော့်လူနာရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် တစ်ဖက်အိမ် ဆိုတာရော၊ လူနာဆိုတာကိုရော ဒေါ်စောဥမ္မာ စိတ်မဝင်စားပါ။

အခုချိန်ထိ မခင်ဦးနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း ကဲကဲဆတ်နေ ခဲ့ဖြစ်သော နွယ်ဝါအဖေကိုသာ စိတ်ထဲမှာ တန့်န့်နှင့် ခံပြင်းနေမိ

သည်။

ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမကသာလျှင် စောဥမ္မာချစ်သူကို စိုးမိုး အနိုင်ယူထားခြင်းကိုလည်း မကျေနပ်နိုင်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘောဥမ္မာနှင့် ကိုကိုတို့ မကြာခဏ ပြဿနာတက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် မကြာခဏ ရန်ပွဲဆင်နွှဲကြရပေ
မယ့် နောက်ဆုံးတော့ စောဥမ္မာရဲ့ချစ်ရသူကို သူမကပဲ ပြန်လည်
လက်လျှော့အရှုံးပေးခဲ့ရသည်ချည်း။

ချစ်တဲ့သူက အရှုံးချည်းပဲဆိုတာ ကိုကိုကိုချစ်သည့် နှုန်း
ထုပမာဏဖြင့် စောဥမ္မာ ကိုယ်တွေ့ခံစားသိခဲ့ရသည့် ဝေဒနာအတိမ်
အနက်က ဖော်ပြနေခဲ့သည့်အဖြစ်ပါ။

ကိုယ်ကချစ်မိတော့ ချစ်သူကို နာကျင်စိတ်နဲ့ မုန်းတီးပစ်
ချင်ပါလျက် အမုန်းရခက်နေသ၍ ချစ်မိသူကပဲ တစ်ထစ်ချင်း
အရှုံးပေးလိုက်လျှောရင်း ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကို ရောက်လာခဲ့ရတာကို
စောဥမ္မာ မမေ့။

“မမ”

“ဘာလဲ ရီရီ”

“ဆရာကြီးက မမကြီး နေသိပ်မကောင်းလို့ မလိုက်နိုင်
တော့ဘူးတဲ့၊ မမတစ်ယောက်တည်း သွားလိုက်ပါလို့ ပြောပိုင်းလိုက်
ပါတယ်ရှင်”

“သူ့အခုဘယ်မှာလဲ”

“မမကြီး အခန်းထဲမှာပါ”

ရီရီထံမှ ကြားရသည့်စကားများက စောဥမ္မာ၏ နှလုံး
သားတွေကို စပ်ဖျင်းဖျင်းတုန်ခါသွားစေသည့် အဖြစ်ကို မည်သူ့မျှ
မရိပ်မိကြပါ။

“ကြီးကြီးနေမကောင်းရင် ကျွန်တော်ရောက်နေဘုန်း
တစ်ခါထဲ ဝင်ကြည့်သွားလိုက်မယ် အန်တီဥမ္မာ”

“အေးလေ...မင်းရောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့၊ တစ်ခါ
ဇာည်း ဝင်ကြည့်လိုက်လေ မောင်ရဲထွဋ်၊ အခုတလော မခင်ဦး
လည်း အတော်ချူချာတယ်ကွယ်”

“သမီးဒက်ဒီလည်း ဧည့်ခံပွဲကို မလိုက်ဘူးဆိုတော့
မာမိပဲ တစ်ယောက်တည်းသွားရမှာပေါ့၊ သမီးရော လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး မာမိ၊ ဒီနေ့ ကိုကိုနဲ့ မုန်သွားစားမလို့”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို မာမိသွားပြီလို့ သမီးဒက်ဒီကို
ပြောလိုက်”

“မောင်ရဲထွဋ် အန်တီသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲလှခံစားချက်တွေကို ချုပ်တည်းမျှသိပ်
ပြီး အပြုံးလှလှဖြင့် ကြွကြွရွရွလေး ထွက်သွားသော ဒေါ်စောဥမ္မာ
ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘယ်လို
လူကများ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါမည်နည်း။

လင်မယားနှစ်ယောက် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို အတူသွားဖို့
ပြင်ဆင်ပြီး နေရစ်ခဲ့တာ ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမကြောင့်ဟု တွေးမိတိုင်း
ဒေါ်စောဥမ္မာရင်ထဲမှာ ပူလောင်ခါးရှသွားသည်။

ဒီလိုအခြေအနေတွေကို ဘယ်အချိန်ထိ သူမ ရင်ဆိုင်နေရ

ဦးမည်နည်း။

ခွင့်လွှတ်သည်းခံနိုင်စွမ်းတွေ ကုန်ဆုံးနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီလို့ ဘယ်သူရှေ့မှာ သွားအော်ပြောရမည်နည်း။

ကိုကိုလိုလူကတော့ စောဥမ္မာရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ အလေးအနက်ထားသူမဟုတ်။

စောဥမ္မာ မကျေနပ်လျှင် စိတ်ကြိုက်ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ငြင်းမည်ထင်။

ကိုကိုရယ်။

ခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမအပေါ်မှာ ချစ်သလောက် စောဥမ္မာဆိုတဲ့ မိန်းမအပေါ်မှာတော့ ကိုကိုနုလုံးသားက ဥပေက္ခာဆန်လွန်းလို့ချည်လားရှင်။

ကိုကိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းနိုင်မေ့နိုင်ပါရစေဆိုရာ ဆုတောင်း ဘယ်အချိန်ကြမှ ပြည့်မလဲဆိုတာ ကြိုတင်သိခွင့်ရမဆိုရင် သိလိုက်စမ်းချင်ပါရဲ့လေ။

အခန်း (၁၂)

“မငိုပါနဲ့ ဥမ္မာရယ်၊ ဥမ္မာမျက်ရည်တွေကို ကိုယ်ရင်မဆိုင် ချင်ဆုံးဆိုတာ ဥမ္မာသိပါတယ်ကွယ်”

နုသောနွဲ့သော ညင်သာတိုးတိတ်သော အကြင်နာစကား ဖြစ်ပေမယ့် စောဥမ္မာနားထဲမှာ နားဝင်မချိနိုင်သလို စောဥမ္မာ နုလုံးသားဒဏ်ရာကို ဖြေသိမ့်စရာ ဖြစ်မလာခဲ့တာ အာကြောင့်ဟု သူမကိုယ်တိုင်လည်း မသိတော့ပါ။

“အခု စောဥမ္မာလိုချင်တဲ့ ဘဝကို ရနေပြီ၊ ဥမ္မာဘက်က ကျေနပ်သင့်ပါပြီ”

“ဘာ”

“ဥမ္မာဘက်က ကျေနပ်သင့်ပါပြီ ဟုတ်လား ဒေးဗစ်” မျက်ရည်များကြားက စောဥမ္မာပုံစံက ကျားနာတစ်ကောင်

အသွင် ပြောင်းလဲသွားတာကို ဒေးဗစ်က သွေးအေးစွာ သို့တည်းမဟုတ် စာနာကြင်နာစွာ ငေးနေပါသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ လွန်သွားလား စောဥမ္မာ ဥမ္မာကိုယ်တို့ ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ကျေကျေနပ်နပ် နေနိုင်မယ်ထင်လို့ ဥမ္မာ စိတ်ကြီး ရွေးလျှောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင်က ကျွန်မကို လှောင်တာလား ဒေးဗစ်”

ထိုင်ရာက ဗြုန်းခနဲထရပ်ပြီး ခံပြင်းဒေါသနှင့် မေးလိုသလို ငိုရှိုက်နေသော မျက်ရည်စီးကြောင်းလည်း သူ့အလိုရပ်တန့်သွားသည်။

“နိုး...နိုး ကိုယ့်အပေါ်မှာ အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ဦး အခု စောဥမ္မာ ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်ဝေဒနာတွေကို မကြည့်ရဲလို့ စေတနာနဲ့ သတိပေးနေတာပါ”

“သတိပေးနေတာ ဟုတ်လား၊ ရှင်က စောဥမ္မာ ဘာတွေများ သတိပေးစရာရှိလို့လဲ”

နာကြည်းစိတ်ဖြင့် အခံရခက်စွာ စောဥမ္မာ မေးလိုက်သည်။ စောဥမ္မာဘက်က သွေးပူဆူဝေနေသလောက် ဒေးဗစ်အသွင်က အေးစက်တည်ငြိမ်နေတာကိုပဲ သူမရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ခံစားနေသည့်အဖြစ်ပါ။

“ကိုယ့်ကို သိပ်ဒေါသဖြစ်နေလား ဥမ္မာ”

စောဥမ္မာ မဖြေပါ။

ဒေးဗစ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်လျက် ကောင်းကင်ကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေမိ၏။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား စောဥမ္မာ”

စောဥမ္မာနား ရောက်လာပြီး ဒေးဗစ်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စောဥမ္မာသည် သူမနားမှာ အတူယှဉ်လျက်ရှိနေသော ဇာတ်၏မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာအရူးထပြေး ဒါတွေမေးနေတာလည်း ဒေးဗစ်”

“ကိုယ်မေးတာကိုပဲ ဖြေပါလေ၊ အခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကို စောဥမ္မာ မချစ်နိုင်သေးဘူးလား”

“အိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်မေးတာကို ကျွန်မ မဖြေဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ဒေါ်စောဥမ္မာ စကားအဆုံးမှာ ဦးဒေးဗစ် နှစ်ခြိုက်စွာ ယုံလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံက ကြည်ကြည်လင်လင် မဟုတ်။

တစ်စုံတစ်ရာသော ခံစားချက်ကြောင့် နာကျင်နေသော အသံမျိုးဖြစ်ကာ မခံချိမခံသာ ရယ်မောလိုက်သော ရယ်သံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်သိပါတယ် စောဥမ္မာရယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို အခု

လည်းမချစ်ဘူး၊ နောင်ကိုလည်း ချစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“စကားနာထိုးမနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ရှင်အသိဆုံးပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကိုယ်အသိဆုံးဆိုတာ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုတော့ မင်းဘယ်လောက်သိလဲ စောဥမ္မာ”

“ဒေးဗစ်”

“ပြောပါ စောဥမ္မာ”

“အခုချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိတယ်နော်”

ဒေါ်စောဥမ္မာ စကားကြောင့် ဦးဒေးဗစ် ပြုံးသည်။

“သိပါတယ် ဒေါ်စောဥမ္မာ၊ အမြဲတမ်း စောဥမ္မာ၊ မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲကို ကြည့်လာရတဲ့ ကောင်ပဲဗျာ၊ ဒီလောက်တော့ သိတာပေါ့”

“ဒါနဲ့များရှင်”

“ကိုယ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးလေ၊ တစ်ခါလုံး စောဥမ္မာရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုချည်းပဲ နားထောင်လားရတဲ့ ကိုယ့်လိုအဖြည့်ခံ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်၊ မင်းဘက်က ဘယ်တုန်းကများ အလိုက်တသိနဲ့ နားထောင်ပေး

အလို့လဲ စောဥမ္မာ”

“ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ မျှသိပ်ထားမင်း အလိုက်တသိ နေခဲ့ရတဲ့ ပြောခွင့်မရတဲ့ စကားတွေအားလုံး မင်းနားထောင်ရလိမ့်မယ် စောဥမ္မာ”

“ဟင်”

“ရှင်က ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား ဒေးဗစ်”

“တောင်းဆိုနေတာပါ စောဥမ္မာ၊ တစ်ချိန်လုံး မင်းရဲ့အလိုအတိုင်းတွေကို ချည်း အလိုက်တသိ ဖြည့်ဆည်းပေးနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မင်းနားမထောင်ချင်တော့ဘူးလား”

ဦးဒေးဗစ်စကားကြောင့် ဒေါ်စောဥမ္မာရင်ထဲက မကြည်ဆင်သောစိတ်တွေ ပိုနောက်ကျသွားသည်။

“ကျွန်မကို ပြောစရာရှိတဲ့စကားတွေ နောက်မှပဲ ပြောလို့မရဘူးလားရှင်၊ အခု ကျွန်မမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်”

“ဖျက်လိုက်တော့ စောဥမ္မာ၊ ခုချိန်ဟာ မင်းဘဝအတွက် ဆရာ ကိုယ့်ဘဝအတွက်ပါ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်လို့ မှတ်လိုက်ပါ”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဒေးဗစ်”

သူမ တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော ဒေးဗစ်၏စကားဆန်းများ ကြောင့် ဒေးဗစ်မျက်နှာကို ထူးဆန်းစွာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခါတိုင်းအချိန်တွေနှင့် လုံးဝမတူသော ဒေးဗစ်၏မျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲများအားလည်း စောဥမ္မာ တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမှ မကြုံဘူးအောင် အထူးပင် တည်ငြိမ်လေးနက်လျက်ရှိရာ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော အပြောင်းအလဲတစ်ခုအောက်မှာ ဒေါ်စောဥမ္မာ မင်သက်အံ့ဩသွားသည်။

“ဟိုလူကို ကွာရှင်းပြီး ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ စောဥမ္မာ”

“ဒေးဗစ်”

ဒေါ်စောဥမ္မာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ဦးဒေးဗစ်၏အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုယ် အလေးအနက် တောင်းဆိုနေတာပါ စောဥမ္မာ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ မင်းစိတ်ကြိုက် နေခွင့်ရခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မင်း ပျော်ခဲ့ရလို့လား၊ အခု မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ မင်းနေသင့်ပြီ”

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ စောဥမ္မာ၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်၊ မင်းက မင်းချစ်သူကို ရင်နာနာနဲ့ ချစ်နေရသလိုမျိုး ကိုယ်လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့မင်းကို ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အကွဲခဲပြီး ချစ်နေခဲ့တာ မင်းသိရဲ့လားဟင်”

“အို”

မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေနှင့် ဦးဒေးဗစ်၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူလိုလူတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုခံစားချက်တွေ ရှိနိုင်သေး

လေး။

ဟင့်အင်း...စောဥမ္မာ မယုံပါရစေနဲ့ကွယ်။

“ကိုယ့်တစ်သက် ဒီစကားကို မင်းသိအောင် ဘယ်တော့

ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားပါ စောဥမ္မာ”

“ဒါပေမယ့် အခြေအနေတွေက ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဖြစ်လာတာတော့ ကိုယ်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး”

“အားလုံးရဲ့တရားခံဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ စောဥမ္မာ”

“ကျွန်မ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပဲ”

“မဟုတ်တာရှင်၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အစတုန်းကတော့ ကိုယ်လည်း မဖြစ်နိုင်တာတွေကို မပြောဘူးလို့ပဲ၊ နောက်တော့ အဲဒီမဖြစ်နိုင်တာတွေကို မင်းက ကိုယ့်ရှေ့မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်နိုင်အောင် လာလုပ်ပြနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဒေးဗစ်”

ဟိုတုန်းကအကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြီး အစဖော်အကျပ်ကိုင်အနိုင်ယူမလို့လား ဆိုသည့် မသင်္ကာစရာ အတွေးများဖြင့် ဒေးဗစ်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ စောဥမ္မာစိတ်ကို ထွင်းဖောက်ကြိုမြင်ထားသူ တစ်ယောက်ပမာ သူပြုံးလိုက်တာကို

မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တလွဲအဓိပ္ပာယ် မကောက်လိုက်နဲ့ စောဥမ္မာ၊ ကိုယ်အခုပြောနေတာ ကိုယ်နဲ့စောဥမ္မာ တို့ရဲ့ မေတ္တာအရေးအခင်းပါ”

“ကိုယ့်ကို စောဥမ္မာ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ရှင်”

“ဪ...စောဥမ္မာရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကို အမြဲဖြည့်ဆည်း လိုက်လျောနေခဲ့တာ ငွေရေးကြေးရေးတစ်ခုထဲကြောင့်လို့ စောဥမ္မာ ထင်နေခဲ့သလားလို့ပါဗျာ”

ဒီအတိုင်းပဲမဟုတ်ဘူးလားလို့ စောဥမ္မာ စိတ်ထဲက ဆိုလိုက်ပေမယ့် အပြင်မှာတော့ သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ငြိမ်သက် နေပါသည်။

သူပြောချင်တာတွေ ပြောပါစေ၊ တစ်ချိန်လုံး စောဥမ္မာက ချည်း သူ့ကိုတိုင်တည်ရင်ဖွင့်ခဲ့၊ ငိုယိုပေါက်ကွဲခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါ သူ့အလှည့်ပဲ။ သူပြောချင်တာ ပြောခွင့်ဖြုလိုက်ဟု ဒေါ်စောဥမ္မာစိတ်ထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမိန့်တွေပေးနေမိသည်။

ဒီအချိန်ရောက်မှ ဒီစကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်လို့ တားမြစ်ခွင့် ဒေါ်စောဥမ္မာမှာ မရှိ။ သူမကိုယ်တိုင် အချစ်ရဲ့ဖမ်းစား ခြင်း ခံရတဲ့ အဖြူစားခံ သားကောင်တစ်ကောင်ဆိုတာ သူမ မမေ့ ပါ။

“ကိုယ် စောဥမ္မာကို ဘယ်မိန်းကလေးအပေါ်မှာမှ မထား ဘူးတဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ အနစ်နာခံပြီး ချစ်နေမိတာ ကြာခဲ့ပါပြီ စောဥမ္မာရယ်”

“စောဥမ္မာက ဦးသိန်းအောင်ရဲ့ အချစ်ကို မရလို့ တစ်ချိန် လုံး တမ်းတငိုယိုနေချိန်မှာ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့စောဥမ္မာ ကို ချစ်မိတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ထပ်တူ ကြေကွဲခံစားနေရတဲ့ ဒုတိယ စောဥမ္မာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ”

ဒေးဗစ်ရယ်...ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါ နဲ့တော့ဟု တားချင်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာကို သိနေတော့လည်း ခက်သည်။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ စောဥမ္မာ၊ စောဥမ္မာ ခံစားနေ ရတာတွေကို ကိုယ်မကြည့်ရက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ စောဥမ္မာကို သနားသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သနားနေမိပြီ”

“ကိုယ်ပြောတာ စောဥမ္မာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား ဟင်၊ အခု ကိုယ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း အဆင်ပြေအောင် မြင်နေပါပြီ စောဥမ္မာ”

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီမှာမနေဘဲ နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေဖို့ ကိုယ်အားလုံးစိစဉ်ပြီးပြီ”

“ဘယ်လို”

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါလား စောဥမ္မာ၊

စောဥမ္မာကို ကိုယ်အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာကိုလဲ စောဥမ္မာ”

“ဒေးဗစ်ပြောတာတွေ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မပြောတာ”

“စောဥမ္မာ”

“ဒီနေ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့တာ နောက်ဆုံးလို့ မှတ်လိုက်တော့ ဒေးဗစ်၊ ကျွန်မ ရှင်ဆီကို ဘယ်တော့မှမလာတော့ဘူး၊ ကျွန်မသွားမယ်”

“စောဥမ္မာ...စောဥမ္မာ”

နောက်ပါးက ဒေးဗစ်ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း စောဥမ္မာ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ပြီး တအားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု စောဥမ္မာကိုယ်တိုင်လည်း ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။

အခုတော့ ဒေးဗစ်ဘက်က အပြောင်းအလဲတွေကြောင့် စောဥမ္မာကိုယ်တိုင်လည်း ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူး ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။
ဒေးဗစ်...။

ရှင်...ရှင် အလကားလှပဲသိလား။ ဒေါ်စောဥမ္မာနှုတ်ဖျား

က အသံထွက်၍ ဆိုလိုက်မိ၏။ လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် အပြောင်းအလဲမို့ သူမဘက်က ဘာကိုမှမခံစားနိုင်။

အမျိုးမျိုးသော ခံစားချက်တွေကြားမှာ စောဥမ္မာ ရင်တစ်ခုလုံး ဆိုနှင့်မွန်းကြပ်နေသည်။ ဒေးဗစ်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သည့် တစ်ချိန်လုံး ဒေးဗစ်ကို နှလုံးသားကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်၊ သူမအလိုရှိရာကို အသုံးချဖို့ အရပ်လို လူတစ်ယောက်ထက်ပိုသော ခံစားချက် ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါ။

တကယ်လည်း ဒေးဗစ်ဘက်က ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ နေထိုင်လာခဲ့ပြီးမှ အခုလို ဗြဲနီးစားကြီး ထပေါက်ကွဲဖို့ ဖြစ်လာရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

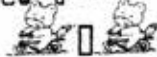
သူကတော့ စောဥမ္မာကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

တစ်ချိန်လုံး ကိုကိုဆီက အချစ်တွေကိုပဲ မရနိုင်မှန်းသိသိနဲ့ လိုချင်ခဲ့မိတာ၊ အရယူသိမ်းပိုက်လိုစိတ်နဲ့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရူးခဲ့မိုက်ခဲ့တာတွေအားလုံး ဒေးဗစ်လိုလူတစ်ယောက်အတွက် အားကျစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းလား။

ကိုကိုရယ်...။

ဘယ်အချိန်ကြမှများ စောဥမ္မာလိုချင်တဲ့ ကိုကိုရင်ထဲက အချစ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခွင့်ရမှာလဲရှင်။

ကိုကိုကို စောဥမ္မာချစ်တယ်။

အခန်း (၁၃)

“ဟောဒီမှာ နွယ်ဝါအတွက်တဲ့”

“ဘာလဲဟင်”

“ဟယ်...နှင်းဆီတွေပါလား၊ ဘယ်သူပေးခိုင်းလိုက်

ဘာလဲ မရီ”

“ရွယ်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်လေးပဲ”

“ရွယ်ဦး”

“မရီသွားမယ်၊ အပေါ်မှာ မကြီးခိုင်းတာတွေ လုပ်ရမယ်”

နွယ်ဝါလက်ထဲ ပန်းနုရောင်နှင်းဆီတွေ တစ်ပွေတစ်ပွဲကြီး ပါကင်လှလှလေးနဲ့ လိုချင်စဖွယ် ထုပ်ပိုးထားတာ ကျန်ခဲ့သည်။

ရွယ်ဦးပေးတာဆိုပါလား။ တစ်ဖက်ခြံကို ကိုကိုနှင့်လိုက်သွားပြီး ရွယ်ဦးဆိုသည့် ကိုလူချောတို့ မိသားစုနှင့် သိက္ခာမခင်မင်ရပြီးကတည်းက ရွယ်ဦးဆိုသည့် သူက နွယ်ဝါကို တစ်နေ့တစ်မျိုး ပန်းလက်ဆောင်တွေ ပေးနေတာက အရေးမကြီး။

မာမီသိသွားလို့ကတော့ လွယ်မည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ မာမီက နွယ်ဝါကို တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်ထက်အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျဆင်းရဲသူတွေနှင့် အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဖို့ ပြောနေတော့ခက်သည်။

ကိုကိုနှင့် တစ်ဖက်အိမ်ကို နွယ်ဝါ လိုက်သွားတာကို မာမီသိရင် မိုးမီးလောင်မှာ သေချာသည်။ တကယ်တော့ နွယ်ဝါကိုယ်တိုင် သူ့ရှုနေတဲ့အိမ်လေးကို ရောက်ဖူးချင်လို့ လိုက်သွားတာ နွယ်ဝါပဲသိသည်။

သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော အိမ်လေးကဖြင့် ဆင်ထားပုံလေးက စိတ်ကြည်လင်ချမ်းမြေ့စေတာ မှန်ပေမယ့် မာမီအကြိုက်အဖိုးတန်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှ မပါခဲ့ပါ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်မြင်ချင်း မျက်လုံးမလှဲနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်အထိ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာကို ပြန်တွေးမိတိုင်း နွယ်ဝါ ပါးလေးတွေ နီမြန်းသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့က သူ သိပ်ပျော်နေတာ နွယ်ဝါ သိပါသည်။ တစ်ချိန်လုံး နွယ်ဝါမျက်နှာလေးကိုပဲ ကြည့်နေတာမို့ ကိုကိုနှင့် သူ့အစ်မကြည်နူးတို့ရှေ့မှာ အနေခက်ခဲ့ရသည်။

ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။

နွယ်ဝါကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ
ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး ရင်တွေတခိုင်းခိုင်း ခုန်နေခဲ့သည်
သူ နွယ်ဝါကိုချစ်နေတာ နွယ်ဝါ သိသလို သူ့
နွယ်ဝါရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သိနေသလားဟု တွေးပြီး
ရှက်လန့်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲလားမသိ။ သူ
နွယ်ဝါလည်း ချစ်နေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာသိနေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့မြင်နိုင်တွေ့နိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ
ပြီး သူရှိရာကို နွယ်ဝါ ခိုးကြည့်မိသလို သူကလည်း နွယ်ဝါ
တစ်ချိန်လုံး လူလုံးထွက်ပြန်တာနဲ့ နွယ်ဝါတို့အဖြစ်က တရားဝင်
ပြောစရာမလိုဘဲ တရားဝင်ချစ်သူတွေလို ဖြစ်နေသည်။

မာမိ သဘောမတူနိုင်တာကို သိသိနှင့်ပင် ရွယ်ဦးဆိုသူ
သူ့ကို မုန်းဖို့ကြိုးစားရင်း မေလို့မရနိုင်။ တစ်နေ့မမြင်ရင် မနေ
ဘဲ ဖြစ်နေတာခက်သည်။

“ဟယ်...စာတစ်စောင်ပါလား”

ပန်းတွေထဲမှာ အတူရောပြီး ပါလာသည့် စာရွက်
လေးကို တုန်ရီသောလက်ကလေးများဖြင့် အလျင်အမြန် ဖွင့်
လိုက်တော့ ညီညာဝိုင်းစက်လှပသော အနုပညာဆန်လှသ
လက်ရေးများကို အရင်တွေ့ရသည်။

နွယ်ဝါ ...

တို့ နွယ်ဝါကို ချစ်တယ်။

တစ်နေ့လုံး နေလို့မရဘဲ ရူးချင်တဲ့အထိ နွယ်ဝါကို
ချစ်နေမိပြီဗျာ...။

တို့ အခုမဖြစ်မနေ ခရီးထွက်စရာကိစ္စလေးရှိလို့ သွားပြီ
နွယ်ဝါရယ်။ တို့လိုချင်တဲ့အဖြေကို တို့အပြန်မှာ နွယ်ဝါ ပေးနိုင်
မလားဟင်၊ တစ်ပတ်ကြာရင် တို့ပြန်ရောက်မယ်၊ တို့ကိုချစ်တယ်
ဆိုရင် အင်္ကျီဝါလေးဝတ်ပြုပြီး တို့ကိုထွက်တွေ့ပေးပါ။

နွယ်ဝါကိုချစ်တဲ့
ရွယ်ဦး

ရွယ်ဦးစာကို ဖတ်ပြီး နွယ်ဝါ မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားရ
သလို ရင်ထဲမှာလည်း ဟာသွားသည်။ သူ့ ခရီးသွားသည်တဲ့။
တစ်ပတ်ကြာမည်ဆိုတော့ နွယ်ဝါတစ်ယောက်တည်း သူ့ကို သတိရ
နေရတော့မည်။

လက်ထဲက ပန်းစည်းလေးကို ရင်ခွင်မှာပွေ့ပြီး လိုက်ကာ
တွေ့ကြားက တစ်ဖက်ခြံထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မြင်တွေ့နေကျ
နေရာမှာ မြင်လိုတွေ့လိုသူက မရှိတော့။ နွယ်ဝါရင်ထဲမှာ မောသွား
သည်။

လက်ထဲကစာနှင့် ပန်းစည်းကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်လိုက်
သည်။ သူကတော့ နွယ်ဝါကို ချစ်ခွင့်တောင်းနေပြီ။ နွယ်ဝါကရော
သူ့ကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှာပါလိမ့်။

“နွယ်ဝါရေ...သမီး”

ဟော...မာမိအသံပါလား။ နွယ်ဝါလက်ထဲက ပန်းစည်းကို ဘယ်ထားရမှန်းမသိ။ စာကိုတော့ မွှေယာအောက်ထဲကို ကမ်းကတန်း ထိုးထည့်လိုက်စဉ်မှာပင် နွယ်ဝါ အခန်းထဲကို မာမိရောက်လာသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ သမီး၊ ဒီပန်းစည်းကြီးက ဘယ်သူပေးတာလဲ”

နွယ်ဝါ အိပ်ရာဘေးက ပန်းစည်းကြီးကို ကြည့်ပြီး မာမိက မေးလာတော့ ရုတ်တရက် နွယ်ဝါ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ဟိုဘက်အိမ်က ရွယ်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်လေးပေးတာဆိုရင် မာမိက နွယ်ဝါကို ဆူမှာသေချာသည်။

“ဟို...ဟို”

“မာမိကိုမညာနဲ့နော် သမီး၊ ဒီပန်းကို ဘယ်သူပေးတာလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

မာမိလေသံက မာသလို မျက်နှာကလည်း ထန်လာသဖြင့် မာမိအေါသကို သိထားသော နွယ်ဝါလည်း မလိမ်ညာရဲတော့ဘဲ ခေါင်းလေးကို ငုံ့လိုက်မိသည်။

“ဟိုဘက်အိမ်က ရွယ်ဦးက ပေးတာပါ မာမိ”

“ဟိုဘက်အိမ်က ရွယ်ဦး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အဲဒီရွယ်ဦးဆိုတာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“ယောက်ျားလေးပါ မာမိ”

“သမီးနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်သိတာ”

မာမိမျက်နှာမှာ အလိုမကျခြင်းကို တွေ့ရသလို နွယ်ဝါကို နှိုးနှိုးပတ်သက်ပြီး တစ်ခုချင်း စစ်ဆေးနေပါပြီကောလားဟုလည်း နှိုးလိုက်မိသည်။

“သူတို့ စပြောင်းလာထဲက သိတာပါ”

“စပြောင်းလာထဲက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ကိုကိုရဲထွဋ် ခေါ်သွားတာကို ပြောရင် ကိုကိုကိုပါ အပြစ်ကင်းမှာ သေချာနေသဖြင့် နွယ်ဝါ ညှာပြောလိုက်ရခြင်းပါ။

“နွယ်ဝါကို မာမိ ဘာပြောထားလဲ၊ သူတို့လိုလူတွေနဲ့ ရုပ်ယုက်ယုက် မနေပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“နောက်ကို အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းကြားချင်ဘူး၊ သမီးကို မာမိသဘောကျတဲ့လူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ တခြား ချစ်သူရည်းစားတွေဘာတွေ ထားဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့”

“ကိုယ်ကချစ်မိရင် အရှုံးပဲ၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ သဘောမပါဘဲ ပြီး မချစ်မိစေနဲ့”

“မာမိပြောတာ နားလည်လားသမီး၊ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ချစ်နေကြပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီကောင်လေးကို မေ့လိုတော့ ဟုတ်လား၊ မာမိအပြင်သွားမလို့ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး မာမိ”

“ဒါဖြင့် မာမိသွားမယ်၊ အဲဒီပန်းတွေကို ရိရိတို့ကိုလို့က”

“ဟုတ်ကဲ့”

နွယ်ဝါ အခန်းထဲက မာမိထွက်သွားပုံက လွတ်လပ်ပေးပါးလွန်းလှသည်။ ရွယ်ဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နွယ်ဝါကို အမိန့်ပေးခိုင်းသွားပုံကလည်း သက်တောင့်သက်သာ။

မာမိမှာ ချစ်တတ်တဲ့ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားမှ ရှိပေးလားလို့တောင် ထင်စရာပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ရွယ်ဦးကို မေ့ပစ်လိုရမည်တဲ့။

တကယ်ပဲ နွယ်ဝါက မေ့နိုင်လို့လား။ ပန်းနုရောင် နှင်းပွင့်တွေ ဆွဲယူပြီး ဖွဖွလေး ရှိုက်နမ်းလိုက်တော့ သင်းယုံပန်းရနံ့နှင့်အတူ ရွယ်ဦးဆိုသည့် ကောင်လေးကို သတိရစေဖြစ်လာတော့ ခက်သည်။

နောက်ဆို ရွယ်ဦးပေးနေကြ ပန်းကလေးတွေမြင်တဲ့ ပန်းသခင်ကိုပဲ သတိရနေရတော့မည်လား မပြောတတ်ပါ။

မာမိကတော့ သူ့သဘောထားကို နွယ်ဝါသိအောင် အပြတ်ကြေငြာသွားပြီဆိုတော့ နွယ်ဝါဘက်က ဘာဆက်လ

ည်းဆိုတာကိုပဲ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

“တူ...တူ...တူ”

ရွယ်ဦးစာလေးကို ဖတ်နေချိန်မှာ နွယ်ဝါဖုန်းက အသံလာတော့ အကြည့်မပျက်ဘဲ ဖုန်းကိုထူးလိုက်တော့ မမျှော်လင့်ရွယ်ဦးကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၍ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ...

“နွယ်ဝါပါလားဟင်၊ တို့ ရွယ်ဦးပါ”

“ရွယ်ဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ပေးတဲ့စာနဲ့ ပန်းစည်းရတယ်မဟုတ်ဟင်”

“အင်း”

“တို့ကို နွယ်ဝါ မုန်းသွားပြီလား”

နွယ်ဝါ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“နွယ်ဝါ”

“ပြောပါ”

“တို့အသံကိုတောင် မကြားချင်တော့ဘူးလားဗျာ”

“နွယ်ဝါက အဲဒီလိုပြောမိလို့လား”

“ဒါဖြင့် တို့ကို နွယ်ဝါ မမုန်းဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လားဟင်”

“သိဘူးလေ”

“နွယ်ဝါရယ်...တို့သိပါတယ်၊ တို့က နွယ်ဝါလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့လူပါ၊ တို့လို လူဆင်းရဲတစ်ယောက်ကို နွယ်ဝါ ပြန်မချစ်နိုင်တာ ဘာမှမဆန်းပါဘူးလေ”

“တို့ ကတိပေးပါတယ်။ နွယ်ဝါကသာ တို့ကိုမှန်းတာဆိုရင် နွယ်ဝါ မှန်းတဲ့မျက်နှာကို နောက်ဘယ်တော့မှ မမြင်စေဘူး”

“တို့ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နေဦး”

“ဘာပြောမလို့လဲ နွယ်ဝါ၊ မှန်းတဲ့စကားတော့ မကြားချင်ဘူး”

“ပန်းတွေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပြောမလို့ပါ”

“ဒါပဲနော်”

“နွယ်ဝါရယ်”

သူ့အရင် နွယ်ဝါ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဟုမသိ။ နွယ်ဝါကတော့ ဖုန်းချတစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိသည်။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အားငယ်စကားတွေ ပြောနေသလို ဂွယ်ဦးပုံစံက မှန်းစရာ။ နွယ်ဝါသာ သူ့နေရာမှာဆိုရင် ဒီလိုစကားတွေ မပြောမည်မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မရရအေးကြိုးစားရယူမိမည် ထင်သည်။ တွေးရင်း နွယ်ဝါအတွေးဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ပါ။

မာမိကပြောတော့ ကိုယ်ကစပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်

အကောင်းဆုံးဟု ဆိုသည်။ ဒါဆို မာမိရော ဒက်ဒီကို မချစ်ဘူးလား သိချင်လာသည်။

နွယ်ဝါ သိသလောက်တော့ ဒက်ဒီကို မာမိ အချစ်လွန်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ဒက်ဒီကလည်း မာမိကိုချစ်လျက်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး မကြာခဏ ရန်ဖြစ်နေကြတာကို နားမလည်နိုင်။

မာမိနှင့် ဒက်ဒီတို့ ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းနေသည့် အချိန်က ခပ်ရှားရှားဟုဆိုရမည်။ ရန်ဖြစ်စကားများတိုင်းလည်း မာမိပဲ အမြဲ ငိုလှသည်။ ဒက်ဒီကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် အိမ်ကထွက်သွားခြင်း။

အစတုန်းကတော့ နွယ်ဝါမှာ မိဘနှစ်ပါးကို ကြည့်ပြီး သိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ အားငယ်ခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဒါတွေအားလုံး နိုးသွားသည်။ မထူးဆန်းတော့သလို ဖြစ်ကာ စိတ်လည်းမဝင်စားတော့။

ပြဿနာဖြစ်တိုင်းလည်း ဒက်ဒီကစတာမဟုတ်။ မာမိဘက်က တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနှင့် ဒက်ဒီကို စွပ်စွဲပြောရင်း စကားများရန်ဖြစ်ကြရတာမို့ မာမိ ပြဿနာမရှာလျှင် တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်းချမ်းနေတာ အားလုံးသိသလို နွယ်ဝါလည်း သိသည်။

တစ်ခါတလေ မာမိစိတ်ကို နွယ်ဝါ နားမလည်။ လိုက်မမိဘာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြီးကြီးဒေါ်ခင်ဦးအပေါ် ထားသည့် မာမိသဘောထားက ထူးဆန်းသလိုထင်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကြီးကြီးဒေါ်ခင်ဦးကို မာမိ အမုန်းကြီးမုန်း

နေသလို ထင်ရပြီး ကြီးကြီးကို သနားကရုဏာသက်စွာ ချစ်ခင်
ကြင်နာသူမှာလည်း မာမိပဲဖြစ်နေပြန်သည်။

ကြီးကြီးဒေါ်ခင်ဦးကတော့ မာမိကို အမြဲကျေးဇူးတင်မေ
တတ်သလို နွယ်ဝါကိုလည်း ချစ်ပါသည်။ ဒက်ဒီကိုလည်း မာ
ဘာပြောပြော ခွင့်လွှတ်ဖို့ အမြဲပြောနေတာ မာမိကြောင့် ဒက်ဒီဘဝ
လေး အခုလို သာယာစိုပြေနေတာ ကျေးဇူးတင်စရာဟုလည်း
ဆိုတတ်သူဖြစ်သည်။

ထိုအခါတိုင်း ဒက်ဒီက ကြီးကြီးဒေါ်ခင်ဦးကို ဘာမှပြန်
မပြောဘဲ ပြုံးနေလေ့ရှိသည်မှာ အမြဲလိုပင်။ ချိုသည်ခါးသည်
တစ်ခွန်းမှမဆို။ မခင်ဦး...မခင်ဦးဟုဆိုကာ ကြီးကြီးလက်ကလေး
တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းချမည်။ ကြီးကြီးနှင့်တွေ့တိုင်း ဒက်ဒီ
ပုံစံက ဒီအတိုင်းပင်။ ဒါကိုပဲ မာမိက အမြဲမကျေနပ်။ ရန်လုပ်
ပြဿနာရှာ ငိုယိုပေါက်ကွဲသည်။

ရန်ဖြစ်စကားများတိုင်း ဒက်ဒီကားနှင့် ထွက်သွားသလို
မာမိကလည်း သူကားနှင့် အပြင်ထွက်သွားရာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး
တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒက်ဒီကို မာမိသိပ်ချစ်မှန်း ဒက်ဒီသိသလို ကြီးကြီး
ဒေါ်ခင်ဦးရော နွယ်ဝါရော အိမ်ရှိလူကုန်အားလုံးသိကြသည်။

ခက်တာက မာမိ။ အချစ်ကို မည်သူမှ နားမလည်နိုင်ကြ
ခြင်းတည်း။ နွယ်ဝါလည်း အမေတူသမီး ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် နွယ်ဦး

အပေါ်မှာ မာမိလိုပဲ နားမလည်နိုင်အောင် ချစ်မိလျှင်ခက်မည်။

ဒါပေမယ့် နွယ်ဦးဆိုတဲ့ သူ့မှာ ကြီးကြီးဒေါ်ခင်ဦးလို
အချစ်ဦး ရှိမနေမှလည်း ဖြစ်မည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် နွယ်ဝါ
လည်း မာမိလို ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးနေလျှင် မလွယ်။

အယ်...နွယ်ဝါနဲ့သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဒါတွေလျှောက်တွေး
နေရတာလဲ။ နွယ်ဝါ အတွေးတွေကိုသာ နွယ်ဦး သိရင် ရှက်စရာ။

ပြီးတော့ မာမိကလည်း သူနဲ့သဘောမတူဘူးဆိုမှတော့
ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ရှေ့ဆက်ရပါမလဲဟု တွေးရင်း နွယ်ဝါ ရင်ထဲမှာ
နွယ်ဦးကို တိတ်တဆိတ်လေး သတိရနေမိသည်ကတော့ ဦးနှောက်
၏ အသိတရားနှင့် နှလုံးသားဆန္ဒ တခြားစီဖြစ်နေရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ကြည်နူးသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေရာမှ တိတ်ဆိတ်သော ညအမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းလျက် သာယာညွတ်ပျောင်းစွာ မျောလွင့်လာသည့် ဂီတသံကြောင့် လက်ထဲက စာအုပ်ကို အသာပိတ်ပြီး တေးဂီတသံအပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် သာယာညွတ်ပျောင်းသော ဓန္ဒယားလက်သံကို နယ်နေရာဆီက ပျံလွင့်လာသည်ဟု ခန့်မှန်းပေးခဲ့မရနိုင်သဖြင့် ခုတင်ထက်မှ အသာဆင်းကာ သူမအိပ်ခန်းပြတင်းကိုဖွင့်လျက် အသံထွက်ပေါ်လာရာအရပ်သို့ စူးစမ်းသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ဖွေရှုမိသည်။

အပြင်မှာ လမင်းက ဝင်းပရွန်းမြို့စွာ လောကခါတ်တစ်ခုလုံးကို အေးမြသော အလင်းရောင်ကို ဆောင်ကျဉ်းပေးအပ်လျက်ရှိ

သည်။

ငွေမင်ရည်လူးထားသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာက ညအမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်း၍ နေခင်းပမာ ထင်းလင်းရှင်းပြတ်သော မြင်ကွင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက်ရှိရာ ကြည်နူးရင်မှာ အထူးပင် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့သော အာရုံတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော ညအချိန်မှာ ဘယ်လိုလူကများ လှပသော ညနှင့် လိုက်ဖက်သော တေးဂီတကို ဖန်ဆင်းလေသနည်း။ ကြည်နူးတစ်သက် ဤမျှဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော ဂီတလက်သံကို နားမထောင်ဘူးပါ။ ထိုတေးဂီတသံကို နားထောင်ရင်း ကြည်နူးရင်မှာ အလိုလိုဝမ်းနည်းဆွေးမြေ့လာကာ မေမေကို တမ်းတမ်းတတ သတိရမိလျက်သားဖြစ်နေရာပါသည်။

ထိုဂီတလက်သံ ထွက်ပေါ်လာရာကို ကြည်နူး ခွဲခြားသိချိန်မှာ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တစ်ဖက်ခြံထဲက နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးရှိရာကို ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

တိတ်ဆိတ်သော ညကို ထွင်းဖောက်ပြီး ညွတ်ပျောင်းသာယာစွာ စီးမျောပျံ့လွင့်လာသည့် တေးဂီတသံ ထွက်ပေါ်လာသည့်နေရာက ဟခြားနေရာမဟုတ်။

ပုန်းညက်မြိုင်ဆိုသည့် အိမ်ကြီးမှ ဖြစ်နေ၍ အံ့ဩရခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည်နူး သတိထားမိသလောက် ထိုအိမ်ကြီးမှာ မကြာခဏဆိုသလို ငိုယိုဆူပွက်သံများ၊ ရန်ဖြစ်သံများ၊ ပစ္စည်းများကျကွဲသံတို့ကိုသာ ကြားနေရသည်ဖြစ်ရာ ဤမျှ သာယာညွတ်ပျော်ဖွယ်

ကောင်းလှသော တေးဂီတသံကို ဘယ်လိုလူကများ ဖန်တီးလေ သနည်းဟုလည်း ပြင်းပြစွာသိချင်နေမိပါသည်။

ကြည်နူးသိသလောက် ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ ဤမျှ သာယာ ညွတ်ပျောင်းသော တေးဂီတကို ဖန်တီးနိုင်မည့် လက်ရာရှင်မျိုး မရှိနိုင်ဟုထင်သည်။

ပုန်းညက်မြိုင်၏ အရှင်သခင် ဦးသိန်းအောင်ဆိုသည့် သူဌေးကြီးနှင့် ဒေါ်စောဥမ္မာဆိုသည့် သူဌေးကတော်တို့မှာလည်း များပြားလှသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် တခြားလူမှုရေးတာဝန် ဝတ္တရားတွေဖြင့် မအားလပ်အောင် အလုပ်များနေကြသူများပီပီ သူတို့ကို မကြာခဏဆိုသလို သတင်းစာ၊ ရုပ်မြင်သံကြားတွင် တွေ့မြင်နေကြရသည်ဖြစ်ရာ ဤကဲ့သို့သော အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော တေးဂီတကို ဖန်ဆင်းနိုင်ကြမည့်သူများ မဟုတ်ဟု ကြည်နူးစိတ်မှာ အလိုလိုသိနေ၏။

နွယ်ဝါဆိုသည့် မိန်းကလေးလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဟော့ရှော့ အဝတ်အစားတွေနှင့် နုနယ်ငယ်ရွယ်လှသော နွယ်ဝါမှာ ဒီလို တေးဂီတသံမျိုးကိုပင် ကြားဘူးမည်ထင်။

ဒါဆို မည်သူကများ ဤပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးမှ တီးခတ် နေသနည်း။ ပုစူးပြောပြထား၍ ပုန်းညက်မြိုင်မိသားစုအကြောင်း ကြည်နူး သိသင့်သလောက် သိထားပါသည်။

အခုချိန်ထိလည်း ပုန်းညက်မြိုင်မိသားစုနှင့် ကြည်နူးတို့ မိသားစု ရင်းနှီးပတ်သက်ခြင်း မရှိပါ။ ဒါကလည်း အံ့ဩစရာ

တော့မဟုတ်။ လောက၏ဓမ္မတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံသူနှင့် ဆင်းရဲနိမ့်ကျသူ လူတန်းစားနှစ်ရပ် ကြားမှာ ဒီလိုပဲ ကွာဟချက်တွေ အမြဲရှိနေမှာသေချာသည်။

အခုလည်းရှိမည်။ နောင်ကိုလည်း ရှိနေပေလိမ့်ဦးမည်။ ကြည်နူးတို့ မိသားစုနေရာမှာသာ ပုန်းညက်မြိုင်မိသားစုထက် ပို၍ ချမ်းသာသော မိသားစုများ ဖြစ်နေပါက ထိုမိသားစုနှစ်စုမှာ အခု ခိုနိမ့်လောက်ဆို တစ်ဦးလိုအပ်ချက်ကို တစ်ဦးက ကူညီဖြည့်စွမ်းပေး ရင်း တကယ်မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေလို ရင်းနှီးနေကြပါလိမ့် မည်။

ကြည်နူး နားထောင်နေစဉ်မှာပင် တေးဂီတသံ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အခိုက်မှာ ခြံထဲမှာရှိနေသော လူရိပ် တစ်ခုကို ကြည်နူး တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖေဖေပါလား။
အခုချိန်ထိ ဖေဖေ မအိပ်သေးပါလားဟု တွေးရင်း ကြည်နူးလိုပဲ ဖေဖေလည်း စောစောက ဂီတလက်သံကို ကြားလိုက် ရမှာပဲ သိလိုက်သည်။

ဖေဖေက ကြည်နူး မအိပ်သေးတာကို သိပုံမရ။ တစ်ဖက် အိမ်ကြီးကို အကြာကြီးငေးကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်ဘက်ကို ဖြည်းလေးတုံ့နှေးစွာ လျှောက်လာတာကို မြင်လိုက်ရ သည်။

ကြည်နူးစိတ်ထဲမှာ ဖေဖေအမူအရာနှင့် လှုပ်ရှားပုံတို့က

ထူးခြားနေသည်သလို ထင်မိသည်။ ကြည်နူးသတိထားမိသလောက် ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးရှိရာကို အခုလိုပုံစံမျိုးဖြင့် မကြာခဏဆိုသလို လှမ်းမျှော်ကြည့်ငေးတတ်သော ဖေဖေအမူအရာကို သူမ နားမလည်နိုင်။

အိမ်ရှေ့မှ တံခါးမကြီးဖွင့်သံပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး နောက် ဖေဖေခြေသံ ဖွဖွပျောက်သွားသည်အထိ ငြိမ်နားထောင်နေပြီးမှ ကြည်နူးလည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

နဖူးပေါ်လက်တင်ထားသော်လည်း ဦးမင်းမောင် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကြာ မေ့လျော့ပျောက်ဆုံးနေသည့် တေးဂီတသံက အခုတစ်ဖန် ဦးမင်းမောင်ရင်ကို ရိုက်ပုတ်နှိုးလိုက်ပြန်ပါသည်။

တမင်မေ့ထားသော အကြောင်းအရာတွေ ခုတော့ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွှေးဖွားဖို့ အားယူခေါင်းမော့လာတော့မလို စိတ်မှာ ထင်မိသည်။

အခုချိန်ထိတော့ ပုန်းညက်မြိုင်မိသားစုနှင့် ဦးမင်းမောင်တို့ မိသားစုလေး ဘာတစ်ခုမှ ပတ်သက်မှုတစ်စုံတစ်ရာမရှိသေးတာကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိမိပိုင်အိမ်လေးရှိရာသို့ ပြန်လာမိသည်မှာ မှားပြီလားဟု ဦးမင်းမောင် တွေးလိုက်မိသည်။ လေးလံသော သက်ပြင်းမောတစ်ခု ငြိမ်သက်နေသော ဦးမင်းမောင် အခန်းထဲမှာ ဖျံလွင့်သွားသလို ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးရဲ့ တစ်ထောင့်

တစ်နေရာ ဒေါ်ခင်ဦး၏ အခန်းလေးထဲမှာလည်း ငိုရွိုက်သံသဲ့သဲ့ ဖျံလွင့်နေရာပါသည်။

သမီး...။
ခင်ဦးရဲ့သမီးလေးရယ်။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနဆီ ရောက်နေမှန်းမသိရသော သမီးတို့ သေသည်ရှင်သည် မသိရဘဲ ရင်ကွဲလှမတတ် အလွမ်းတွေနဲ့ အချိန်ပြည့် သတိရတုမ်းတနေမိသူ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားခံစားချက်ကို ဘယ်သူကများ စာနာနိုင်ပါမည်လည်းလေ။

ပြီးတော့...
“ခင်ဦး”
“အစ်ကို”

ကြိတ်၍ ရှိုက်ငင်နေသော ငိုရွိုက်သံလေး လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားလျက် အနားမှာ မားမားကြီး ရပ်တန့်လာသူ ခင်ပွန်းသည်အား မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရင်နှင့်ကြေကွဲစွာ စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ ခင်ဦးရယ်၊ ခင်ဦး ငိုခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေ မနည်းတော့ပါဘူးကွယ်၊ ခင်ဦးကို အစ်ကိုသနားလှပါပြီ”

“ခင်ဦး ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတာကိုသာ ပြောပါတော့ကွယ်၊ အစ်ကို ခင်ဦးဆန္ဒကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း...ခင်ဦးမှာ ဘာဆန္ဒမှမရှိတော့ပါဘူး အစ်ကို

ရယ်၊ ခင်ဦး အသည်းနှလုံးအစုံဟာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သမီးလေးနဲ့အတူ သွေ့ခြောက်သေဆုံးခဲ့ရပါပြီရှင်”

“ခင်ဦးရယ်”

မျက်ရည်စက်တွေ စိုရွှံနေသော မျက်နှာလေးနှင့် သနားစဖွယ် နွဲ့ခွေယိုင်နေသော ဇနီးသည်၏ ကိုယ်လေးကို မြဲမြံကြံ့ခိုင်သော လက်အစုံဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဦးက မရုန်းဖယ်ဘဲ သူရင်ခွင်ထဲမှာ အားငယ်စွာ ရှိုက်ငိုနေရှာပါသည်။

“ခင်ဦးရယ်...မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသာအသိဆုံး၊ အစ်ကိုသာ နားအလည်ဆုံးပဲကွယ်၊ အားလုံးဟာ အစ်ကို့အပြစ်တွေပါ ခင်ဦးရယ်၊ အစ်ကို့ကြောင့် ခင်ဦးမှာ အခုလို”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ခင်ဦးကို သနားရင် ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့လားရှင်၊ တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိတဲ့သူက အစ်ကိုမဟုတ်ပါဘူး ဟောဒီက မိခင်ဦးကိုယ်တိုင်ပါရှင်၊ ကိုယ့်ရင်က ဖြစ်တဲ့ သမီးလေးကိုတောင်မှ အဖြစ်ရှိအောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်တာ မိန်းမကို ဘာဖြစ်လို့များ အစ်ကိုက ခွင့်လွှတ်နေရတာလဲ ရှင်ရယ်”

“အဲဒါတွေမပြောပါနဲ့ ခင်ဦးရယ်”

“ပြောပါရစေအစ်ကို...အစ်ကို့နားမှာ စောဥမ္မာလေးသေမရှိရင် အစ်ကို့ဘဝ ဘယ်လောက်များ ခါးသီးနာကြည်းစရာ ကောင်း

ထိုက်မလဲလို့ အစ်ကို့တွေးမိရဲ့လားဟင်”

“စောဥမ္မာဟာ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးပါ သူဟာ အစ်ကို့ကိုရော ခင်ဦးကိုပါ ဘယ်လောက်စေတနာအတ္တထားလဲ”

“သူတော်ကောင်းမလေးပါ၊ သူလို တခြားဘယ်သူမှ သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုလည်းသိပါတယ်၊ ခင်ဦးကတော့ စောဥမ္မာကို အမြဲကျေးဇူးတင်နေရသူပါ အစ်ကိုရယ်၊ အမြဲကျေးဇူးတင်နေရသူပါ၊ ဒါကြောင့် စောဥမ္မာ စိတ်ထိခိုက်နာကျင်အခဲ အပြုအမူအပြောအဆို အားလုံး အစ်ကို့အနေနဲ့ မလုပ်မိအောင် နှောင်ပါနော်အစ်ကို”

ဦးသိန်းအောင်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာဘဲ ခင်ဦးမျက်နှာကိုသာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေပုံကို ခင်ဦး ဂရုမပြုမိရှာပါ။

ခင်ပွန်းသည်၏ ရင်ခွင်ထဲက ဖြေးလေးညင်သာစွာ ထွက်ခွာပြီးနောက် လရောင်ရွန်းမြဲစွာ သာနေသော မိုးကောင်းကင်ဦးကို ပြတင်းတံခါးမှာ အားပျော့စွာ နွဲ့မှီရင်း ရိုဝေစွာ ငေးနေပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှု သောကဝေဒနာတို့ နှစ်ရှည်လဲများ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ပေါ်ခင်ဦး၏ မူမမှန်သော ကျန်းမာရေး ကျေနပ်အားရစရာမရှိသလို စောဥမ္မာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမ အရိုးစွဲနားလည်ထားသည့် အချက်တွေမှာလည်း ဦးသိန်းအောင်အတွက် အခဲရခက်ခက်

နာကျင်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေပါသည်။

ခင်ဦးအသိ အတွေးထဲမှာ စောဥမ္မာကို သူတို့မိသားစုကယ်တင်ရှင်ဟု ခင်ဦးက ထင်မြင်နေရှာတာကို ပို၍ခံစားရသည်။ အဖြစ်မှန်တွေကို ဒေါ်ခင်ဦး နားလည်သဘောပေါက်အောင်လည်း သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ရှင်းပြလိုစိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

ဒေါ်ခင်ဦးရင်ထဲက ခံစားနေရသည့် သောဏဗျာပါဒကိုသာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကုသပေးစေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းမည်မျှကြာပါပြီလဲလေ။

“ခင်ဦး”

“ရှင်”

“အစ်ကိုနဲ့ခင်ဦး နှစ်ယောက်ထဲ ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားသမီးလေးကို သွားရှာကြမလားဟင်”

“သမီးလေးကို ရှာမယ်ဟုတ်လား အစ်ကို၊ အစ်ကိုခင်ဦး လိုက်မှာပါ။ ခင်ဦးလို စောဥမ္မာတို့သားအမိလည်း လိုမှာပါပဲလေ။ သူတို့လည်း ခေါ်ခဲ့ပါအစ်ကိုရယ်နော်”

ဪ...ခင်ဦး သူတော်ကောင်းမလေးရယ်။ သောအတွေး၊ ရိုးသားသော အမြင်တွေနဲ့ လူတိုင်းကို သွားထင်နေရှာသော ဇနီးသည်မျက်နှာကို ဦးသိန်းအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ဟု မထင်ရအောင်

၇ အလှဆုတောင်းကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အရွယ်တင်နုပျိုသွန်းလှသည်။

အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ နေမထိ လေမထိ နေလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ခင်ဦးအသားလေးတွေ ဖြူစင်ဝင်းဝါ စိမ်းဖန်လျက် အကြောစိမ်းလေးတွေ ရှက်ဖြာနေပုံက ထိုင်ငေးချင်စရာပါ။ သဘာဝအလှ။ ဘုရားပေးထားသည့် အလှပိုင်ရှင်နှင့် စောဥမ္မာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှတရားတို့က ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်မှုတွေနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

မြင်ရသူဘဝင်နှလုံးကို ငြိမ်းချမ်းအေးမြစေသူ ခင်ဦးနှင့် ဆွေရမြင်ရသူအပေါင်းကို ဘဝင်ဆူရင်ပူစေသူနှစ်ဦးမှာ အလှချင်းမတူသလို စိတ်ချင်းလည်း မတူညီကြချေ။

စောဥမ္မာ၏ စိတ်ဓာတ်က ခိုင်မာသလို သူမဖြစ်ချင်တာ သူမလိုချင်တာ အားလုံးကို အကွက်ကျကျ စီမံရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ပြည့်ဝသူဖြစ်သလောက် နွဲ့နှောင်းလှပအေးချမ်းသော ခင်ဦးမှာ နှလုံးသားနုနယ်သလို စိတ်ကြပြန်တော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ အထိခိုက်မခံနိုင်အောင် ပါးရှုထိခိုက်ခံစားလွယ်လွန်းလှပါဘိ။

ထိုသူနှစ်ဦးကြားမှာ ရပ်တည်ရှင်သန်နေရသော ဦးသိန်းအောင်၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကလည်း ဘယ်သူနှင့်မှမတူအောင် ခက်ခဲပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ဘယ်သူမပြု မိမိမှဆိုပေမယ့် မလွဲမရှောင်သာသည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြားမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရလိုက်သည့်

အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း အများကြီးပင်။

“ညဉ့်နက်နေပြီ ခင်ဦးရယ်၊ အိပ်တော့နော်”

“အစ်ကိုပဲအိပ်ပါရှင်၊ ခင်ဦး ဒီလိုပဲနေချင်သေးလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဦးအိပ်တဲ့အထိ အစ်ကို ခင်ဦးနဲ့အတူ
နေပေးမယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်ဦးထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာသလို သူ့ကိုလည်း
လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ စိတ်နှင့်ကိုယ် ဒီလိုပဲ မကြာခဏ ကင်းရှား
သွားတတ်ရှာသူ၏ စိတ်ကူးအာရုံထဲမှာ မပြတ်ရှာဖွေတမ်းတနေသူ
မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲသာ ရှိနေပါကြောင်း ကြိုသိထားနှင့်
ပီပီ ဦးသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြတင်းမှာ အတူယှဉ်တွဲရပ်
ချစ်ဇနီး၏ ပခုံးကို ဖွဖွညင်ညင် ဖိကိုင်ဖက်ထွေးလျက် မမြင်မ
နိုင်သော အနာဂါတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိပါတော့သတည်း။

အခန်း (၁၅)

“ကြည်နူး”

“ဪ...ဒေါက်တာ”

“အခုချိန်ထိ ဒေါက်တာလို့ ခေါ်နေတုန်းပဲလားဗျာ”

ပြီးလျက်ဆိုလိုက်သော ဒေါက်တာရဲထွဋ်စကားကြောင့်

ကြည်နူးလည်း အနေရခက်စွာ တုံ့ပြန်ပြီးရင်း ခေါင်းလေးကို ငုံ့လိုက်
မိပါသည်။

“ဆော့နိုးပါ ဦးရဲထွဋ်”

“ဟော...အခုလိုပြင်ပေးလိုက်မှ ပိုဆိုးသွားပြီ၊ တကယ်ပဲ

အိမ်က အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီလားဗျာ”

“အို”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြည်နူးနှင့် စူပါမတ်(စ်)မှာ နှစ်ယောက် တည်း ဆုံခွင့်ရသဖြင့် ဒေါက်တာရဲထွဋ်ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပျော်နေပါ သည်။

“ကစ်ယောက်တည်းလား ကြည်နူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အပြန်ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါရစေဗျာ”

“အားနာစရာရှင်၊ ကြည်နူးဘာသာ ကားငှားပြန်ပါမယ်”

“ကိုယ်က လိုက်ပို့ချင်လို့ပါဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

ရွန်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးများဖြင့် သူ့ကို အံ့သြသော မောကြည့်လာသူလေးကို သူတစ်ချက်မျှ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟုန်းညက်မြိုင်ကို သွားမှာဆိုတော့ လမ်းကြိုလို့ပါဗျာ ကိုယ့်ကို အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ကြည်နူး ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ပါ”

“ဈေးဝယ်လို့ပြီးပါပြီ၊ ဦးရဲထွဋ် ဝယ်စရာရှိတာသာဝယ်ပါ”

“ဒါဆို ခဏနော်၊ ကိုယ်အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်”

မေမေဝယ်ခိုင်းသည့် ကော်ဖီမှုန့်ဝယ်ပြီး သူ့ကိုစောင့်မေးလေးထံ ကမန်းကတန်းလေး ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွယ်ဦးခြေထောက် ဒဏ်ရာကို ကုသပေးရင်း ရွယ်ဦးတို့တစ်အိမ်လုံးနှင့် ခင်မင်သွေးသော်လည်း ကြည်နူးဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကတော့ သူ့ကို

သလိုလို မသိသလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးလေးနေခဲ့သူဖြစ်သည်။

လူကြီးသူမလေးတစ်ယောက်လို ကုန်ကြွေးသိက္ခာအပြည်နှင့် ဆိုင်သူလေးမို့ ဒေါက်တာရဲထွဋ်စိတ်မှာ ပို၍မြတ်နိုးအထင်ကြီးစားစားမိခဲ့ပါကြောင်း သူမက သိမည်မဟုတ်။

“သွားကြစို့ ကြည်နူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပေးလေ ကြည်နူးအိတ်တွေကို ကိုယ်ကူသယ်ခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကြည်နူး နိုင်ပါတယ်”

“ပေးပါဗျာ၊ ဒီလောက်အများကြီး ကြည်နူး တစ်ယောက်

တည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဟိတ်ကောင်ရဲထွဋ်”

“ဟာ...သူရ”

“ဘယ်လိုလဲကွ...မင်းတို့ဥစ္စာက လူမြင်ကွင်းထဲမှာ

အကြင်နာမေတ္တာတွေ ပိုနေကြတာ အမြင်ကပ်စရာပါလား”

“မိတ်ဆက်ပေးဦးလေကွာ”

“ဟာ...မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူးကွ”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွ မြင်တာ၊ မြင်တာ၊ ညီမ အစ်ကို

က ရဲထွဋ်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သူရပါ၊ ညီမလေးနာမည်ရော

သိရဘူးလား”

“ကြည်နူးပါ”

ဇွတ်တရွတ်သမား ဝမ်းသာရက အရိပ်သုံးပါးနားလည်သူ မဟုတ်သည့်အတိုင်း ပါးလေးတွေနီမြန်းအောင် ရှက်နေရှာသူလေး အား သူသိချင်မေးချင်တာကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရဲထွဋ်၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မေးနေပြောနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကြည့်နူး ဟုတ်လား၊ နာမည်နဲ့လူနဲ့ အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်ပါတယ် ညီမရယ်၊ မြင်မြင်ခြင်း ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲဗျာ”

“သူရ”

“မင်းအသာနေစမ်းပါ ရဲထွဋ်ရာ၊ ကြိုတို့ မင်းတို့စုံတွဲကို တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးစမ်းပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါနော် ညီမ”

“ဟို...ကြည့်နူး”

“မငြင်းပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုက တော်ရုံနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခင်မင်တတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“အခုဟာက ညီမလေးကို မြင်မြင်ချင်း တကယ့်ကို ဟိုတုန်းထဲက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သလိုမျိုး ခင်မင်မိတာပေါ့”

သူရ အရက်တွေမှူးနေမှန်း သိလိုက်သည်။ သူ့အကြောင်းကို သူပဲသိသည်။ သူ့ရဲ့ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ အဟုတ်ထင်လျှင် အမှားကြီးမှားပေတော့မည်။

ဒါက သူ့အကျင့်။ သူ့ဗီစဟု ဆိုရမည်။ ဒီလိုပဲ တွေ့ရလူကို ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရော ပြောတတ်လွန်းသဖြင့် အခုချိန်ထိ ဂေါ်မစွန်သော လူပျိုသုံးကြီးဖြစ်နေရပါသည်။

ဆိုလျှင်လည်း ကြိုက်မည်မဟုတ်။ ရှိထားပြီးသား ငယ်သူငယ်ချင်း ချစ်သူရည်းစားကိုပင် ကွဲအောင်လုပ်တတ်သော သူ့ရဲ့ ရဲထွဋ်လည်း သူ့ရဲ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြည့်နူးစိတ်ပျက်မှာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

အခုပဲ ကြည့်နူးက ရဲထွဋ်ကို စစ်ကူတောင်းသလိုလေး ကြည့်နေရှာပြီ။ ရဲထွဋ် တစ်ခုခုဝင်မပြောလျှင် ခက်တော့မည်။

“ငါတို့ သွားစရာကိစ္စလေးတွေရှိသေးလို့ သူရ၊ နောက်မှပဲ မင်းနဲ့သက်သက် ဆုံပါဦးမယ်ကွာ”

“အခုလည်း ဆုံနေတာပဲကွာ၊ လာစမ်းပါ ရဲထွဋ်ရာ ငါနဲ့တွေ့တိုင်း ဒီအပြောလေးတွေနဲ့ ပြီးခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီလဲ”

“လာစမ်းပါကွာ...ညီမလေးလည်းလာ၊ ကောင်းကောင်းပြောလို့မရရင် ကျောင်းတုန်းက မင်းရည်းစားတွေအကြောင်း ဟောဒီက ညီမလေးသိအောင် အားလုံးပြောပြလိုက်မှာသိလား”

“မင်းကွာ...ဘာမဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမလို့လဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ပျော်လို့စတာပါကွာ၊ မိမိခင် ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်သွားပြီကွ မင်းသိလား ‘ရဲထွဋ်’”

“ဟာ”

“အေး...အဲဒါကြောင့် မင်းလည်း ငါ့လိုဖြစ်မှာစိုးလို့

ယူစရာရှိတာ မြန်မြန်ယူ၊ ညီမလေးလည်း ဒီကောင်ကို စိတ်ချပြီး လွှတ်မထားနဲ့သိလား”

“အို”

“ဆောရီးနော် ကြည်နူး၊ သူ အရက်မူးနေလို့ပါဗျာ”

“ဒီလောက်နဲ့ မမူးပါဘူးကွ၊ ငါ့ကို မင်းချစ်သူလေး အထင်သေးနေပါဦးမယ်၊ အစ်ကိုမမူးဘူးနော် ညီမ”

“သူရရာ”

ရဲထွဋ်မှာ ရည်စားလက်ထပ်သွား၍ အသည်းကွဲနေရရာ သော သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် မတတ်နိုင်။

သူသဘောကျလိုက်လျော ချောမော့ပြီး သူရနှင့် ဇွတ်လမ်းခွဲခဲ့ရသည်။

“ကြည်နူးကို အစ်ကိုအများကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ချစ်သူ ဒီနေ့လက်ထပ်သွားလို့ သိပ်ခံစားနေရလို့ပါ၊ သူ့စကားတွေကို ဈေးမယူပါနဲ့နော် ကြည်နူး”

ကားမောင်းရင်းက ကြည်နူးဘက်လှည့်ပြီး တောင်းပန် စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကြည်နူး နားလည်ပါတယ် ဦးရဲထွဋ်၊ ကြားရတဲ့ သတင်းစကားအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

စိတ်ထဲမှာ ခံစားမိသည့်အတိုင်း သူမဆိုလိုက်မိသည်။

ချစ်သူကွဲရတဲ့ ခံစားချက်ဝေဒနာက ကြောက်စရာကောင်းလှသည် လားဟုလည်း တွေးနေမိသည်။

“အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ သဘော ကောင်းလွန်းလို့ ချစ်သူနဲ့ကွဲခဲ့တာလည်း ပါပါတယ်၊ ကိုယ့်သဘော ကတော့ ချစ်သူတိုင်း ပျော်စေချင်တာပါပဲဗျာ၊ ကြည်နူးဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

“ဪ...ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကြည်နူးဆိုရင်လည်း ပျော်စေချင်မှာပဲလို့ ထင်လို့ပါ”

“ဒါကတော့ရှင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး ဘယ်လိုလူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ ဘယ်သူ မဆို မြင်ချင်တွေ့ချင်ကြမှာပါပဲ”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆိုရင်တော့ ပိုပြီးပျော်စေချင်မှာပါရှင်”

“တကယ်လားဟင်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးသမားလို့ ပြောချင်လည်းပြောပါ၊ ကိုယ် ကြည်နူးကိုချစ်တယ်”

“အို”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မလားဟင် ကြည်နူး”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ရှင်၊ ဒေါက်တာကို ကြည်နူး မချစ်နိုင်ပါဘူး”

“ကြည်နူး”

“ကြည်နူးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကြည်နူးကို ဒီနေရာမှာပဲ ကားရပ်ပေးပါ”

“ကျွေး”

ကြည်နူးတို့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေပြီမို့ ရဲထွဋ် သူကားကို ရပ်ပေးလိုက်ရခြင်းပါ။ တခြားတစ်နေရာမှာဆိုရင်တော့ ကြည်နူးကို အခုလိုပုံစံမျိုးနှင့် သူ့အနားက ထွက်ခွာသွားခွင့် ပြုမိမည်မဟုတ်ပါ။

“ကိုယ့်အချစ်ကို ကြည်နူးဘက်က တလေးတနက် စဉ်းစားပြီး လက်ခံပေးပါ။ အခု ကြည်နူးဆီက ငြင်းပယ်တဲ့စကားကို ကိုယ်လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“ကြည်နူးကို တစ်လတိတိ စဉ်းစားဖို့အချိန်ပေးမယ်၊ ကိုယ်သွားတော့မယ်”

“ဦးရဲထွဋ်”

ကြည်နူးက သူ့အမည်လေးကို လှမ်းခေါ်သံကြားသော် လည်း သူလှည့်မကြည့်တော့ပါ။ ကားကို နေရာမှ အရှိန်ပြင်းပြင်း နှင့် မောင်းထွက်ခဲ့သလို ရဲထွဋ်ရင်ထဲမှာလည်း ကြည်နူးထံမှ ငြင်းပယ်ခြင်းခံလိုက်ရသော စကားကြောင့် နှလုံးသားတွေ နာကျင် နေပါသည်။

သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ တွေ့ခဲ့ဘူး ဟာကို ဝန်ခံပါသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည်နူးကို ချစ်မိသလိုမျိုး

မချစ်ခဲ့မိသလို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ချစ်သည့်အကြောင်း မပြောခဲ့ဘူးပါ။

သူ့ရင်ထဲက အမြတ်တနိုး တောင်းဆိုလာသည့် ချစ်သူကို သာ လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း အပျော်တမ်း ရည်းစားလည်း မထားခဲ့။

ကြည်နူးကို မြင်မြင်ခြင်းပင် သူ့စိတ်ကူးထဲမှ ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိလိုက်ရွယ်စူးပြီးမှ ကြည်နူးကို ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကြည်နူးက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ ချက်ချင်းပင် ငြင်းပယ်ပစ်လိုက်ပုံက ချစ်ရသူရင်ကို အဘယ်မျှ ခံစားနာကျင်စေမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိဟန်မတူ။

ကြည်နူးရယ် မင်းလေးရဲ့ ဥပေက္ခာဆန်လှတဲ့ စကား တစ်ခွန်းက ကိုယ့်ရင်ကို အနာကျင်ဆုံးပါပဲဗျာ။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူကားကို ပုန်းညက်မြိုင်ခြံကြီးထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီးရှေ့တည့်တည့်သို့ အရပ်မှာ အိမ်ထဲမှ ကမန်းကတန်းလေး ပြေးထွက်လာသော နွယ်ဝါနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသည်။

“ကိုကိုလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ နွယ်ဝါကား ဝပ်ရှော့ပို့ထားရလို့ ဘယ်ကိုမှမသွားနိုင်ဘူး၊ နွယ်ဝါကို အခုပဲ အပြင်တစ်နေရာ

ကို ခေါ်သွားပေးပါကိုကို၊ အိမ်မှာ နွယ်ဝါ မနေချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွယ်ဝါ”

“လမ်းရောက်မှပဲ အကြောင်းစုံရှင်းပြမယ် ကိုကိုရယ်၊ အခုပဲ နွယ်ဝါတို့ သွားကြပါစို့နော်”

“နွယ်ဝါ သဘောလေ”

အခုပဲ ငိုချလိုက်တော့မည့်ဟန်လေးဖြင့် အသံတုန်တုန်ရိုနီလေးနှင့် ပြောလာသော နွယ်ဝါကို သနားကြင်နာစွာကြည့်ရင်း သူမဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခွင့်ပြုလိုက်ရပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

ကားလေး လမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် နွယ်ဝါထံမှ ပြောလာသောစကားဖြစ်ပါသည်။

“ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ နွယ်ဝါရယ်၊ ကိုကိုအံ့ အောင်လည်း ပြောစမ်းပါဦး”

နွယ်ဝါထံမှ ရုတ်တရက် ဘာသံမှထွက်လော့။ ရဲထွဋ် ကိုယ်တိုင်လည်း နွယ်ဝါကို အခုလို စိတ်ထိခိုက်နေသော ပုံစံမျိုးဖြင့် တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးတာမို့ နွယ်ဝါတစ်ယောက် ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးပူနေမိ၏။

“ဟင့်...ဟင့်”

“နွယ်ဝါ”

နွယ်ဝါထံမှ ငိုရှိုက်သံ ကြေကြေကွဲကွဲလေးကြောင့် ရဲထွဋ်

တကယ်လန့်သွားသည်။ ကြည်နူးကြောင့် ခံစားနေရသော ခံစားချက်တွေကိုပင် ဆက်မတွေးနိုင်တော့။

နွယ်ဝါကို လူရှင်းသည့် ကန်တော်ကြီးကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

“အန်တီဆူလို့လား နွယ်ဝါ၊ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

ငိုရှိုက်ရင်း နွယ်ဝါက သူမဦးခေါင်းလေးကို ခါယမ်းပြသည့်အတွက် သူ စဉ်းစားရခက်သွားသည်။ အမြဲလို ပြုံးရွှင်ရယ်မောလန်းဆန်းတက်ကြွနေသော နွယ်ဝါလို မိန်းကလေး မျက်ရည်ကျရအောင် ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုး ရှိနေသနည်း။

“ဒါဖြင့် အန်ကယ်လား”

ဒုတိယအကြိမ် နွယ်ဝါ ဦးခေါင်းလေး ခါသွားပြန်သည်။

“ကိုကိုနားလည်အောင် ရှင်းပြဦးမှပေါ့ ညီမလေးရယ်၊

ဒါမှ နွယ်ဝါ အခုခံစားနေရတဲ့ ပြဿနာကို ကိုကိုလည်း ဝင်ဖြေရှင်းနိုင်မှာမဟုတ်လား”

စာနာစိတ်ဖြင့် ကြင်နာစွာ သူ့ဆိုလိုက်သည်။ နွယ်ဝါတို့ မိသားစုနှင့် ရဲထွဋ်တို့မိသားစုဆိုတာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်လာခဲ့ကြသူတွေမို့ နွယ်ဝါဆိုတာလည်း ရဲထွဋ်၏ညီမလေးဟု ဆိုရပါမည်။

ထို့အတူ နွယ်ဝါကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲထွဋ်ကို သူမအစ်ကို

တစ်ယောက်နှယ်၊ တွယ်တာနေရှာသော ကလေးမလေးဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီက...”

ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ရောထွေးထွက်လာသော နွယ်ဝါ အသံက ဆို့နှင့်စွာ ကွယ်ပျောက်သွားရာ ရဲထွဋ်- မျက်ခုံးအစုံတွန့် သွားသည်။

“အန်ကယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ နွယ်ဝါ”

“ဒက်ဒီက ကြီးကြီးနဲ့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားမလို့တဲ့ ကိုကို”

“နွယ်ဝါတို့သားအမိရောလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ မာမီနဲ့ နွယ်ဝါမပါဘူး၊ မာမီကို လည်း နောက်ထပ်စိတ်ဆင်းရဲ မခံနဲ့တော့လို့လည်း ပြောတယ်၊ နွယ်ဝါလည်း သေချာမသိဘူးကိုကို၊ တစ်ညလုံး မာမီငိုတာပဲ နွယ်ဝါသိတယ်၊ ဒက်ဒီဖြစ်ချင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောပြီး ဒက်ဒီနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာပဲ”

“နွယ်ဝါ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ ကိုကို၊ ရှက်လည်းရှက် တယ်”

ပြောရင်း နွယ်ဝါငိုသည်။

“ဒီလိုပဲ စိတ်အခန့်မသင့်တဲ့အခါ စကားများကြတာမျိုး လည်း ရှိမှာပေါ့ နွယ်ဝါရယ်”

“မဟုတ်ဘူးကိုကို”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ နွယ်ဝါ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

ဗလုံးဗထွေးငိုရှိုက်သံနှင့်အတူ နွယ်ဝါ ဦးခေါင်းလေးကို ဆီသွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ကိုကိုကို နွယ်ဝါသိထားသမျှ ပြန်ပြောရမှာ ခက်ပြီး ရှက်နေမိသဖြင့် အခုလို ခေါင်းခါလိုက်မိခြင်း ဆိုတာ ကိုကိုမသိပေမယ့် နွယ်ဝါသိသည်။

“မငိုနဲ့တော့ ညီမရယ်၊ နွယ်ဝါငိုရတာ ညှိပ်မင်ပန်းနေပြီ”

“ရော...လက်ကိုင်ပဝါ၊ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်ပါဦး

ဦး”

ကိုကိုလှမ်းပေးလာသော လက်ကိုင်ပဝါလေးကို လှမ်းယူ လိုက်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို နွယ်ဝါ ဖယ်ရှားလိုက် သည်။

မာမီရယ်။

နွယ်ဝါရင်ထဲက တီးတိုးဆိုလိုက်မိသည်။

ကြားရသည့်သတင်းစကားတွေက တကယ်မယုံနိုင်စရာ။

မာမီမှာ ဒက်ဒီအပြင် တစ်ခြားချစ်သူတစ်ယောက် ရှိနေ သည်တဲ့။ နွယ်ဝါ မယုံချင်ဘူး မယုံပါရစေနဲ့ မာမီရယ်။

အခန်း (၁၆)

မိုးကသည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေသလို ရွယ်ဦးရင်ထဲမှာ လည်း အလွမ်းမိုးတွေရွာနေပါသည်။ ချစ်သူဖြစ်ရသည်က မကြာသေး။ လွမ်းရသည်ကဖြင့် ရင်နှင့်မဆန့်ချင်တော့။

နွယ်ဝါက ရွယ်ဦးကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ လုံးဝအတွေ့မခံတော့သလို ဘာအဆက်အသွယ်ကိုမှလည်း လက်မခံတော့ ရွယ်ဦးတစ်ယောက်တည်း အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သလို ဖြစ်ကုန်ရစ်သည်။

ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးမှာ အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြင့် ပြီးကတည်းက နွယ်ဝါကို မတွေ့မမြင်ရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပုန်းဆက်ကြည့်တော့ နွယ်ဝါ ခရီးသွားနေသည်ဟုပြောပြီး ပုန်းခွဲသွားသည်။

ထပ်မေးလို့လည်း ဖြေမှာမဟုတ်မှန်း သိနေတော့ ရွယ်ဦး ဖုန်းထပ်မဆက်တော့ပါ။ မိုးရွာထဲမှာ ချစ်သူလေးကို စိတ်မှန်း လွမ်းရင်း သူမအိပ်ခန်းလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ နွယ်ဝါ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ။

တယ်သူနဲ့လဲ၊ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာလဲဆိုတာတွေ အားလုံး မှီသိပ်ချုပ်တည်းထားရသည့် သူ့အချစ်ကို နွယ်ဝါ လည်မည်မဟုတ်ပါ။

နွယ်ဝါရယ်...။

မင်းလေးကို တို့ သိပ်လွမ်းနေပြီအချစ်ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တို့ကို အကြောင်းမကြား အသိမပေးဘဲ ရက်ရက်စက်စက် ဘေးခွဲရတာလည်းဗျာ။

“ရွယ်ဦး...ရွယ်ဦးရေ”

မိုးနှင့်အပြိုင် လွမ်းကောင်းနေတုန်း မမကြည်နူး အသံက ရေထဲမှာ အင်နှင့်အားနှင့် ထွင်းဖောက်ရောက်လာတာကြောင့် ရွယ်ဦး အလွမ်းလေး လန့်နိုးသွားသည်။

အခန်းထဲက အပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်တော့ မမကြည်နူး မိုးရေထဲမှာ ထီးတစ်လက်နှင့် မလုံမလဲ စိုရွဲလျက် တွေ့လိုက်ရ

“ရွယ်ဦး...ဒီကိုမြန်မြန်လာစမ်းပါဟယ်၊ ဟိုမှာ လူ ဘယ်ယောက် တို့ခြံရှေ့မှာ မေ့လဲနေလို့”

“ဟင်”

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

မမကြည်နူး ထိတ်ပျာနေသလို ရွယ်ဦးလည်း အံ့ဩသံ ဖျန်သွားသည်။

“အဲဒါတွေ နောက်မှမေးစမ်းပါဟာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်လို့ မိုးရေထဲ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရတယ်၊ မြန်မြန်လဲ စမ်းပါ”

မိုးရေထဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် အပြေးလျှောက်သွားပြီး မမကြည်နူး ညွှန်ပြရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ရွယ်ဦး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါလား”

“အေး...အဲဒါတွေနောက်မှပြော၊ အခု သူ့ကို တို့အိမ် အရင်ပွေခေါ်ခဲ့”

“ဟာ...ဖြစ်ပါ့မလား မမရဲ့၊ တော်ကြာ ဘာမဆိုင်ည မဆိုင် ကျွန်တော်တို့ကိုလာပြီး အမှုပတ်နေပါဦးမယ်ဗျာ”

“ပတ်ခါမှပတ်ရောဟေ့...အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင် မိုးရေ ဒီအတိုင်းပစ်ထားရင် သေဖို့ပဲရှိတယ်”

“လာပါ...မမပါ ကူသယ်ပေးမယ်”

“နေစမ်းပါဗျာ...ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်နိုင်ပါတ... သူ့အတွက်ထားရမယ့်နေရာကို အသင့်ပြင်ထားပါ”

“အေး...အေး ဒါဆို မမ အခန်းထဲမှာပဲ ဒီအန်တီကို အလိုက်တာပေါ့ဟယ်၊ မိုးရေတွေ စိုရွဲနေတဲ့ သူ့အဝတ်တွေကို ခြည်း လဲပေးရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“မမသဘောဗျာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် မိုးရေထဲမှာ သတိလစ်နေသော အန်တီကို အပြေးအလွှား သယ်ယူခဲ့ကြပြီးနောက် ကြည်နူးအခန်းထဲ အေးကာ ရေစိုအဝတ်တွေကို ကမန်းကတန်း လဲပေးရသည်။

ရေစိုနေသော ဆံပင်တွေကို ဖြည့်ချပြီး အဝတ်နှင့်ခြောက်အောင် သုတ်ပေးနေစဉ်မှာပင် လူနာထံမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ချုတ်လာသည်။

“အန်တီ...အန်တီ”

“သတိရပြီလားဟင်”

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“အန်တီ...အန်တီ”

“သမီး...သမီးလေး”

“အန်တီ သတိရလာပြီနော်”

ဖြည်းဖြည်းပွင့်လာသော မျက်လုံးအစုံက အစပထမမှာ ခေါ်ဝေါ်။ မပီမသသည်းကွဲခြင်း မရှိရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပီသကြည်မြင်စွာ မြစ်တွေ့လာသည့်ပုံနှင့် ကြည်နူး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေရာမှ ဝန်းခနဲထလိုက်သည်။

“သမီး”

“မေမေသမီးလေး”

“သမီးရယ်”

“အို”

“သတိထားပါဦး အန်တီ၊ ကြည်နူးက အန်တီသို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကြည်နူးကိုယ်လေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေသော အလား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသူ၏ လက်များထဲ ကြည်နူးတစ်ကိုယ်လုံး အသက်ရှူမဝ မွန်းကြပ်သွားသည်။ သို့လျက် တစ်ဖက်သောသူက ကြည်နူးစကားကို နားမဝင်ဘဲ မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း သမီး သမီးဟု မပြတ်မြည်တမ်းလျှင် ကြည်နူးမျက်နှာလေးကို တုန်ရီသော လက်ကလေးများဖြင့် စမ်းကိုင်လျက် ကြေကြေကွဲကွဲ စို့နှင့်ထိခိုက်စွာ ခံစားနေရင်း မြင်တွေ့ရသူ ရင်ကိုပင် နာကျင်သွားစေသည့်အဖြစ်မို့ ကြည်နူးထံ စာနာသနားစွာ ငြိမ်နေလိုက်မိရပါသည်။

ကြည်နူးရဲ့ အမေအရွယ်မို့ စိတ်ထဲမှာလည်း မေမေအထူးသတိရကာ ဝမ်းနည်းလာရသည်။

“သမီး...မေမေသမီးလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေမေထားပြီး အဝေးကြီးကို သွားနေရတာလည်းကွယ်”

“မေမေကို မသနားဘူးလား၊ မေမေကို မချစ်လို့”

ဘင်၊ ပြောပါဦးကွယ် မေမေလေ၊ မေမေသမီးလေး ပျောက်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး နေ့တိုင်းလွမ်းနေခဲ့ရတာ သတိရနေခဲ့ရတာ သမီးလေး သိရဲ့လားဟင်”

သမီးပျောက်ဆုံးသွားရရှာသော အမေတစ်ယောက် ခံစားချက်အရ ပြောဆိုနေသော စကားများအရ သိလိုက်ရခြင်းဖြင့် အမေခြင်းစာနာစွာ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုစိတ်ဖြင့် ကြင်နာနှူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်ဟုမသိ။

သူမမျက်စိရှေ့မှာ မြင်တွေ့နေရသော အန်တီကိုကြည့်ကာ ကြည်နူးစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း သနားကြင်နာနေမိရုံမက စိတ်မှာလည်း ဟိုတုန်းထဲက ခင်မင်ရင်းနှီးထားခဲ့ဘူးသူတစ်ယောက်ပမာ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ အမေရယ်”

“အမေဟုတ်လား...သမီးက မေမေကို မှတ်မိတယ်”

“ကြည်နူးက အမေသမီးမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ပျောက်သွားတဲ့ အမေသမီးကို ပြန်တွေ့အောင် ကြည်နူးတို့မိသားစုက တတ်နိုင်သ၍ ကူညီပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ လောလောဆယ် အန်တီ နေကောင်းအောင်နေပါခင်ဗျာ”

ကြည်နူးနှင့်အတူ ရွယ်ဦးကပါ ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မင်းကဘယ်သူလဲ”

“သူက ကြည်နူးရဲ့ မောင်လေးရွယ်ဦးပါ အမေ၊ အမေကို မိုးရေထဲမှာလဲကျနေတာတွေ့လို့ အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ အခုချိန်ဆိုရင် အန်တီပျောက်လို့ အန်တီအိမ်က လူတွေလည်း စိတ်ပူနေလောက်ပြီထင်ပါတယ် ကျွန်တော် ဘယ်ကိုအကြောင်းကြားပေးရမလည်းဆိုတာ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“အိမ်ကိုအကြောင်းကြားပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း အမေဘယ်အိမ်ကိုမှ မပြန်တော့ဘူး၊ အမေသမီးလေးကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုတော့ သမီးနဲ့ပဲ အမေအတူနေတော့မယ်”

“အမေ သမီးလေးကို နောက်ထပ်တစ်ခါထပ်ပြီး အပျောက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အမေကို သမီးနဲ့ပဲနေခွင့်ပေးပါ သမီးလေးရယ်၊ နော်...နော်”

“ရှေ့...ရှေ့ ဟောဒီမှာ အမေသမီးလေးကို တွေ့ရင်ပေးဖို့ အမေအမြဲဆွဲထားတဲ့ သမီးရဲ့ဆွဲကြိုးလေးကို အမေကိုယ်တိုင် သမီးကိုဆွဲပေးမယ်ဟုတ်လား”

“အို...အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ အမေဆွဲကြိုးကို အမေဘာသာပဲ ဆွဲထားပါ၊ ကြည်နူးကို ဘာမှမပေးပါနဲ့”

“မရဘူး...မရဘူး အမေသမီးလေးကိုပဲ ပေးမယ်၊ အိမ်မှာလေ သမီးလေးအတွက် အမေ သီးသန့်လုပ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါတွေကို အမေကိုယ်တိုင်နောက်မှ ယူလာပြီး သမီးလေးကို ပေးမယ်သိလား”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ကြည်နူး အန်တီဆီက ဘာမှ မယူပါရစေနဲ့ရှင်”

“အန်တီ...ဟုတ်လား သမီး၊ မေ့မေ့ကို အန်တီလို့ သမီးက ခေါ်လိုက်တာလားကွယ်၊ မေမေလေ...မေမေ”

ပြောရင်းက စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ သူ့လက်ထဲက ဆွဲကြိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုလိုက်သော အမေအသက်အရွယ် အန်တီကြီးကိုကြည့်ကာ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထိခိုက်သွားကြပါသည်။

သူ့တွင်ပါလာသော စိန်လော့ကက်ပြားကြီးနှင့် ဆွဲကြိုးအတူတူကြီးကို ကြည်နူးလည်ပင်းကို ဇွတ်အတင်း ဝတ်ဆင်ပေးရာမှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး အခုလို ငိုပွဲဆင်သည့်အထိ ဖြစ်လာရခြင်းမို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။

ရွယ်ဦးက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုကြွေးနေသော ဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ကြည်နူးမြင်အောင် သူဦး

ခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြပြီး လက်ကိုခါယမ်းပြသည်။

ဦးနောက်မကောင်းဘူးထင်တယ်ဆိုသည့် သဘောကို ပြောခြင်းဖြစ်ရာ ကြည်နူးလည်း ရွယ်ဦးစကားကို ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ့အိမ်သူရော မှတ်မိပါ့မလား၊ တော်ကြာ ဖေဖေတို့ပြန်လာရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဆူနေဦးမယ်”

ရွယ်ဦးက ကြည်နူးနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောနေခြင်းဖြစ် သည်။

“အခုကြမှ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ ရွယ်ဦးရယ်၊ မိုးထဲရေထဲ စိတ်မမှန်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို မောင်းထုတ်လို့ရပါ့မလား၊ ပြီးတော့ သူ့မှာကလည်း အဖိုးတန်လက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့ အန္တရာယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်သလိုဖြစ်နေတာ နင်လည်းတွေ့သားပဲ”

“ဖေဖေလာရင် အကျိုးအကြောင်း မမရှင်းပြလိုက်ပါ မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကြည့်ကျက်ချောထားလိုက်ဦးလေဗျာ၊ အန်တီကြီးက မမကို သူ့သမီးထင်နေတာ၊ နောက်မှ သူ့အိမ်လိပ်စာ ကို ချောမော့မေးမြန်းပြီး ပြန်ပို့ကြတာပေါ့မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးပါ...သူ့သမီးလို့ မမကို ထင်နေတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ၊ နို့မို့ ဒီလိုသာငိုနေရင် မမတို့တော့ ပြဿနာပဲ

သိလား”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် စကားဆိုမိကြ သည်။ အန်တီကြီး၏ ပုံစံကို မြင်ရသည်နှင့် လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်း ကမှန်း ချက်ချင်းသိသာစေတာကို ဝန်ခံရမည်။

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့် အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရတနာများနှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်အောင် ကြည်နူး မျက်စိရှေ့ရှိ အန်တီက အရွယ်တင်နုပျိုချောမောရုံမက အသားလေး တွေကလည်း ပွေးဥနုဖတ်နေပါသည်။

အခုလို အသက်အရွယ်မှာပင် ဘာမှမပြင်မဆင်ဘဲ ဤမျှ လှပနေလျှင် ထိုအန်တီငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် ပြောဖွယ်ရာမရှိ လှပနေမှာ သေချာပါသည်။

“သမီးလေး”

“မေမေနားမှာပဲ နေပါကွယ်၊ မေမေနားကနေ ဟိုးအဝေး ကြီးကို ထွက်မသွားနဲ့တော့ကလေးရယ်နော်”

“ကြည်နူး ဘယ်မှမသွားပါဘူး မေမေရယ်”

“သမီးလေးရယ်၊ မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

ကြည်နူးလက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသူကြောင့် မေမေ့ကို သတိရစိတ်ဖြင့် ကြည်နူးရင်မှာ စာနာစွာ ငေးကြည့်ရင်း သူမသိချင်တာကို မေးမိသည်။

“အန်တီနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“အန်တီမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မေမေပါ”

“ဪ...အဟင်း ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မေမေ
နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“မေမေဟာ မေမေပေါ့သမီးရယ်၊ မေမေ့ကို မေမေလို့ပဲ
ခေါ်”

အန်တီစကားကြောင့် ကြည်နူး ပြုံးလိုက်သည်။ အဖြေက
ရှင်းလှသည်။ ကြည်နူး သိချင်တာ သိခွင့်မရတော့တာမို့ တခြား
တစ်ခုမေးရပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့၊ အခုမေမေက ဘယ်သူနဲ့နေတာ
လဲဟင်၊ အဲဒါရော မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်ကွယ်၊ မေမေ့ကိုများ သမီးက အရူးကျ
နေတာပဲ မေးနေလိုက်တာ၊ မေမေ အခုနေတာ သမီးဖေဖေနဲ့ပေါ့
ကွဲ့”

“ဖေဖေနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးဖေဖေကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“အင်း...မှတ်မိပါတယ်၊ ဖေဖေနေတဲ့နေရာကိုတော့
ကြည်နူး သိပ်မမှတ်မိဘူး”

“သမီးက သိပ်မေ့တတ်တာကိုးကွဲ့၊ သမီးဖေဖေနေတဲ့
နေရာက ပုန်းညက်မြိုင်လေ၊ အဲဒါ သမီးနာမည်ပေါ့”

“ပုန်းညက်မြိုင်”

လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် အဖြေစကားကြောင့် ကြည်နူး
အံ့ဩသွားသည့်အတွက် ပုန်းညက်မြိုင်ဆိုသည့် အမည်ကို သူမ
နှုတ်ဖျားက အလိုလိုရွတ်ဆိုမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို...ဟို မေမေက ပုန်းညက်မြိုင်က ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးကို အဲဒီမှာမွေးခဲ့တာပဲ၊ သမီး
မမှတ်မိဘူးထင်တယ် ဟုတ်လား”

“အို”

တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်နိုင်လွန်းသည့်အဖြစ်ပါလား။

“သမီး...သမီး မေမေသမီးလေးရယ်”

ကြည်နူးသည် သူမမျက်စိရှေ့တွင် ရှိနေသော အန်တီ
မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် နှုတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေမိပါတော့သတည်း။

အခန်း (၁၇)

“ပုန်းညက်မြိုင်က ဟုတ်လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ဦးမင်းမောင်သည် သမီးဖြစ်သူ၏ အိပ်ရာထက်မှာ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရှာသော ဒေါ်ခင်ဦးကို တစ်ချင်းချင်းစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နေရာမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ရှုပ်ထွေးနေသော အကြောင်းအရာများဖြင့် မျက်နှာမှာလည်း အထူးပင်တည်ငြိမ်လေးနက်သော အမူအရာကို ဆောင်နေလျက်နှင့်ခုံတစ်လုံးမှာ လေးကန်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အပြင်မှာ မိုးက တစ်စိတ်စိတ်ရွာနေဆဲဖြစ်သည့်အတိုင်း မျက်စိတည်ရာ မြင်ကွင်းကိုသာ ငေးငေးကြီးစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာတော့ အမှန်တရားသည် ဦးမင်းမောင်

ရိုရာသို့ တည်မတ်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေပြီ။

သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ထိုမေးခွန်းကို သမီးအမေဆုံးပြီးထဲက သူ့ကိုယ်သူ ဦးမင်းမောင် အကြိမ်ကြိမ်မေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ အားလုံးသည် ကံတရားအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကံတရားကို ဘယ်လိုလူကမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖန်တီး၍မရစကောင်း။

ဖြစ်လာသမျှကိုသာ တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန်မှတစ်ပါး တခြားလည်းမရှိ။

“ကြည်နူးတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဖေဖေ၊ ပုန်းညက်မြိုင်ကို သွားအကြောင်းကြားလိုက်ရမလား”

“ဒါပဲရှိတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သားကို လွှတ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း သေချာရှင်းပြခိုင်းလိုက်ပါ”

“သား”

“ဗျာ...ဖေဖေ”

“အခု ဖေဖေပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ...ကဲ သွားတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆို သူတို့လည်း ခေါင်းမီးတောက်နေလောက်ပြီ”

“အင်း...ဒုက္ခ...ဒုက္ခ”

မိုးရွာထဲကို အဝါရောင်ထီးကြီးဖြင့် ရွယ်ဦး ထွက်သွား

သည်။ ပုန်းညက်မြိုင်ခြံကြီးကို မော့ကြည့်မိတာနှင့် ရင်ခုန်နေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ ရွယ်ဦးချစ်သူလေးရှိနေသည်ဆိုသော အသိက ရွယ်ဦးအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ဘုရား...တရားမလို့ နွယ်ဝါလေး သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက် နေပါစေဗျာ။ ခရီးထွက်သွားသည်ဆိုသော ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေး ကို မြင်လိုတွေ့လိုစိတ်ဖြင့် ကျိတ်ဆုတောင်းမိသည်။

ရွယ်ဦးစိတ်ထဲမှာဖြင့် ချစ်သူကို လွမ်းလှပါပြီ။ နွယ်ဝါက တော့ သူမမှာ သိပ်ချစ်သော ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး လွမ်းကျွန် နေရစ်ခဲ့မှာကို အမှတ်ပင်ရပါမလားမသိ။

ပွင့်နေသောတံခါးမကြီးအတိုင်း ပုန်းညက်မြိုင်ခြံကြီးထဲကို ရွယ်ဦး ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မည်သည့် လူရိပ်လူယောင်ကိုမှ မတွေ့ရ။

အိမ်ရှေ့မှာလည်း ကားတစ်စီးမှမရှိ။ ပေါ့ပေါ့အောင် အရောက်မှာ လက်ထဲကထီးကို ပိတ်ပြီး နေရာလွတ်တစ်ခုမှာ ထား လိုက်သည်။

အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိနေသဖြင့် ရွယ်ဦး မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ သံပန်းတံခါးပိတ်ထားသော အိမ်ထဲကို အကန် လှမ်းမြင်နေသည့်အတွက် လူခေါ်ဘဲလ်ကို အရင်ရှာကြည့်တော့ မီးပျက်နေ၍ ခေါ်မရ။ ဒီတော့ တံခါးသော့နှင့်ပင် သံပန်းတံခါးကို

ရိုက်ကာ အိမ်ထဲက ကြားသာအောင် အပြင်ကပါ တစ်ပါတည်း သုမ်းအော်အသံပြုလိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဒီမှာဗျို...အိမ်ရှင်တို့မရှိဘူးလား”

“ဘယ်သူလဲ...လာပြီ...လာပြီ”

သာယာချိုအေးသော အသံလွင်လွင်လေးနှင့်အတူ ပန်းနု နောင် အရိပ်ကလေးတစ်ခု ရွယ်ဦးမျက်စိရှေ့ကို ဘွားခနဲရောက်လာ သည်နှင့်...

“ဟင်”

“နွယ်”

“ကိုဦး”

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အံ့ဩနေရာမှ အရင် ဦးဆုံး အသံဝင်လာသူက ရွယ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ နွယ်၊ ကိုယ်ဘယ်

လောက်လွမ်းနေရတယ်ဆိုတာ နွယ်သိရဲ့လားဟင်”

“အို”

ခံစားချက်အပြည့်ပါသော အသံကြီးဖြင့် တုန်တုန်ရီရီဆို သာသော ချစ်သူမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နွယ် ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား သည်။

တကယ်တော့ နွယ်ဝါကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်သူကို လွှမ်းမီတာ သူသိအောင် ပြောဖို့ခက်နေသည်။

“ကိုဦးကို တံခါးဖွင့်ပေးတော့ဘူးလား နွယ်”

“ခဏလေးနော် ကိုဦး”

သံပန်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်ပြီး ချစ်သူကို ကြိုဆိုမိသည်။

“ကိုဦး”

“နွယ်”

“ဒီကိုလာတာ ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

“ဆိုပါတော့နွယ်၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေမရှိကြဘူးလား”

“မရှိဘူးကိုဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ကိုဦးတို့အိမ်မှာ ပုန်းညက်မြိုင်က အန်တီကြီး တစ်ယောက် ရောက်နေလို့လာပြောတာ”

“ဟင်”

ရွယ်ဦးစကားကြောင့် နွယ်ဝါ ရင်လေး ဒိတ်ခနဲခုန်သည်။ အန်တီဒေါ်ခင်ဦး ပျောက်သွားလို့ တစ်အိမ်လုံးစိတ်ပူနေရာအနှံ့လိုက်ရှာနေကြသည်။ အခုတော့ အန်တီဒေါ်ခင်ဦး တခြားနေရာကို ရောက်နေတာမဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ခြံမှာ ရှိနေသလို ဆိုသဖြင့် အံ့ဩနေမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ နွယ်ကို သေချာရှင်းပြလေဦး ကိုဦးရယ်”

ရွယ်ဦးက သူတို့ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို နွယ်ဝါသိအောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ စကားအဆုံးမှာ နွယ်ဝါမျက်နှာလေး ပျက်နေသည်။

နွယ်ဝါတို့အိမ်မှာ အရူးတစ်ယောက်ရှိနေတာ ရွယ်ဦးတို့ မိသားစုလုံး သိသွားတာကို ရှက်နေသည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမီကလည်း နေ့တိုင်းရန်ပွဲခွဲနေကြတာကို အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ရွယ်ဦးတို့မိသားစု ကြားမှာသေချာသလို စိတ်မနှံ့သော ဒေါ်ခင်ဦး ရွယ်ဦးတို့အိမ်မှာ ဆောက်နေတော့ နွယ်ဝါတို့တစ်မိသားစုလုံး ငွေရှိတာကလွဲပြီး ဘာဘစ်ခုမှ ငြိမ်းချမ်းခြင်းမရှိဘဲ ပူပင်သောကတွေ ပြည့်နေတာကို ဘခြားသူ သိသွားတာကို သဘောမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေပေမယ့် မတတ်မိတော့။

“အဲဒီအန်တီကြီးက နွယ်တို့နဲ့ ဘာတော်တာလဲဟင်”

“နွယ် အဒေါ်ပါ”

“ဪ”

“ဒက်ဒီတို့လည်း သူပျောက်သွားလို့ စိတ်ပူနေကြတာ ဆိုဦး အခုလိုလာပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ နွယ် ဒက်ဒီဆီကို အခုပဲ ဖုန်းဆက်အသိပေးလိုက်ဦးမယ်”

ချက်ချင်းပင် ဒက်ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဒက်ဒီက အခုချက်ချင်း ပြန်လာသည့်အကြောင်း ပြောဆိုကာ ဖုန်းချသွားပေမယ့် နွယ်ဝါရင်ထဲ

ပူလောင်နေသည်။

ဒေါ်ခင်ဦးကို ခပ်လွယ်လွယ် နွယ်အဒေါ်ပါဟု
ကို လိမ်ညာလိုက်ပေမယ့် အဖြစ်မှန်မဟုတ်တာကို နွယ်ဝဲသိသလို
ထိုအတွက်လည်း လိပ်ပြာမလုပ်။

ဒေါ်ခင်ဦးဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ဒက်ဒီမယားကြီး
ဟု မပြောရဲ။ နွယ်ဝဲဆိုတာ ဒက်ဒီရဲ့ ဒုတိယမိန်းမဖြစ်
မာမိစောဥမ္မာမှ မွေးလာသူဖြစ်ပြီး တစ်အိမ်ထဲမှာ အားလုံးရ
တာကိုသိရင် နွယ်ဝဲကို အထင်အမြင်သေးမှာကို စိတ်က အ
သိပြီး သိမ်ငယ်နေမိသည်။

“နွယ်”

“ရှင်”

“မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
နေမကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဦးရယ်”

“နွယ်”

“အို...ကိုဦး”

“လွမ်းလိုက်ရတာအချစ်ရယ်”

ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ နွယ်ဝဲတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးလို့
သွားသည်။ လှပသောမျက်နှာလေးထက် ကျရောက်လာ
အနမ်းတွေကိုလည်း ရှောင်ဖယ်ရန်အခွင့်မရ။ အိမ်မှာ လူကြီးတွေ

ကိုဦးက အပြတ်ကံနေသည်။

“လွတ်ပါကိုဦးရယ်...တော်ကြာ တခြားသူတစ်ယောက်
သွားရင် မကောင်းပါဘူး”

“ဘယ်သူမှမမြင်ပါဘူး အချစ်ရဲ့”

“အို...နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ ဟင်းချက်နေတဲ့လူတွေ
ယ်ရှင် သိရဲ့လား”

“အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ အခုချိန်ဆို သူတို့အလုပ်
သူတို့ အားကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ချစ်တယ်နွယ်ရယ်”

“ကိုဦးနော်”

“အို”

အချစ်လူဆိုးကိုဦးကြောင့် နွယ်ဝဲ စကားသံလေးတွေ
ဘဲသွားသည်။ တင်းကျပ်သော အနှောင်အဖွဲ့အောက်မှာ နွယ်ဝဲ
ခနဲသံတွေ မြန်နေသည်။

“သွား...ကိုဦးကို မုန်းတယ်သိလား”

“ဟိတ်...ဘာလို့ လူကိုထုရိုက်နေတာတုန်းဗျာ”

ရွယ်ဦးက နွယ်ဝဲ ထုရိုက်နေသော လက်သီးဆုပ်လေး
ကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူနမ်းရှိုက်ရင်း ပြုံးလျက်ဆိုလိုက်တော့
ဝဲဝဲထဲမှ လှပသောမျက်နှာစောင်းကြီး တစ်ချက် ဒိုင်းခနဲရောက်လာ
သည်။

“ကိုဦးက လူဆိုးသိလား”
 “ကိုယ်လွမ်းနေတာကိုတော့ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”
 “လွမ်းတာနဲ့ပဲ လူကိုဒီလိုလုပ်ရလား”
 “အဲဒါက ချစ်တာကိုးဗျာ”
 “ပြော... နွယ်ရော ကိုဦးကိုမလွမ်းဘူးလား”
 “လွမ်းပါဘူး”
 “တကယ်”
 “တကယ်ပေါ့”

ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို ရွယ်ဦး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်လိုလူက နွယ်အတွက် လွမ်းလောက်စရာမရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ်ယုံပါတယ်”
 “ကိုယ်သွားတော့မယ်”

နွယ်ဝါ ဘာမှမပြောရသေးခင် ရွယ်ဦးက နွယ်ဝါအနားက ဖျတ်ခနဲထသွားတာမို့ နွယ်ဝါတစ်ယောက်တည်း နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး...။

သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး နွယ်ဝါကို ပြန်ပြီးစိတ်ကောက်နေသည်။ ချစ်သူနောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း နွယ်ဝါဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

သူ့ကိုချောရမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူနဲ့အပြိုင် စိတ်ကောက်ရမည်လား ဝေခွဲမရဖြစ်နေမိစဉ်မှာပင်...

“ကိုဦး”
 “ခဏနေဦးလေ”

ချစ်သူအမည်ကို နွယ်ဝါ နှုတ်ဖျားက အလိုလိုခေါ်မိလျက် အပြစ်ဖြစ်ရုံမက သူမခြေလှမ်းတွေကလည်း ချစ်သူရှိရာကို အပြေးဆုတ်သွားမိသည်။

“နွယ်”
 “ကိုဦးရယ်”

ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုသော ချစ်ဦးရင်ခွင်မှာ နားခိုမိသည်။

အခန်း (၁၈)

“ခင်ဦး”

“အစ်ကို”

“အစ်ကိုလိုက်လာတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီမှာခင်ဦးနဲ့ အစ်ကို သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ပြီ ကြည့်ပါဦးအစ်ကိုရယ်၊ ခင်ဦးသမီးက ခင်ဦးနဲ့မတူဘူးလားဟင်”

“အို”

ကြည့်နူးလက်တစ်ဖက်ကို မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသော အန်တီဒေါ်ခင်ဦးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသိန်းအောင်ရှေ့မှာ ကြည့်နူး လက်ကလေးတစ်ဖက် ဆွဲယူထုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ဦးသိန်းအောင်ရင်ထဲမှာ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ စိတ်တွေလှုပ်

ကလေးလာမိသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးပြောသလိုပင် ဒေါ်ခင်ဦးနားမှာရှိနေသည့် ကလေးမလေး၏ မျက်နှာက သူနှင့်အင်မတန် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးစွာ နီးနေရုံမက ခင်ဦးငယ်ငယ်ကပုံစံနှင့် တူလှန်းသည့်အဖြစ်ကို သူဝန်မခံ လို့မဖြစ်ပါ။

“သမီးလေး...ဟောဒါ သမီးရဲ့ဖေဖေလေ၊ ဖေဖေလို့ ခေါ်လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ခေါ်လိုက်လေ သမီး၊ သမီးဖေဖေကလည်း မေမေလိုပဲ သမီးလေးပျောက်သွားထဲက သမီးရူး ရူးနေတာပါကွယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အစ်ကို၊ သမီးကို ပြောပြလိုက်ပါဦး”

“သမီးကိုသတ်ရပြီး အစ်ကိုငိုနေလို့ စောဥဗ္ဗာကကောင် အစ်ကိုအတွက် သမီးလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး လက်ဆောင်ပေး လိုက်သေးတယ်လေနော် အစ်ကို”

“ခင်ဦးရယ်”

ဦးသိန်းအောင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတာကို မြင်လိုက် ရပေမယ့် အဖြစ်မှန်ကို ဦးမင်းမောင်တို့ မိသားစု မသိကြသေးပါ။

ဘာကိုဆိုလိုနေမှန်းလည်း ရုတ်တရက်သဘောမပေါက် ကြ။ ဒေါ်ခင်ဦးနှင့် ဦးသိန်းအောင်တို့ မျက်နှာကိုသာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်လျက် ငြိမ်နေကြပါသည်။

“အားလုံးတို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကို ပြန်ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါ ဦးမင်းမောင်”

“ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီဗျာ၊ နောင်ကိုသာ အခုလိုမဖြစ်ဖို့ ဂရုစိုက်စေချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ...နောက်ကိုမဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“လာ...အစ်ကိုတို့ သွားကြစို့ခင်ဦး”

“လာ...သမီးလေး”

“အို”

“ခင်ဦး...သမီးကိုထားခဲ့လေ”

“အို...ခင်ဦးက ခင်ဦးသမီးကို ဘာဖြစ်လို့ သူများအိမ် မှာ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ရမှာလည်းအစ်ကို၊ သမီးမပါဘဲ ခင်ဦး ဘယ်ကိုမှမသွားဘူး”

“ခင်ဦး”

သူ့လက်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ရုန်းပြီး ကြည်နူး လက်က လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲလျက် အားလုံးနှင့်ဝေးရာသို့ လျှောက်သွား သော ဒေါ်ခင်ဦးပုံစံက သူမသမီးလေးနှင့် နောက်ထပ်ခွဲရမှာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရှာသည့် သားပျောက်မိခင်တစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် မျက်ဆံနက်ကြီးတွေ တလည်လည်ဖြစ်နေတာကို မြင် လိုက်ရကတည်းက ဦးသိန်းအောင်ရင်မှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ခင်ဦးတစ်ယောက် စိတ်ဖောက်နေပြန်ပြီမို့ ကြည်နူးဆိုသည့် ကလေးမလေးမပါဘဲ ဘယ်လိုမှ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်လို့ရတော့မည်

မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ဒီကသမီးလေးလည်း ဦးကိုကိုကူညီတဲ့အနေနဲ့ သမီး အန်တီ အိမ်ကိုအရောက်လိုက်ဖို့လေးပါလားကွယ်”

“လိုက်ဖို့လိုက်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“အို...သမီးလေးကလည်း လူမှားနေပြန်ပြီကွယ်၊ သမီး ဖေဖေအရင်းက ဟောဒီမှာပါကွဲ့”

“ဖေဖေလို့ ခေါ်လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ခေါ်လိုက်ပါကွယ်၊ ဒါမှ သမီးအန်တီက စိတ်ချမ်းသာ မှာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဦးသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ဟတောင်းဆိုလာသည်မို့ ကြည်နူးလည်း ဖေဖေဟု မဝံ့မရဲလေးနှင့်ပင် ခေါ်လိုက်ရပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ကိုယ့်သမီးကိုယ် ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ သမီးက ခင်ဦးတို့သမီးလေးပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဦးတို့သားအမိ အစ်ကိုကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဟုတ်လား”

“လာ...သမီးလေး လာ”

မည်သူမှ တိုက်တွန်းစရာမလိုပါ။

ကြည်နူးလက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး အသင့်ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်သို့ ဒေါ်ခင်ဦးကိုယ်တိုင် ရှေ့မှဦးဆောင်တက်သွားပုံက သွက်လက်ပေါ့ပါးနေပါသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး ကိုမင်းမောင်၊ နောက်နောင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ အခက်အခဲလေးတွေရှိနေရင် အခုလိုပဲ ကူညီပေးပါဦးလို့ ပြောပါရစေဃာ”

“အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲဗျာ... ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဦးမင်းမောင်တို့ မိသားစုမှာ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ပြောပါ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာဆို ကူညီပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ လိုအပ်တဲ့အခါ ပြောပါမယ်”

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးသိန်းအောင် ကားလေး ထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်ခင်ဦးက လက်ကလေးတပြုပြန်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်လို ပြုံးပျော်လျက် လိုက်ပါသွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းပင် ဒေါက်တာရဲထွဋ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ လှမ်းတောင်းရသည်။ အခန့်သင့်ပင် ဒေါက်တာရဲထွဋ်ကို တွေ့ရသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။

“လာ...သမီး မေမေအခန်းကို သွားကြမယ်”

“လိုက်သွားသမီး လိုက်သွား၊ ဒေါ်ကြိုင် အပေါ်ထပ်ကို စားစရာတစ်ခုခု ယူခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်ဦးက ကြည်နူးလက်ကလေးတစ်ဖက် တင်းကျပ်စွာ ဆွဲကိုင်ပြီး လှပခန်းနားသည့် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ကို ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်နေတာမို့ မရွံ့မရဲနှင့် ဦးသိန်းအောင်မျက်နှာကို လှမ်းအကြည့် ဦးသိန်းအောင် ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလားပင် ဒေါ်ခင်ဦးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားဖို့ တိုက်တွန်းပြောကြားလိုက်သဖြင့် ကြည်နူးလည်း ဒေါ်ခင်ဦးခေါ်ရာနောက် အတူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး အဖိုးတန်အသုံးအဆောင်တွေနှင့် ပြည့်နေပြီး အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းမှ ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းထားပုံတွေကလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူဘဲ မြင်ရသူအတွက်က မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာကောင်းလှတာကို တွေ့ရသည်။

“လာ...သမီးလေး ဒီမှာထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“အို...အန်တီလို့ ခေါ်ပြန်ပြီလားသမီးရဲ့၊ မေမေက သမီးရဲ့အမေအရင်းပါကွယ်၊ နှစ်တွေအကြာကြီး ပြစ်ထားမိလို့ မေမေ့ကိုတောင် မေမေလို့ မခေါ်ချင်တော့ဘူးလားကွယ်”

“အီး...အဟင်...ဟင်”

“အို...မငိုပါနဲ့မေမေရယ်၊ ဟို...ကြည်နူး မေ့သွားလို့ပါ”

“မငိုပါနဲ့နော်”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုချလိုက်သော အန်တီဒေါ်ခင်ဦးကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးရင်မှာ သနားကြင်နာခြင်းများစွာဖြင့် တစ်ဖက်လူ အိုတိတ်အောင် စာနာစိတ်ဖြင့် ချောမောနှစ်သိမ့်စကား ဆိုလိုက်မိပါသည်။

ကြည်နူး အမေအရွယ်ဖြစ်သလို သမီးပျောက်ကို ရှာဖွေတမ်းတနေရရှာသော မိခင်တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို စိတ်မှာ အလိုလို နားလည်ခံစားပေးနေမိသည်ကလည်း ကြည်နူးကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပါ။

“သမီး”

“မေမေသမီးလေးရယ်”

“မေမေ”

ကြည်နူးရဲ့မေမေရယ်။

သူမကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်လျက် မျက်ရည်တွေတွေကျနေသူအား ကြည်နူးကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ဖက်ထွေးထားမိသည့်အဖြစ်ပါ။

တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပဲ ဆိုရမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ဆန်းကြယ်သည့် ကံဇာတ်ဆရာ၏ အလိုဟုပဲဆိုရမည်လားမသိ။

အန်တီဒေါ်ခင်ဦးဆိုသည့် အန်တီက ကြည်နူးနှင့် ရပ်ချင်း

လာဆင်နေသည့်အဖြစ်ကို ကြည်နူးကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩနေရပါသည်။ အကြောင်းမသိသူတွေဆိုလျှင် ကြည်နူးတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် သားအမိဟုထင်ကြမှာ သေချာသလောက်ဖြစ်သည်။

ဪ...အန်တီဒေါ်ခင်ဦးနဲ့ ကြည်နူးတို့ကြားမှာ ထူးခြားတဲ့ရေစက် ရှိတယ်ထင်ရဲ့ဟု အန်တီဒေါ်ခင်ဦး ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ကြည်နူးရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ ယုယစွာ ဖယ်ရှားပေးနေသည့်အချိန်။

ဒေါ်စောဥမ္မာတစ်ယောက်ကတော့ အလိုမကျသော မျက်နှာမုန်မုန်ဖြင့် ဦးသိန်းအောင်ရှေ့ကို ရောက်လာပါသည်။

“ဘယ်က ကလေးမလေးခေါ်လာတာနဲ့ ကိုကို”

“ဟိုဘက်ခြံကလေ...ခင်ဦးကို သူတို့တွေ့ပြီး ခေါ်ထားလို့ အကြောင်းကြားပေးတာ”

“ဟိုဘက်ခြံက ဟုတ်လားကိုကို”

“အင်း”

ဒေါ်စောဥမ္မာရင်ထဲ ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဟိုဘက်ခြံကလူတွေဆိုတာနှင့် သမီးဖြစ်သူနွယ်ဝါနှင့် တစ်ဖက်ခြံကကောင်လေး ရွယ်ဦးတို့ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်နေကြပြီဆိုတာကိုပါ သတိရသွားကာ ဒေါသအခံဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့မိသားစုပါ။ သူတို့သာ

ခင်ဦးကို ခေါ်မထားရင် အခုချိန်လောက်ဆို ခင်ဦးအဖြစ်က မတွေ့
ဝံ့စရာပဲ”

ဦးသိန်းအောင်စကားကို ဒေါ်စောဥမ္မာ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်
တွန့်သည်ဆိုရုံလေး သရော်မော်ကား ပြုံးလိုက်သည်။ ငယ်က
အချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဆိုတာ ဒါထင်ရဲ့။

အခုမှပိုပြီး ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမကို အသမားပို၊ အကြင်နာ
ပိုနေတာကို ကြည့်မရအောင် ခါးနေမိတာ ကြာပါပြီ။ စောဥမ္မာဆို
တဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်လွန်းလို့ အရာအားလုံး ကိုယ့်
ချစ်သူစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေခဲ့တာထောင်မှာပဲ ကိုကို့နည်းသားနဲ့
ကိုကိုစိတ်မှာ ခင်ဦးဆိုသည့် မိန်းမဆီမှာပဲ မပြောင်းမလဲရှိနေဆဲပါ
လား။

“လူတွေကို ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး ရိုးရိုးသားသား
လျှောက်တွေးနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကိုကိုရယ်၊ သူတို့က...ခင်ဦးကို
ဒီပုန်းညက်မြိုင်ကမှန်းသိလို့ တမင်အကွက်ဆင်ပြီး ခေါ်ထားတာ
ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဒေါ်စောဥမ္မာစကားကြောင့် ဦးသိန်းအောင် မျက်ခုံးအရံ
တွန့်သွားပြီး ဒေါ်စောဥမ္မာမျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်
လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ဖက်သားရဲ့ စေတနာမေတ္တာ
ကို စော်ကားချင်ရတာလဲ စောဥမ္မာ၊ သူတို့မိသားစုက အင်မတန်

နိုးသားအေးဆေးကြပါတယ်ကွ”

“ဒါက အပေါ်ယံအမြင်ပဲ ကိုကိုရဲ့၊ လူတစ်ယောက်
အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ
ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”

“တမင်သက်သက် အကြောင်းရှာပြီး ကိုကို့လိုလူ
တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်လို့ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မင်းအတွေးတွေ သိပ်လွန်နေပြီဥမ္မာ၊ လူတစ်ဖက်သား
အပေါ် အကောင်းမြင်စမ်းပါ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“လူတိုင်းအပေါ်မှာသာ အကောင်းမြင်ပေးနေရရင် ဥမ္မာ
ဒီမိသားစုလည်း ဒီလိုပုံစံနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်ပါ့မလား ကိုကိုရဲ့”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ စောဥမ္မာ”

“ထားပါလေ...အဲဒီကိစ္စတွေ အခုမပြောချင်တော့ပါဘူး၊
ခင်ဦးကို အရင်သွားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

သူ့ရှေ့မှ ဦးဆောင်တက်သွားသော ဒေါ်စောဥမ္မာနောက်
မှာ ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဦးသိန်းအောင် လိုက်ခဲ့သည်။
စောဥမ္မာနှင့်တော့ မလွယ်။

လောကကြီးမှာ စောဥမ္မာ ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ လိုချင်တာ
တွေက များလွန်းသည်။ သူ့ကိုချစ်တာမှန်ပေမယ့် စောဥမ္မာစိတ်ကို
နားမလည်နိုင်တာတွေလည်းရှိသည်။

ဒါမှမဟုတ် လိုက်မမှီတာလို့လည်း ပြောလို့ရသည်။ တခြားဘယ်မိန်းကလေးက လုပ်နိုင်ခဲ့သည် ဘာမှမဖြစ်သလို၊ ဘာမှ မခံစားရသလိုပုံစံနှင့် နေနိုင်ခဲ့တာကို သူ့ချီးကျူးနေလို့မဆုံးပါ။

သူ့ကိုယ်တိုင် စောဥမ္မာနေရာမှာဆိုရင်တောင် အခု သူ့ လုပ်သလို လုပ်ပြနိုင်ပါမည်လား မပြောတတ်ပါ။

“သမီး...သမီး”

“မေမေ့သမီးလေးရယ်”

“မေမေ့သမီးလေးကို အချိန်တိုင်း တမ်းတသတိရနေတာ မေမေ့သမီးလေး သိရဲ့လားကွယ်”

“မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်၊ သမီးလည်း သမီးရဲ့မေမေကို အမြဲသတိရလွမ်းနေရတဲ့သူပါ”

“ဟင်”

ဒေါ်စောဥမ္မာ၏ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများ ဒေါ်ခင်ဦး၏ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွားသလို သူမမျက်စိရှေ့မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် နောက်ဆုံးပေါ် အလှအပပစ္စည်းများဖြင့် စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ခြယ်မှုန်းထားသည့် မျက်နှာမှာလည်း သိသာစွာ မည်းမှောင်ဖျက်ယွင်းသွားရပါသည်။

မေမေနှင့်သမီးတို့။ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည့် မေတ္တာကရုဏာသံများနှင့်အတူ မျက်ရည်ပြည့်လွှမ်းနေသူ လူ့သားနှစ်ဦး၏ ရုပ်သွင်ကလည်း ဤမျှဆင်တူနေသည်က ဒေါ်စောဥမ္မာ

င်ခန့်သံတွေကို တုန်ရီလှုပ်စေသလို တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် စိတ်ချောက်ချားမှုကို ဖြစ်စေပြန်ပါသည်။

“အို...မူးလိုက်တာ”

“ဥမ္မာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုက်ခနဲ မူးဝေပြာမှောင်သွားသူကို နောက်မှ လျင်မြန်စွာ ခြိမ်းယူဆွဲကိုင်လိုက်သူက ဦးသိန်းအောင်။

“စောဥမ္မာ”

“မူး...မူးလိုက်တာကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုကိုတဲ့ ဥမ္မာ၊ လာ...လာ အိပ်ခန်းထဲကို ကိုယ် ခိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စောဥမ္မာ ဟန်ဆောင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အနှစ်နှစ်အလလ ဘာ ရင်ဖိုထိတ်လန့်နေခဲ့ရသော အခြေအနေတစ်ခုကို လုံးဝမမျှော် မှာင့်သော အနေအထားမှာ ပြုန်းစားကြီး ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရခြင်းအတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနှင့် အခုလို မျက်စိတွေ ပြာသွားရသည့်အထိ မူးမိုက်တုန်ရီသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးလှဲနေလိုက် ဥမ္မာ၊ ကိုကို သရာဝန်ခေါ်ပေးရဦးမလား”

“ဟင်အင်း...သရာဝန်မလိုပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ စောဥမ္မာ မူးမှာ ကိုကိုရှိနေရင် ရပါပြီရှင်”

“စောဥမ္မာရယ်”

သူ့လက်တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စောဥမ္မာ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက ဦးသိန်းအောင်၏ နှလုံးသားကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေပါသည်။

စောဥမ္မာ အလိုကျ ဦးသိန်းအောင် သူမနားမှာ နေလိုက်ပါသည်။

“ကိုကို”

“စောဥမ္မာရဲ့ ကိုကိုရယ်”

“စောဥမ္မာ”

ရုတ်တရက် သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ကလေးငယ်တစ်ယောက် ထိုးဝင်ဖက်တွယ်ရှိက်ငင် ငိုချလိုက်သူကြောင့် ဦးသိန်းအောင်လည်း စောဥမ္မာကိုယ်လေးကို အံ့ဩနားမလည်နိုင်ခြင်းတွေနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်လေးကို အသာအယာပြန်လည် ဖက်ထွေးထားလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ စောဥမ္မာရယ်၊ အပြင်မှာ ခင်တို့ကိစ္စက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လားကွ့”

“ခင်ဦးတို့ကိစ္စ ဟုတ်လားကိုကို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဦးအခြေအနေကို စောဥမ္မာလည်း မြင်သားပဲကွယ်”

မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲက မော့ကြည့်လေ့မေးလာသူကို ဦးသိန်းအောင် ညင်သာအေးဆေးစွာ ဖြေလိုက်

စောဥမ္မာနှလုံးသားအစုံကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားစေပါကြောင်း သူမသိလိုက်ပါ။

“အ...ကင်း...ဟင်း...ခင်ဦး...ခင်ဦး၊ ကိုကို့ဘဝ ဘစ်လျှောက်လုံးမှာ ခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမကလွဲပြီး တခြားသူမရှိနိုင် တော့ဘူးတဲ့လားရှင်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စောဥမ္မာရယ်”

“မှန်တာတွေ ပြောနေတာပါ ကိုကို၊ ဟောဒီက စောဥမ္မာ ဆိုတဲ့ အမိုက်မက ကိုကိုဆိုတဲ့ လူအခွံကြီးကိုပဲ ရလိုက်တာပါ။ ဘိုကိုအချစ်၊ ကိုကိုအသည်းနှလုံးတွေကို ခင်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမဆီမှာ အပြီးပေးထားခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် စောဥမ္မာ အသည်းနှလုံးတွေ ဘယ်လောက်ထိအောင် ခံစားနာကျင်ရတယ်ဆိုတာ ကိုကို သိရဲ့လား၊ စာနာသနားတတ်ခဲ့ရဲ့လားဟင်”

စောဥမ္မာရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ နာနာကျင်ကျင် ခံစားပေါက်ကွဲနေချိန်မှာ ဦးသိန်းအောင်ကတော့ စောဥမ္မာမျက်နှာကို ဘစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဘူးသူတစ်ယောက်လို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေပါသည်။

အခုချိန်ရောက်မှ ဘာကိစ္စ ဒီလိုစကားတွေ ဆိုနေသနည်း။ သူနားမလည်နိုင်တော့ပါ။ စောဥမ္မာကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ယယ်ထုတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းရပ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် စောဥမ္မာ၊ အခုချိန်ရောက်မှ ကိုကို

ဘာတစ်ခုမှ အပိုမပြောလိုတော့ပါဘူး၊ စောဥမ္မာစိတ်ကြိုက် စိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်ပါကွယ်”

တိုးတိတ်စွာ ဆိုလိုက်သောစကားသံအဆုံးမှာ စောဥမ္မာထံမှ နှင့်သည်းထိခိုက်စွာ ငိုရွိုက်သံက တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

အခန်း (၁၉)

“ကြည်နူး”

“ဒေါက်တာ”

“ဪ...မောင်ရဲထွဋ်တို့ချင်းက အသိမိတ်ဆွေတွေလား”

“ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်”

“အေးကွာ...ဒါဆိုရင်တော့ ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ မင်းအန်တီက ဟောဒီကသမီးလေးကို သူ့သမီးလေးပါဆိုပြီး လက်ကိုမလွှတ်တမ်းဆွဲပြီး ခေါ်လာတာ အခုအိပ်ပျော်သွားမှပဲ နားအေးတော့တယ်”

ကြည်နူးနှင့် ဒေါက်တာရဲထွဋ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက် ပြိုင်တူလို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြရာ နူးညံ့ရွန်းလက်
သော ဒေါက်တာရဲထွဋ် အကြည့်စူးများအောက်မှာ ကြည်နူးပါး
လေးတွေ ဖြန့်ခနဲ ပူနွေးရှက်ရွံ့သွားရပါသည်။

လူကိုဘယ်လိုကြီး လာကြည့်နေတာလဲ။ အနေရခက်စွာ
မျက်လွှာချ အကြည့်လွှဲရင်း ကြည်နူး စိတ်ထဲမှ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

“ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ကြည်နူးနဲ့
အံ့တီက ရုပ်ချင်းလည်းဆင်သလိုပဲ”

“အေးကွာ...အန်ကယ်လည်း အဲဒါကိုပဲ အံ့သြနေတာ
သမီးကြည်နူးမျက်နှာလေးကို မြင်မြင်ခြင်း အန်ကယ်စိတ်ထဲမှာ
သူ့အလိုလို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရတာလည်း
အတော့်ကိုထူးဆန်းတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ကြည်နူးကို တွေ့စတုန်းက အန်ကယ်
ခံစားသလို ခံစားရတာပါပဲဆိုသည့် စကားက ဒေါက်တာရဲထွဋ်
စိတ်ထဲကပဲ ဆိုမြည်လိုက်တာကိုဖြင့် မည်သူမျှ မကြားလိုက်ပါ။

“ရေစက်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့အန်ကယ်၊ ကြည်နူးတို့မိသား
နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အန်ကယ်တို့ရဲ့ ရေစက်ပါလာခဲ့လို့ပါ”

ဒေါက်တာရဲထွဋ်က သူနှင့်ကြည်နူးတို့ စတင်သိကျွမ်း
ခဲ့ရပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ အန်ကယ်ဦးသိန်းအောင် ဖုန်းဆက်
ခေါ်လို့ သူ့ရောက်လာရပေမယ့် သူ့ချစ်သော မြတ်နိုးရသော ကြည်နူး

နှင့် အခုလို ဆုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

“အင်း...မင်းပြောသလိုပဲ အန်ကယ်တို့အားလုံး ရေစက်
ဒီလို အခုလိုလာဆုံရတာပေါ့လေ၊ အန်ကယ်အနေနဲ့ သမီးလေးကို
ဘစ်ခုအကူအညီတောင်းချင်တာက သမီးအန်တီရဲ့ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေကြောင့် သမီးလေးအနေနဲ့ အကူအညီပေးပါဦးလို့
အန်ကယ်အနေနဲ့ တောင်းဆိုချင်တာပါပဲကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ကြည်နူး၊ အန်တီက ကြည်နူးကို သူ့သမီး
သို့ထင်နေတာ အခွင့်အရေးပဲ၊ အန်တီသောက်ရမဲ့ဆေးတွေကို
ကြည်နူးကပဲ အခုလိုချောတိုက်ပေးပါဦးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြည်နူး တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်
အန်ကယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကြည်နူး မေမေဆုံးသွားတာ
လည်း သိပ်မကြာသေးတော့ အမေချင်းစာနာစိတ်နဲ့ အန်တီကို
မြင်မြင်ခြင်း သနားမိလို့ပါ”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် သမီးရယ်”

“အန်တီလည်း အိပ်ပျော်နေပြီဆိုတော့ ကြည်နူးကို ခွင့်ပြု
ပါဦး အန်ကယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခွင့်ပြုပါဦးအန်ကယ်၊ သွားစရာ
ကိစ္စလေးရှိသေးလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း မောင်ရဲထွဋ်ကပဲ သမီးလေးကို တစ်ခါ

တည်း သူ့အိမ်အရောက် ဝင်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ကြည်နူးဘာသာပဲ လမ်းလျှောက်ပြန်ပါမယ် အန်ကယ်၊ ဒေါက်တာလည်း သွားစရာရှိတာ သွားလိုက်ပါရှင်”

“လမ်းကြိုနေလို့ ဦးလေးဆီကိုလည်း ဝင်ချင်လို့ပါ ကြည်နူး”

“ကိုယ့်ကားပေါ်တက်ပါ”

ဒေါက်တာရဲထွဋ်စကားကြောင့် ကြည်နူး သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တည်ကြည်ခန့်သားသောအသွင်ဖြင့် ကြည်နူး မျက်နှာလှလှလေးကို မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းအကြည့်များဖြင့် ဆုံစည်းမိကြသည်။

“လိုက်သွားလိုက်ပါသမီးရယ်၊ ပြီးတော့ သမီးဖေဖေကို အန်ကယ်က သိပ်ကျေးဇူးတင်နေတဲ့အကြောင်း သေချာပြောပြ လိုက်ပါကွယ်”

“ကဲ...ကဲ သွားကြ...သွားကြ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်၊ အန်တီအခြေ အနေထူးရင် ကျွန်တော့်ဆီကို အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဒေါက်တာရဲထွဋ်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးထားသော ကားပေါ် သို့ ထူမြေမပျက် ကြည်နူး လှမ်းတက်လိုက်ရပါသည်။ အန်ကယ် ဦးသိန်းအောင်ရှေ့မှာ ကြည်နူးအနေနှင့် ဒါထက်ပိုပြီး ငြင်းဆန်လို့

မကောင်းတော့တာကို အခွင့်အရေးယူပြီး ကြည်နူးကို သူ့ကားပေါ် တက်စေသော ဒေါက်တာရဲထွဋ်ကိုလည်း ကြည်နူးစိတ်ထဲမှာ ရန်တွေ့ချင်နေမိသည်။

နေရာမှ ကားလေး ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

“အို...ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲရှင်”

ကြည်နူး ထင်မြင်ယူဆထားသလို ဒေါက်တာရဲထွဋ်က သူ့ကားလေးကို ကြည်နူးတို့ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုဘဲ ဆန်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဦးတည်မောင်းနှင် သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကြည်နူးမှ အခုလို အလန်တကြားလေး အော် လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ကြည်နူး မေးနေတာမကြားဘူးလားရှင်၊ ကားကို ဘယ်သွားနေတာလဲ အခုရပ်ပေးပါ”

ကြည်နူးမှာ သူမမေးနေတာကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မဖြေဘဲ ကားကို အရှိန်မြှင့်မောင်းနှင်နေသူကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အခု လိုလေးဆိုလိုက်မှ သူက ကြည်နူးဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာပါ သည်။

“စိတ်ချပါဗျာ...ကြည်နူးကို ကိုယ်က ကားတင်မပြေး ပါဘူး၊ တစ်နေရာသွားပြီး စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ရှင်ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ရှင်၊ အချိန် သိပ်ကြာနေလို့ ကြည်နူးကို အိမ်ကစိတ်ပူလောက်ပြီ”

“ကိုယ်ရင်ပူနေတာကိုတော့ ကြည်နူးမသိဘူးလား”

“ရှင်”

“ကြည်နူးကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“အို”

“ကိုယ့်ကို ကြည်နူးပြန်ချစ်ပါ”

“ဟာ”

“ကြည်နူးဆီက ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေမရ မခြင်း အခုလိုပဲ ကိုယ့်အနားမှာ ကြည်နူးကို ခေါ်ထားရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးများဖြင့် ဒေါက်တာရဲထွဋ်၏ မျက်နှာကို ရှက်လန့်တကြားမော့ကြည့်မိသူက ကြည်နူးပါ။

ဒေါက်တာရဲထွဋ်ဆိုသည့် သူကတော့ ကြည်နူးကို သူ ပြောချင်တာတွေပြောပြီး မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်နှင့် သူ့ကား ကို အာရုံစူးစိုက်မောင်းနှင်နေပုံက အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့် သက်သာပါလား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ သူ့ကိုပြောထားပြီးပြီမို့ ကြည်နူးမှာ သူ့အတွက် နောက်ထပ်ဖြေစရာစကားလည်းမရှိ။ မိသားစုဘဝမှာ ကြည်နူးက အကြီးဆုံး။ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း အိမ်ထောင် တာဝန်ထမ်းနေရတာကို မကြည့်ရက်။ မိသားစုစီးပွားရေးကို

ကြည်နူးအနေနှင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက တာဝန်ယူဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတွက် ချစ်သူရည်းစားထားဖို့ရန်လည်း စိတ်ကူး ပင်မရှိသေးပါ။

မောင်လေးနှင့် ညီမလေးအတွက် ကြည်နူးကသာ အနစ် နာခံပြီး ကျောင်းပြီးအောင် တာဝန်ယူချင်သူ။ ကြည်နူးခေါင်းထဲမှာ မိသားစုအရေးပဲရှိသည်။ အိမ်၏စီးပွားရေးကလွဲပြီး တခြားဘာတစ်ခု မှ ထည့်မထားနိုင်သူကိုမှ ဒေါက်တာရဲထွဋ်ဆိုသည့် ကိုလူချောက ချစ်ပါရစေဟု ဇွတ်အတင်း အကျပ်ကိုင်အရေးဆိုနေပုံက ကြည်နူး အတွက် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့်အတူ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ရပါသည်။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာဦးရဲထွဋ်၊ ကြည်နူးကို အခုလိုအကျပ် ကိုင်ခြိမ်းခြောက်နေလို့လည်း ဘာမှအကျိုးထူးမလာနိုင်ပါဘူးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကြည်နူးတို့ဘဝနဲ့ ဒေါက်တာ့ ဘဝဟာ တခြားစီပါ”

“ကြည်နူး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ ဒေါက်တာ၊ ကြည်နူးက တခြားမိန်းကလေးတွေလို မိဘအရိပ်မှာခိုပြီး ချစ်သူရည်းစားထား ပြီး သွားလာလည်ဝတ်နိုင်အောင် ပိုက်ဆံမချမ်းသာသလို အဲဒီလို အပိုအလုပ်တွေကိုလုပ်ဖို့ ကြည်နူးကိုယ်တိုင်ကလည်း အချိန်မပေး နိုင်ပါဘူး”

“ကြည်နူး”

“ကြည်နူး...ဆုံးအောင်ဆက်ပြောပါရစေဦး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာအနေနဲ့ ကြည်နူးလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မဲ့ အစား တခြားတစ်ယောက်ကိုပဲ”

“ကျွီး”

“အိုး”

“မင်းပြောချင်တာ ပြောပြီးပြီလား ကြည်နူး၊ မင်းပြောပြီး ရင် ကိုယ်ပြောမယ်”

ကားကို ကန်တော်ကြီးတစ်နေရာမှာ အရှိန်ဖြင့်ထိုးရပ်လိုက် ပြီး ကြည်နူးဘက်ကို ခပ်တည်တည်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဆိုလာသူရဲ့ မျက်နှာက မာကြောခက်ထန်လှချည်လား။

သူပြောမည့်စကားကို အခုနေ ကြည်နူးက လက်မခံရင် တောင် ထရိုက်မည့်ပုံစံမျိုးရှိ ကြည်နူးကလည်း သူ့ပုံစံကို တမင် ယူကာ ဒေါက်တာရဲထွဋ်လိုပင် သူမမျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်တည် တည်လေး လုပ်ကာ ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ကိုယ့်မျက်နှာကို သေချာကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်ပုံစံက မိန်းကလေးချောချောလှလှမြင်တိုင်း ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေဆို ပြီး ရည်းစားစကားလိုက်ပြောနေမယ်လို့ မင်းထင်နေလား”

သူ့အချစ်ကို စော်ကားလွန်းသည်ဟု ထင်၍ လှပသော ကြည်နူးမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ သူ့ဆို လိုက်ပေမယ့် ကြည်နူးထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာတော့ ပိုအသည်း

ယားသွားသည်။

“ဟိတ်...မေးရင်ဖြေမလ”

“ကြည်နူးက ဘာကိုဖြေရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိမှာပေါ့”

“ဘာ”

ကြည့်လေ...မချောလေးဖြေလိုက်ပုံက ထရိုက်ချင်စရာ။ သူ့ကိုများ လူရှုပ်လူပွေလို့ ထင်နေသည်လားမသိပါ။

“ကိုယ်ချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သိရဲ့ လား”

“ကြည်နူးကို မင်း...မင်းလို့ မပြောပါနဲ့၊ ဦးရဲထွဋ်နဲ့ ပြိုင်ပြီးတော့လည်း အငြင်းအခန်မလုပ်ဘူး”

“ကြည်နူး အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“သတ္တိရှိရင်ပြန်ကြည့်လေ”

“ဟင်”

သူ့ထံမှ ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် လူကိုခပ်တည် တည် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံကြောင့် ကြည်နူးကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ် သွားသည်။

“ရှင်လည်း ကြည်နူးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကိုယ်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောလို့
လား”

“အို”

“ရှင်ကိုမချစ်ဘူးလို့ ကြည်နူး ဖြေပြီးပြီပဲ”

“ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒီအဖြေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြည်နူး
သိပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ လျှောက်မပြောပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကြည်နူး
ကသာ အိမ်ကိုပြန်ပါရစေ”

ကားတံခါးကို ဗြန်းခနဲဆွဲဖွင့်ပြီး ကြည်နူး ဆင်းလိုက်တာ
နှင့် သူကလည်း ကြည်နူးနှင့်အပြိုင် ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ
ဖို့ ကြည်နူးရင်ထဲမှာ တဒိုင်းဒိုင်းဆောင့်ခနဲသွားသည်။

“ကားပေါ်ပြန်တက်ပါ ကြည်နူး”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်ကောင်းကောင်းပြောနေတာနော်၊ ကြည်နူးနဲ့ကိုယ်
ဆွေးနွေးလို့မပြီးသေးဘူး”

“ကြည်နူးဘက်က ဒေါက်တာနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ဆွေးနွေး
စရာမရှိဘူးရှင်၊ ကြည်နူးသဘောထား အားလုံး ဒေါက်တာကို
ပြောပြထားပြီးပြီပဲ”

“ကြည်နူး ရှေ့ကဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူး”

“ဟင်”

“လာ...ကိုယ်နဲ့လိုက်ခွဲ”

“အို...ကြည်နူးကို ဒီလိုခွတ်အတင်း...”

“ရှိမိ”

ဒေါက်တာရဲထွဋ်က ကြည်နူးကို အပိုစကားမဆို။ သူမ
သက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ပိုင်နိုင်စွာဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကား
နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို တစ်အား
ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ကားနောက်ခန်းထဲဝင်လာပြီး
သိတ်လန့်နေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး
ကြည့်နေသူအား ရင်ခွင်ထဲ တအားဆွဲယူလိုက်သည်နှင့်...

“အိုး...ဒေါက်တာ”

“ကြည်နူးကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကြည်နူးမကြိုက်ဘူး”

“ဖယ်ဆို”

“ကိုယ့်ကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကြည်နူး၊ မင်းလေးကို
မောင်ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် ကြည်နူးလေးရယ်”

“အိုး” ကြည်နူး မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။
တင်းကြပ်လွန်းသော နောင်ဖွဲ့မှုများအောက်မှာ ကြည်နူး အသက်ရှူ
မှုနဲ့ကျပ်လျက် မည်သည့်စကားမှ ဆိုခွင့်မရှိဘဲဖြစ်သွားသည်။

လှိုက်လှဲသောချစ်အနမ်းတွေက နူးညံ့မှုတိုင်းကို ဇွတ်အတင်းတိုးထွေဝင်ရောက်လာ၏။ ကြည်နူးသည် အငိုက်မိသွားသူ တစ်ယောက်ပမာ ရှိနေရာ သတိဝင်လာကာ သူမကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် သူကမလွတ်။

ကြည်နူးက ရုန်းလေ သူက ပိုတိုးဖက်လေဖြစ်ကာ ကြည်နူးတစ်ကိုယ်လုံး သူရင်ခွင်မှာ နစ်ဝင်နေ၏။

“ရှင်နော်...ကြည်နူးကိုလွှတ်လို့ဆိုနေ၊ ရှင့်ကို ကြည်နူး သိပ်မုန်းမိတော့မယ်သိလား”

“အစတုန်းကရော ကြည်နူးက မောင့်ကိုချစ်လို့လား”

“မချစ်ဘူးရှင့်...မချစ်ဘူး”

“အခုလိုလုပ်လို့ ရှင့်ကို ပိုတောင်မုန်းသေးတယ်သိလား”

“မုန်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

သူက ရင်ခွင်ထဲက ကြည်နူးမျက်နှာလေးကို အုပ်မိုးစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်နာသံနှင့် ဆိုလိုက်တာကို သူမသိမည်မဟုတ်။ သူရင်ခွင်ထဲကနေပြီး လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် ထုရိုက်နေပုံကိုသာ မြတ်နိုးစွာ အချစ်ပိုနေမိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့်တော့ ချစ်သူလေးဆီက အချစ်ကို အလွယ်တကူ မရနိုင်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ...ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်ဘဲ မုန်းနေတော့မှမယ်”

တူတူ တစ်သက်လုံးပဲ အမုန်းခံလိုက်တော့မယ်၊ ကြည်နူးအိမ်ကို ပြန်မပို့တော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကြည်နူးကို ဒီနေ့ပဲ မောင်ခိုးပြေးပြီ”

“အို”

“ရှင်...ရှင် မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့နော်၊ လူကို ဘာထင်လဲရှင့်”

“မောင့်ချစ်သူလိုပဲထင်တယ်”

“မောင့်ကို ကြည်နူးက မချစ်ဘူးဟုတ်လား၊ မုန်းတယ်”

“ဟင်”

“အို...ရှင်လုပ်နေပုံတွေကရော ကောင်းလို့လား”

“ကြည်နူးကရော မောင့်ကိုသနားလို့လား၊ မောင့်အချစ်”

“အသိအမှတ်ပြုလို့လား”

“အို...တော်ပြီ ...တော်ပြီ၊ ရှင်နဲ့ဘာမှမပြောချင်တော့”

“ကြည်နူးကို လွှတ်ပါ”

“လွှတ်စေချင်ရင် ချစ်တယ်ပြော”

“မပြောရင် ဒီအတိုင်းနေရဲ့ပဲ”

“အို”

ကြည်နူးမှာ ရှက်မွန်ပြာဝေထူပူလွန်းလို့ သူ့မျက်စိရှေ့က အလှည့်ပုံသလို ကွယ်ပျောက်သွားချင်လှပါပြီ။ သူလိုလူတစ်ယောက်

ကို အထင်ကြီး ယုံကြည်စိတ်ချမိသမျှ အခုတော့ ကျောချမှ ဓားပြ မုန်းသိရသည့် အဖြစ်ပါ။

ရိုးရိုးဓားပြမဟုတ်။

အချစ်ကြမ်းသမား အချစ်ဓားပြဖြစ်နေသည်။
ဘယ်ယောက်ျားမျိုးနှင့်မှ နီးနီးကပ်ကပ် မနေခဲ့ဘူးသော ကြည်နူး တစ်ယောက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မလူးသာမလွန်သာရှိနေယုံမက သူ့ထံ မှ ဝင်သက်ထွက်သက် လေနွေးနွေးကလည်း ကြည်နူးလည်တိုင် နှင့် ပါးပြင်ကို တိုးဝှေ့နေသည့်အဖြစ်ကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေလည်း တဒိတ်ဒိတ်တုန်ရီနေသည့်အဖြစ်ပါ။

“ကြည်နူးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကို ရက်စက်ချင်ရတာလဲဗျာ၊ မောင့် ဘဝမှာ ကြည်နူးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့မိတာပါ”

“ဒီလိုပဲပြောကြတာပဲရှင်”

“ကြည့်စမ်း... ကြည်နူးက မယုံဘူးပေါ့ဟုတ်လား ကောင်းပြီလေ ကြည်နူးကသာ မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောပါ။ မောင့် အချစ်ကို လူကြီးစုံရာနဲ့ တစ်ခါတည်းတောင်းရမ်းလက်ထပ်မယ်”

“ဟင်”

“ပြော...မောင့်ကိုချစ်လား”

မချစ်ဘူးဟု ကြည်နူးပြောလျှင် သူက ကြည်နူးထံ လွှတ်ဦးမည်မဟုတ်။ ဒီမှာကဖြင့် အနေရခက် ရှက်လှပြီဖြစ်ရ

ကြည်နူးမှာ လောလောဆယ် သူ့လက်က အရင်လွတ်ဖို့ ဉာဏ်သုံးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

“မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်၊

ကြည်နူးအတွက် မောင့်ပုံစံက ဒီလောက်တောင်ပဲ မုန်းစရာဖြစ်နေ ပြီလားဗျာ”

“ကဲ...လွတ်တော့”

“ဟင်”

“ကြည်နူး”

“ရှင်ပဲ...ကြည်နူးကို လွတ်မယ်ဆို”

“ဒါဆို ကြည်နူး မောင့်ကိုချစ်ပြီပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား”

“လွတ်လို့ပြောနေပြီပဲ”

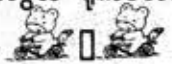
“ဟင်အင်း...ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေး ပေးပါရ စေဦး အချစ်ရယ်”

“အို”

“သိပ်ချစ်တယ်ကြည်နူးရယ်”

အလစ်အငိုက်မှာ ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်လိုက်သော အချစ် လေမုန်တိုင်းကို ကြည်နူးတစ်ယောက် ငြင်းဆန်ခွင့်မရလိုက်ရှာ။

ချစ်တေးသီချင်သူ ရင်ခွင်နန်းမှာ အချစ်ရင်ခုန်သံ တဖျပ်ဖျပ်သာ လှိုက်မောဖွယ် ရိုက်ခတ်ကျန်ရစ်ပါသည်။

အခန်း (၂၀)

“သူတို့ခြင်း ပြန်တွေ့နေကြပြီဟုတ်လား စောဥမ္မာ”

ဦးဒေးဗစ်အမေးကို ဒေါ်စောဥမ္မာ နှုတ်ကမဖြေနိုင်။ တုန်း
သော လက်ချောင်းများဖြင့် စီးကရက်ကို မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း ဦးခေါင်း
ကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်စောဥမ္မာ မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့
သည့် နေ့တစ်နေ့ကို ဆိုက်မြိုက်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဆိုတာ
သူမ သိသလို ဦးဒေးဗစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေလောက်ပါပြီ။

“သေရောသေချာရဲ့လား စောဥမ္မာရယ်၊ လူများတာ
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုတာလည်း ဖြစ်
တာပဲ”

“စောဥမ္မာ သိပါတယ်ရှင် သူ့ကိုမြင်မြင်ခြင်း စောဥ

စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာဆိုရင် ရှင်ယုံပါ့မလား”

“ဒီကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့တစ်နေ့ ကိုကိုက စောဥမ္မာ
ကို ဘယ်လောက်ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးနာကြည်းသွားမယ်ဆိုတာ
အို...စောဥမ္မာ မတွေ့ရပါဘူးရှင်”

“အခုလည်း စောဥမ္မာ ကိုကိုက စောဥမ္မာကို မချစ်ပါဘူး
လေ”

“ဒေးဗစ်”

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဦးဒေးဗစ်၏ မျက်နှာကို မီးထွက်
မတတ် မျက်လုံးအုံ့ဖြင့် ဒေါ်စောဥမ္မာ စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေဟာ အမှန်တရားတွေပဲ ဥမ္မာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရတာလဲ၊ မင်းကိုမချစ်တဲ့လူနားမှာနေပြီး စိတ်
ဒုက္ခခံခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေကို အဆုံးသတ်သင့်နေပါပြီ”

“ရှင်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက် ဒေးဗစ်၊ ရှင် အခုလို
ဆက်ပြောနေဦးမယ်ဆိုရင် စောဥမ္မာ ထွက်သွားမယ်”

“ဟင်း”

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံက ဦးဒေးဗစ်ထံမှ
ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သလို အချစ်အတွက်နှင့် အခုချိန်ထိ ရူးသွပ်
မိုက်မဲနေဆဲဖြစ်သော စောဥမ္မာဆိုသည့် သူ့ချစ်သောမိန်းမကို လက်
မြှောက်၍ အရုံးပေးလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ...အားလုံး စောဥမ္မာသဘောအတိုင်း
ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ပြော ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သူတို့ကို သတ်ပြစ်ချင်တယ်”

“သတ်ပြစ်ချင်တယ်ဟုတ်လား၊ သတ်လိုက်လို့ သေသွား ပြီပဲထားပါဦး၊ စောဥမ္မာကိုကိုက သူ့ချစ်တဲ့သူကို မလွမ်းဘူးတဲ့ လား၊ မတမ်းတဘူးတဲ့လား စောဥမ္မာရယ်”

“စောဥမ္မာကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်ချစ်တတ်တဲ့သူပဲ၊ နှလုံး သားရှိတဲ့လူချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာကြည့်ဦးမှပေါ့ဗျာ”

“ရှင်...စောဥမ္မာကို မလှောင်ပါနဲ့၊ အေးလေ လှောင်နေ ပြောင်နေလည်း စောဥမ္မာက ဂရုစိုက်ပါဘူး”

ထိမထင်ဟန်အသွင်သဏ္ဍာန် လှလှလေးကို ဦးဒေးဗစ် ငေးခနဲကြည့်လိုက်မိသည်။ စောဥမ္မာရဲ့ ဒီလိုဟန်ပန်အမှုအရာလေး တွေကိုပဲ သူ့ကိုယ်တိုင်မြတ်နိုးစွဲလမ်းစွာ တန်ဖိုးထားနေမိတာက လည်း အံ့သြစရာပါ။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့များမှ အကောင်းမြင်နိုင်မှာလဲ စောဥမ္မာရယ်”

ဝမ်းနည်းထိခိုက်စွာ သူ့ဆိုလိုက်သည်။ စောဥမ္မာအတွက် ဒေးဗစ်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်က ဘယ်လောက်ပဲ အနစ်နာခံပါ စေ။ စောဥမ္မာက ဒေးဗစ်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အလေးထားခြင်း၊ ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဒီကမ္ဘာမှာ စောဥမ္မာ အလေးအနက်တန်ဖိုးထား မြတ်နိုး စွဲလန်းရသူက တစ်ယောက်တည်းပဲရှိသည်။ ထိုသူက ခင်ဦးဆို သည့် အမျိုးသမီးကိုမှ ချစ်နေသော ဦးသိန်းအောင်ဆိုသည့် စောဥမ္မာ

၏ ကိုကိုဆိုသူ။

လောကကြီးမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ်တွေ ဆန့်ကျင်ဘက် အချစ်တွေ အများကြီးရှိနေခဲ့သည့်အထဲမှာ ဒေးဗစ်နှင့် စောဥမ္မာ ဦးသိန်းအောင် အချစ်ဇာတ်လမ်းက သက်သေခံဟုဆိုရမည်ထင် သည်။

စောဥမ္မာဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် သူမ ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင်ရက်နိုင် အောင် ခွင့်လွှတ်ရင်းနဲ့ ချစ်နေနိုင်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ လည်း အံ့သြမိသည်။

တကယ်တော့ စောဥမ္မာအတွက် ဒေးဗစ်ဆိုသည့် လူ တစ်ယောက်က အဖြည့်ခံသက်သက်မျှသာ။ စောဥမ္မာချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကျေနပ်စရာ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများ အားလုံးကို ချစ်သူရှေ့မှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ဘာမှမခံစားရသလို အပြုံးမပျက်ဟန်ဆောင်မျှသိပ် ချုပ်တည်းထား သမျှအားလုံး သူ့ရှေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်မဆောင်တမ်း ရင်ဖွင့် ပေါက်ကွဲတတ်လေသော ချစ်သူ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထပ်တူညီသောခံစားချက် ဝေဒနာကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကွေးရသူမို့ စောဥမ္မာဆိုသည့် ချစ်သူရသူကို စာနာနားလည်ခြင်းတွေနှင့် သူမဖြစ်ချင်တာတွေ၊ သူမလုပ်ချင်တာ တွေအားလုံး ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုထဲဖြင့် မိုက်မဲရူးသွပ်စွာ ပါဝင် လုပ်ဆောင်ပေးမိသည့်အထိ အချစ်လွန်ခဲ့မိတာကို အခုချိန်ထိ သူမက

အသိအမှတ်မပြုနိုင်သေးပါလား။

“စောဥမ္မာကို အခုချိန်မှာ စကားနာထိုးနေလည်း အပိုပါပဲရှင်၊ အခု စောဥမ္မာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲဆိုတာကိုသာ ပြောစမ်းပါ”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော စောဥမ္မာအသွင်က ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲတာကို မြင်နေရသည်။

“ခေါင်းအေးအေးထားပါ စောဥမ္မာ၊ အခု စောဥမ္မာ ပြောနေတာတွေအားလုံး သေချာပြန်တွေးကြည့်ရင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ”

“ကလေးမလေးက မခင်ဦးနဲ့တူတယ်ဆိုတာ ထားလိုက်၊ သူမလည်း မိဘမောင်နှမ မိသားစု အဖေအမေတွေ လက်ရှိရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဥမ္မာထင်သလိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ဦးဒေးဗစ်စကားအဆုံးမှာ စောဥမ္မာ ငိုငိုသွား၏။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်လှမတတ် ခံစားနေရသော ဝေဒနာဆိုးများ အနည်းငယ်လျော့ပါးသွားသယောင် ထင်မိသော်လည်း ပျောက်ပျက်သွားခြင်းမရှိ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ကြည်နူးဆိုသည့် ကလေးမလေး၏ မျက်နှာကိုမြင်ရတိုင်း မခင်ဦးနှင့် တူလှသော ထိုကလေးမ၏ ပုံရိပ်တွေက ဒေါ်စောဥမ္မာ၏ ရင်တွင်းအတိတ်တစ်နေရာကို တူးဖော်ထိုးခွင့်နေသလို ထင်နေမိသည်။

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ၊ ကိုယ်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားစုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

“လောလောဆယ် စောဥမ္မာစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် နားလိုက်ပါဦးဗျာ”

စောဥမ္မာထံမှာ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာဘဲ သူမမျက်စိရှေ့တွင်ရှိနေသော ဒေးဗစ်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ငေးလျက် တွေ့ဝေငြိမ်သက်နေမိ၏။

အေးဆေးငြိမ်သက်သောအသွင်က ဒေးဗစ်၏ ကိုယ်ပိုင်စတိုင်လို့ပဲဆိုရမည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စောဥမ္မာကို ချစ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် သူမ စိတ်ကူးတည့်ရာ ဆိုးသမျှ မိုက်သမျှ ဘာမှမခံစားရသလို လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံနှင့် မပြီး။ သူမခိုင်းသမျှ ဂျီကျဆိုးနဲ့ဗိုလ်ကျသမျှ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တာကလည်း မယုံနိုင်စရာပါ။

“တူ...တူ...တူ”

“ဟဲ့လို”

လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်လာ၍ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကဖုန်းဖြစ်နေသဖြင့် လေးပင်စွာထူးလိုက်သည်။

“ဥမ္မာ...အခုချက်ချင်း ဆေးရုံကိုလိုက်နဲ့၊ ဒီမှာ သမီး နွယ်ဝါ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်လို့ ကိုကိုသွားနှင့်ပြီ”

ကိုကိုက သူမကို အရေးပေါ်ဌာနနေရာကို လိုက်ခွဲဖို့ပြောပြီး ဖုန်းချသွားချိန်မှာ ဒေါ်စောဥမ္မာတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ ဖုန်း

ကိုင်လျက်သား နေရာမှာ တောင့်တောင့်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဥမ္မာ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဒေါ်စောဥမ္မာ အခြေအနေကို မပြတ်ကြည့်နေသော ဦးဒေး ဗစ်က စောဥမ္မာကိုယ်လေးကို ပခုံးမှ ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလျက် မေး လိုက်မှ ဒေါ်စောဥမ္မာက သူ့ကို မော့ကြည့်လာ၏။

“ဒေးဗစ်”

“ပြောလေ...စောဥမ္မာ”

“သမီး...စောဥမ္မာ သမီးလေး စောဥမ္မာကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ပြီ၊ ဝဋ်လည်ပြီ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ စောဥမ္မာရယ်၊ ကိုယ်နားလည် အောင်ပြောပြဦးမှပေါ့ဗျာ”

ငိုရှိုက်သံ ဗဲလုံးဗဲထွေးနှင့် ဒေါ်စောဥမ္မာ သမီးဖြစ်သူ အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပူလောင်နေသည်။ သမီးလေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်ဆိုသည့်အတွေးက ဒေါ်စောဥမ္မာကို ခြောက်လှန့်နေသည့်အတိုင်း သမီးစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်မဆည်သော အဖြစ်။

“စောဥမ္မာ ကားမောင်းလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်၊ ကားပေါ်တက်ဥမ္မာ”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို သူ့အမိန့်စကားအတိုင်း နာခံ ပြီး ကားပေါ်အတက်မှာ သူတို့ကားလေး နေရာမှ ဝေါခဲပြေးထွက်

သွားသည်။

“မငိုပါနဲ့ စောဥမ္မာရယ်၊ အခြေအနေက ထင်သလောက် ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ကိုထိန်းပါ”

စိတ်ကိုထိန်းပါတဲ့။

ပြောတဲ့သူကလွယ်သည်။ သက်သောင့်သက်သာပေါ့ ပေါ့ ပေါ့ပါးပါးနှင့် ပြောထွက်နိုင်ပေမယ့် ဒေါ်စောဥမ္မာရင်ထဲမှာ တစ်ခါ မှ မတွေးမိသော ခံစားချက်တွေ ဝင်ရောက်လာတာကို ဘယ်သူမှ မသိ။

ငယ်ရွယ်စိတ်နှင့် အချစ်မွန်နေတုန်းက ကိုကိုကိုသာ ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ ဘာကြီးပဲလုပ်ရ လုပ်ရ မိုက်မိုက် မဲမဲ ရူးသွပ်နေခဲ့သော အချစ်ရူးမလေးရင်ထဲမှာ ကိုကိုစနိုးခင်ဦး ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေခဲ့သည်။

သို့ပါသော်လည်း လူသတ်ရဲလောက်အောင် သတ္တိက လည်း မရှိတော့ ချစ်သူကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ရူးရူးမိုက် မိုက် ကြီးစားရင်း ခင်ဦးမှာ နောက်ထပ်သားသမီး မရနိုင်တော့တာ ကို သိခွင့်ရပြီးနောက် ခင်ဦး ရင်သွေးလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ဖျောက်ဖျက်ဖို့ စိတ်ရိုင်းဝင်ခဲ့သည်။

သားသမီး သိပ်လိုချင်သော ကိုကိုက ပုန်းညက်မြိုင် အိမ်ကြီးထဲမှာ သားသမီးမြေးမြစ်တွေနှင့် စည်စည်ဝေဝေနေမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဘူးတာကိုလည်း စောဥမ္မာက သိထားတော့ ထိုအကြံ အစည်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ပြီး သူ့မ မရခဲ့သည့်

ခင်ဦးဆိုသည် မိန်းမနေရာကို အစားထိုးဝင်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။
 အစတုန်းကတော့ ခင်ဦးသမီးလေးကို တခြားစိတ်ချရသူ တစ်ယောက် လက်ထဲကို လက်သိပ်ထိုးပေးအပ်ပြီး မွေးစားခိုင်း ဖို့ဖြစ်သောလည်း တကယ်စီစဉ်ထားသည့်နေ့မှာ ဒေးဗစ်က အချိန်မှီ ရောက်မလာခဲ့သဖြင့် စောဥမ္မာ အစီအစဉ်တွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရီရီက စောဥမ္မာခိုင်းသည့်အတိုင်း ကလေးကို ယူပေးလိုက် သည်ဆိုပေမယ့် ထိုကလေးကို ယူသွားသူမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု မသိလိုက်ရဘဲ ခင်ဦးကလေးက ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည် မှာ ဒီနေ့အထိ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိသည် က ဒီကိစ္စတွေအားလုံး စောဥမ္မာဖန်တီးခဲ့တာကို ကိုကိုသိသွားပြီး စောဥမ္မာကို ရွံရှာဆက်စပ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး တခြားစိတ်တစ်ဝက်ကလည်း ခင်ဦးသမီးနဲ့ ဘာ ဒီဘဝမှာ ဘယ်နေရာကမှ ပြန်ပေါ်မလာပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းခဲ့သည်။

စောဥမ္မာ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ သမီးစိတ် ဖြင့် ခင်ဦး စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသလို ခင်ဦးသမီးလေးသတင်းက လည်း အစရာမရဘဲ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် စောဥမ္မာချစ်သူကို နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးဖြင့် ကျုံးသွင်းရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီကမ္ဘာမှာ စောဥမ္မာထက် ပျော်တဲ့သူ မရှိဟု ထင်ခဲ့သည်။

ကိုကို အင်မတန်လိုချင်သော သမီးလေးတစ်ယောက်ကို စောဥမ္မာ မွေးပေးခဲ့သည်။ ခင်ဦးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စောဥမ္မာလောက် သဘောထားကြီးနိုင်သော မိန်းကလေးမရှိတော့ပါဟု ကိုကိုကိုယ် ဘိုင် ဝန်ခံခဲ့ရသည့်နေ့တွေမှာ ကျေနပ်ပီတိတွေ ဖြာဝေနေသော စောဥမ္မာ။

ခင်ဦး ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ထည့် ဘွက်စဉ်းစားပေးခြင်း မပြုနိုင်လောက်အောင် ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူ ရှုပြီး ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ပျော်ရွှင်မြူးကြွစွာ နားခိုနေချိန်မှာ သမီးစိတ် ဖြင့် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ရှာသူ ခင်ဦးဆိုသည့် ရင်ခွင်မဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားဝေဒနာကို စာနာစိတ် ကင်းမဲ့ခဲ့သည်။

သမီးလေးနွယ်ဝါအတွက် စောဥမ္မာတောင် ဒီလောက် ခံစားနေရရင် မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဦးရင်ထဲမှာ သမီးလည်း ပျောက် ခင်ပွန်းလည်း လူယူခံလိုက်ရသူရဲ့ နှလုံးသားဟာ ဘယ် လောက်များ နာကျင်ကြေကွဲထိခိုက်စေခဲ့မလည်း။

ပထမဆုံးအကြိမ် ခင်ဦးဘက်က တွေးမိခြင်းဟု ဆိုရပါ မည်။

တကယ်တော့ ကိုကိုကို ခင်ဦးလက်ထဲက လူယူသိမ်းပိုက် ပြီး တစ်အိမ်ထဲမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ ရယူခဲ့ပေမယ့် စောဥမ္မာ လိုချင်တောင့်တခဲ့သော ကိုကိုထံမှ ချစ်မေတ္တာကို သူမ မရရှိခဲ့ပါ။

လူကသာ ကိုကိုအလိုဆန္ဒအတွက် အသုံးချရသက်သက် ရုပ်ခန္ဓာကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာဖြစ်ပြီး ကိုကိုနှလုံးသား၊ ကိုကိုစိတ်ဝိညာဉ်

က ခင်ဦးနှင့်ရှိနေတာကို အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ သိရှိလာရတော့ စောဥမ္မာ ဟိုအရင်လို မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအတွက် စောဥမ္မာ၏ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်က ဒေးဗစ်ဖြစ်လာသည်။ သူမသိပ်ချစ်ခဲ့ရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ရခဲ့ရသည့် အချစ်ဒဏ်ရာတွေ၊ နာကျင်ခါးသီးမှုတွေကို သူမကို သိပ်ချစ်နေသော တခြားတစ်ပါးသူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူမခံစားသလို ခံစားစေခဲ့တာ စောဥမ္မာအပြစ်ပဲလား။

အခုတော့ စောဥမ္မာအလှည့် ရောက်တော့မည်ထင်ရဲ့။ ဆေးရုံရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ခင်ပွန်းသည်ရှိရာသို့ တစ်အားပြေးဆင်းသွားသည်။

“ကိုကို...သမီး စောဥမ္မာရဲ့သမီးလေးရောဟင်”
“စိတ်ကိုအေးအေးဘားပြီး ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ စောဥမ္မာ”
“လာ”

အေးစက်နေသော စောဥမ္မာလက်ကို ဦးသိန်းအောင်က ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားရာနောက်သို့ တထိတ်ထိတ်ခုန်သောရင်ဖြင့် သူမအတူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ဒီအခန်းထဲ သမီးရှိတယ် စောဥမ္မာ”
“ရှင်”

ဦးသိန်းအောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရိုက်ပြီး အခန်းတံခါး ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟင်”

“သမီး”

“စောဥမ္မာ”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် စောဥမ္မာ မျက်ဝန်းထဲ ခိုက်ခနဲပြာဝေသွားပြီး နေရာမှာ ပျော့ခွေကျသွားသဖြင့် ဦးသိန်းအောင် အချိန်မီ လှမ်းထိန်းဆွဲယူလိုက်ရသည်။

“စောဥမ္မာ ...သတိထားလေ”

“စောဥမ္မာ”

ခေါ်သူက ဘယ်လိုပင်ခေါ်ပါသော်လည်း ဒေါ်စောဥမ္မာက တုံ့ပြန်ထူးနိုင်စွမ်းတို့နှင့် ကင်းကွာပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ နွယ်ရယ်၊ နွယ်နားမှာ ကိုဦးရှိနေတာပါ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း နွယ်ဝါနားက ကိုဦးထွက်သွားတော့ရှင်၊ လူစဉ်မမှီတော့တဲ့ဘဝနဲ့ နွယ်ဝါဘာသာတစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

“နွယ်ဝါလေးရယ်”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော ချစ်ရသူကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်နှုတ်တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ရင်း နွယ်ဝါ နည်းတူ ခံစားကြေကွဲသူက ရွယ်ဦးပါ။

နွယ်ဝါ ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို သူမနားက ထွက်ခွာသွားဟု ဆိုနေပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်

နဲ့ကိုးရာမဲ့ ငိုရှိုက်နေရှာသူ။

ကံကြမ္မာ၏ အပြောင်းအလဲတိုင်းဟာ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်သည်။ နွယ်ဝါ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

နိုင်ငံခြားအထိ သွားကုသမည်ဟု ဆိုသော်လည်း ပြန်ကောင်းမည်မကောင်းမည်ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မသေချာ။ နွယ်ဝါကလည်း တစ်ချိန်လုံး ငိုနေသည်။ ပုန်းညက်မြိုင်ကလွဲပြီး ဘခြားဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဟုလည်း ပြောထားပြီးပါပြီ။

“နွယ်ဝါ ဘဝက ဆုံးပါပြီ ကိုဦးရယ်၊ နွယ်ဝါကို ခန်းလိုက် ပါတော့နော်”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ နွယ်ဝါကိုယ်တိုင်ရော စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆင်နေလားဟင်၊ ကိုဦးကို နွယ်ဝါ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုဦးသိပါတယ်ဗျာ”

“နွယ်သာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် နွယ်ကို ကိုဦး လက်ထပ်ပါရစေ အချစ်ရယ်”

“ရှင်”

မျက်ရည်စက်တွေကြားက ချစ်ရသူကို မယုံနိုင်သလို မော့ကြည့်လာသူလေးကို ရွယ်ဦး မြတ်နိုးစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကိုဦး နွယ်ကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ပိုင်ပဲ ပြုစုယုယခွင့်ရချင်တယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ နွယ်

ကို ပုန်းညက်မြိုင်က အရှင်သခင်မလေးတစ်ယောက်လိုတော့
လောလောဆယ် မထားနိုင်သေးဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကိုဦးနဲ့နေရရင် ... နွယ် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေရမယ်
လို့ အာမခံနိုင်ပေမယ့် အနေအစားကြတော့ ပုန်းညက်မြိုင်နဲ့ ကွာလိမ့်
မယ်”

“ကိုဦး လက်ကိုတွဲပြီး နွယ်ဝါ လိုက်ရဲပါ့မလားဟင်”
“ကိုဦးရယ်”

ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ခေါင်းထိုးပြီး နွယ်ဝါ ငိုမိသည်။ ကိုဦး
အချစ်တွေက နွယ်ဝါအပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲတာကို
သိရလို့ ဝမ်းသာကြည့်နူးခြင်းတွေနှင့် ကြေကြေကွဲကွဲငိုမိခြင်းပါ။

“မငိုပါနဲ့တော့အချစ်ရယ်... ငိုရလွန်းလို့ ကိုဦးအချစ်ပေး
မောနေပါပြီဗျာ၊ ကိုဦးကို တကယ်ချစ်တယ်၊ ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်
သာ ကိုဦးကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဦးရယ်၊ နွယ်ဝါလို လူတစ်ယောက်ကို
ကြာရှည်စွာ အခုလို အမြဲချစ်နေနိုင်ပါ့မလား”

“ကိုဦး အချစ်ကို မယုံဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး... နွယ်ဝါ ချစ်သူကို နွယ်ဝါကြောင့် ဒုက္ခ
ရောက်မှာစိုးလို့ပါ ကိုဦးရယ်”

“ဒါဆို ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ကိုဦး ခေါ်တဲ့နေရာကိုသာ
နွယ်ဝါ လိုက်ခဲ”

“ကိုဦးရယ်”

လှပသော မျက်နှာလေးထက်သို့ နူးညံ့ညင်သာသော
ချစ်အနမ်းပွင့်လေးများ သိပ်သည်းစွာ ကြွေကျလာတာကို ကျေနပ်
ကြည်နူးစွာ ခံယူမိသူက နွယ်ဝါ။

ဒက်ဒီနှင့် မာမိက ရွယ်ဦးလို လူတစ်ယောက်နှင့် နွယ်ဝါ
ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်တာကို နွယ်ဝါ သိသလို ကိုဦးလည်း
သိမှာသေချာသည်။ အထူးသဖြင့် မာမိက ပိုဆိုးသည်။

နွယ်ဝါ ဆေးရုံမှာရှိနေသည့်အချိန်တွေမှာ ချစ်ရသူရွယ်ဦး
နှင့် အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေ့ကြရသလို အိမ်ကိုပြန်ရောက်
တော့လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။

အိမ်မှာရှိနေသည့် ဒေါ်ကြိုင်တို့ မရီတို့က နွယ်ဝါနှင့်
ရွယ်ဦးတို့အကြောင်း သိထားကြသူများပီပီ နွယ်ဝါတို့ ချစ်သူ
နှစ်ယောက် အခုလို လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးကြတာ
ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ဒေါ်ခင်ဦး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် အစ်မဖြစ်သူ ကြည်နူး
က ပုန်းညက်မြိုင်ခြံကြီးထဲကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့်ရ
နေတာ လည်း ပါမည်ထင်သည်။

“ကိုဦးသွားတော့မယ်နော် နွယ်၊ ကိုယ်မှာထားတာတွေ
အားလုံး ဘာတစ်ခုမှမမေ့နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်သူလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွယ်ဦး သူ့ခြံဘက်ကို ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။ နောက်ရက်မှာ နွယ်ဝါတစ်ယောက် သူ့အိမ်က ရုတ်တရက်ပျောက်သွားသလို ရွယ်ဦးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

ဒက်ဒီနဲ့မာမီ

သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ။

သမီးချစ်သူနောက်ကို လိုက်သွားပါပြီ။

သမီးမိုက်

နွယ်ဝါ။

“အမလေး...ကိုကို...ကိုကို ဥမ္မာတို့သမီးလေး မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူး”

လက်ထဲက သမီးဖြစ်သူ၏စာကို ဖတ်ပြီး အရူးဟန်ယောက်ျားလို သံကုန်ဟစ်၍ အော်ဟစ်လိုက်မိသူက ဒေါ်စောဥမ္မာ ဖြစ်သည်။

“ကာဖြစ်တာလဲ ဥမ္မာ”

“ဒီမှာ...ဒီမှာ”

ဒေါ်စောဥမ္မာ လက်ထဲကစာကို ဦးသိန်းအောင် ယူကြည့်လိုက်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်သွားပေမယ့် ဘာမှမပြော။ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်တည်ငြိမ်စွာ စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေတာကို အားမလိုအားမရဖြစ်ရသူက ဒေါ်စောဥမ္မာ။

“အယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို၊ ဒါဟိုဘက်အိမ်က ကောင်လေးလက်ချက်ပဲ၊ အဲဒါ ကိုကိုတို့က ကြည့်နူးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို သိပ်အခွင့်အရေးပေးပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ထားလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာရှင့်သိရဲ့လား”

“စောဥမ္မာတော့ အဲဒီလိုအခြေအမြစ်မရှိတဲ့ လူစားမျိုးနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ သမီးကို ရအောင်ပြန်ခေါ်ပြီး မောင်ရဲထွဋ်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ပေးစားဖြစ်မယ်သိလား”

“အို...ကြာပါတယ်၊ ဒင်းတို့အိမ်ကို အခုပဲသွားပြောမယ်”

“စောဥမ္မာ...နေဦးလေ”

ဦးသိန်းအောင် လှမ်းခေါ်သော်လည်း ဒေါ်စောဥမ္မာက ဘစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပေါ်က ကမူးရှူးထိုးဖြင့် တအားပြေးဆင်းသွားပြီဖြစ်ရာ ဦးသိန်းအောင် လိုက်မမီတော့ပါ။

ဒေါ်စောဥမ္မာ၏ အမည်ကို လှမ်းခေါ်သော်လည်း သူမက လှည့်မကြည့်တော့။ ကတိုက်ကရိုက်ပုံစံဖြင့် စောဥမ္မာနောက်ကို ပြေးလိုက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့နားကို ဒေါ်ခင်ဦး ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို၊ စောဥမ္မာနဲ့ စကားများကြပြန်ပြီလားရှင့်”

“ခင်ဦး...နေကောင်းတယ်နော်”

လန်းဆန်းသောအသွင်ဖြင့် ကြည်နူးရွှင်ယူစွာ တွေ့လိုက်ရသော ခင်ဦးသွင်ဟန်လှလှကြောင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းအစုံ တုံ့နှေးသွားပြီး အံ့ဩစွာ သူမေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူချစ်သော ခင်ဦးကို အခုလို လှလှပပလေး ပြင်ဆင်ထားတာကို မတွေ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီကောလေ။ အသက်လေးဆယ်ဟု ဆိုရသော်လည်း ခင်ဦးပုံစံလေးက သွယ်လျကျစ်လစ်သော သွင်ဟန်လေးကြောင့် အရွယ်တင်နှုတ်ဝင်းစို့ နဖတ်လျက် မြင်ရသူကို အေးငြိမ်းသောအလှပိုင်ရှင်အဖြစ်မှ လျော့ပါးသွားခြင်းမရှိသေးသူဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ခင်ဦးပုံစံလေးက ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သိပ်လှနေတာဆိုလည်း ကြက်သွေးရင့်ရောင် ဝတ်စုံဖြင့် ဣန္ဒြေရရ လှပနေသူကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်ငေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ခင်ဦး နေကောင်းပါတယ်အစ်ကို၊ သမီးလေး ကြည်နူးနဲ့ ဘုရားသွားမလားလို့ပါ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဦးရယ်၊ ခင်ဦးသာ အခုလို အမြဲကျန်းမာနေရင် အစ်ကိုလောက်ပျော်တဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဦး နေကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဟိုမှာ သမီးလေးလာနေပြီအစ်ကို”

“ဟင်”

ခင်ဦးညွှန်ပြရာပြတင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ခြံမှ လှလှပပလေး ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာနေသည့် ကြည်နူးကို တွေ့လိုက်ရမှာ စောဥမ္မာကို သတိရသွားကာ ဦးသိန်းအောင်ရင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ခဏလေးနော်...ခင်ဦး ဒီမှာပဲစောင့်နေသိလား၊ အစ်ကိုအခုပဲ သမီးကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်ဟုတ်လား”

“အစ်ကို နေဦးလေ”

“ခင်ဦး...အဲဒီမှာပဲနေပါကွယ်၊ အစ်ကိုတို့ အခုပဲ ပြန်လာမှာ ပါ”

သူ့နောက်ကို အပြေးလိုက်လာတော့မည်ဟန် ပြင်နေသော ခင်ဦးကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဦးသိန်းအောင် နေရာမှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဒေါသုပုန်ထနေသော စောဥမ္မာနှင့် ခင်ဦး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် အကူအညီပေးနေသော ကြည်နူးတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တွေ့မှာကို သူစိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်း အိမ်ခြံဝင်းထဲကို ငင်လာသော ကြည်နူးနှင့် အိမ်ထဲမှထွက်လာသော ဒေါ်စောဥမ္မာတို့ နှစ်ယောက်လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံတွေ့မိကြသည်။

“ဪ...ညည်းက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာရဲသေးသကိုး”

“ရှင်”

“အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ကြည်နူးမှာ သူမရှေ့ကို ရုတ်တရက် ပိတ်ရပ်လာပြီး ဒေါသဖြင့် တင်းမာခက်ထန်စွာ ပြောလာသူ ဒေါ်စောဥမ္မာ၏ မျက်နှာကို အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလည်းဟုတ်လား၊ ညည်းမောင်က ငါ့သမီးရောဂါသည်ကိုတောင် မရှောင်ဘူး၊ ငွေမက်ပြီး လူကို မသွားတာ ညည်းတကယ်မသိတာလား၊ သိရက်နဲ့ တမင်မသိဟန် ဆောင်ပြီး မေးနေတာလား”

“ဟင်”

“ရွယ်ဦးက နွယ်ဝါကို ခိုးသွားပြီလို့ပြောတာလား အန်တီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ညည်းတို့မောင်နှမက ရုပ်ကလေးတွေကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ ငွေရှိတဲ့လူတွေနားကပ်ပြီး အပိုင်ကြံနေကြတာ ငါ့မသိဘူးထင်နေလား”

“စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ အန်တီ၊ ကြည်နူးတို့ မောင်နှမစိတ်ဓာတ်က အဲဒီလောက် အောက်တန်းမကျဘူးရှင့်”

“ဟုတ်လား...အဟင်း...ဟင်း ကြားရတာ ရယ်စရာကောင်းလှချည်လား မောင်လုပ်တဲ့လူက ငါ့သမီး နေမကောင်းမှန်းသိရက်သားနဲ့ ဇွတ်အတင်းခိုးသွားတယ်”

“အစ်မလုပ်တဲ့လူကလည်း သမီးရူးပြီး စိတ်မနှံ့တဲ့

မိန်းမ နားကပ်ပြီး အပိုင်ကြံ”

“စောဥမ္မာ”

“မင်းပါးစပ်ကို အခုပိတ်လိုက်စမ်း”

“ကိုကို”

“အန်ကယ်”

“အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒီမိန်းမ သမီးစောမွန်ပြီး စိတ်ထင်ရာလျှောက်ပြောနေတာကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွယ်”

ကြည်နူးနှင့် ဒေါ်စောဥမ္မာကြားကို ရောက်လာသော ဦးသိန်းအောင်မှ လွန်ကဲလှသော ဒေါ်စောဥမ္မာ စကားအသုံးအနှုန်းများအတွက် သမီးအရွယ် ကြည်နူးကို တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်ခြင်းအတွက် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားရသူက ဒေါ်စောဥမ္မာ ဖြစ်သည်။

“ရှင်ရူးနေတာ ကိုကို၊ သူမောင်က ဥမ္မာတို့ သမီးလေးကို တကယ်ခိုးသွားတာ သိရက်သားနဲ့ ဘာကိုစွဲ သမီးရှင်ဂိပီ ခပ်တင်းတင်းမနော့ဘဲ သားရှင်ဆီမှာ အောက်ကြို့အသနားခံတောင်းပန်နေရတာလည်းဟင်”

“ကြည်နူး တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒီအန်တီ ပြောနေတဲ့ ကိစ္စတွေအားလုံး ကြည်နူးတကယ် မသိလို့ပါရှင်”

“အေးကွယ်...အန်ကယ်တို့လည်း အခုပဲသိကြရတာဆိုတော့ သမီးအန်တီမမျာလည်း အခုလို...”

“ကြည်နူး...သမီး”

“ခင်ဦး”

“မေမေ”

ကြည်နူးတို့နားကို ရောက်လာသော ဒေါ်ခင်ဦးမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းတွေနှင့် ဖြစ်သလို အနားရောက်လာသည်နှင့် ကြည်နူး လက်ကလေးကို ဆွဲယူပြီး ကြည်နူးကိုယ်လေးကို သူ့ နောက်ဖက်ကို တွန်းပို့ပြီး ကာကွယ်လိုက်ပုံက အမေတစ်ယောက်၏ သားသမီးဖြစ်သူကို ကာကွယ်ဟန်အပြည့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ စောဥမ္မာရယ်၊ ခင်ဦးသမီး လေးမှာ ဘာအပြစ်များရှိလို့လဲ”

“ခင်ဦးသမီးလေး ဟုတ်လား၊ အဟင်း...ဟင်း... ဟင်း”

“ဟောဒီက မိန်းကလေးနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘာမှမတော်ဘူးရှင့်၊ မခင်ဦးရဲ့သမီးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မခင်ဦးဆီက ငွေတွေကိုမက်ပြီး သမီးဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်ညာနေတာ”

“ဟာ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ သမီးက ခင်ဦးသမီးပါ၊ သမီး...သမီးက မေမေသမီးပါ ဟုတ်တယ်နော်အစ်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဦးရယ်၊ သမီးက ခင်ဦးသမီးပါ”

“စောဥမ္မာ...မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မင်းပါးစပ်

ကို ပိတ်မထားနိုင်ဘူးလား”

ရှုပ်ထွေးတင်းမာနေသော အခြေအနေများကြားတွင် ဒေါ်ခင် ဦးတစ်ယောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အမူအရာဖြင့် ကြည်နူး လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား သလို ဦးသိန်းအောင်နှင့် စောဥမ္မာတို့မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့် နေပုံက သနားစရာဖြစ်နေသည်။

ကြည်နူးမှာလည်း နေရာမှာပဲ ဆက်ရပ်နေရကောင်းနိုး ထွက်သွားရကောင်းနိုးနှင့် ဝေခွဲရခက်နေသည်။

“မှန်တာတွေ ပြောနေတာရှင့်၊ မှန်တာတွေပြောနေတာ”

“တော်စမ်းကွာ...ခင်ဦးသမီးကို ခေါ်ပြီးသွားတော့၊ သမီး လည်းလိုက်သွား”

“မသွားရဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့သမီး၊ သမီးဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

“စောဥမ္မာ”

“အား...အမလေး”

“သမီး”

အထွတ်အထိပ်ရောက်သွားသော ဒေါ်သမီးနှင့် ကြည်နူး ကိုယ်လေးကို ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို ဇွတ်အတင်းဆွဲကိုင်တွန်း ထိုးလိုက်သော ဒေါ်စောဥမ္မာကြောင့် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ နေရာတွင် ပြစ်လဲကျသွားရသူက ကြည်နူး။

မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားတာပဲ သိလိုက်သည်။

“ညည်း...ညည်း ငါ့သမီးလေးကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ စောဥမ္မာ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မခင်ဦး၊ ရှင် သမီးရူး ရူးနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကြားထဲကနေ အောင်သွယ်ပေးနေတာရှင်သိလို့လား”

“ကျွန်မကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ အန်တီ၊ လူတွေကို အန်တီစိတ်နဲ့မနှိုင်းပါနဲ့”

“အံ့မယ်...ညည်းကများ ငါ့ကို ပြန်ပြောနေလိုက်တာ မောင်လုပ်တဲ့လူက သမီးကိုခိုး၊ အစ်မလုပ်တဲ့လူက အမေကိုရန်တွေ၊ သိပ်ဟုတ်နေကြပါလားဟင်”

ဒေါ်စောဥမ္မာအသံက စီခနဲယုံလွင့်လာသလို ဒီလိုရန်ပွဲမျိုးနှင့် တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသော ကြည်နူးမှာလည်း ရှက်စိတ်ဖြင့် နေရာက ထွက်ပြေးချင်လာပါသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ အန်ကယ်”

“သမီး”

“သမီး”

“ကျွီး”

“ဟာ”

“ဒုန်း”

“အမလေး”

အဖြစ်အပျက်တွေက လျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ရှက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းတွေနှင့် နေရာက ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြေးသွားသော ကြည်နူးတစ်ယောက် ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသော ကားတစ်စီးကို မမြင်နိုင်ရှာခဲ့ပါ။

ကားဘရိတ်ကို အရှိန်မီ နင်းလိုက်သံအဆုံးမှာ ကြည်နူးတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လဲကျသတိလစ်မေ့မျောလျက်ရှိနေပြီး ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

အခန်း (၂၂)

“သမီး...သမီး”

“ကြည်နူး”

“ကြည်နူး”

ကြည်နူးကိုကားနှင့် ဝင်တိုးမိသူက ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ကြည်နူးချစ်သူ ဒေါက်တာရဲထွဋ်၏ ကားဖြစ်သည်။ ကားရှေ့မှာ ခွေခွေလေးလဲကျနေသည့် အပြေးရောက်သွားကာ ကြည်နူးကိုယ်လေးကို ပွေမယူနိုင်ခင်မှာပင် ဒေါ်ခင်ဦးက ကြည်နူးကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲမှာ သိမ်းကျုံးပွေငင်ထားလိုက်ပါပြီ။

“အမလေး...လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မသမီးလေး သေပြီထင်တယ်”

“သမီး”

“သမီး”

“အန်တီ သတိထားပါ၊ ကြည်နူးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လန်ပြီး ရှေ့ဖြစ်သွားတာပါဗျာ”

“ဖယ်...ဖယ် ကြည်နူးကို ကျွန်တော်ပွေခဲ့မယ်”

“ဟင်”

“ဒါ...ဒါ ခင်ဦးဆွဲကြီးလေးမဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ခင်ဦးသမီးလေးကို ခင်ဦးကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးလိုက်တဲ့ ဆွဲကြီးလေးပါ”

“ဘယ်မှာလဲ...ခင်ဦး အစ်ကိုကို ဖြစ်မိ”

“ဟာ”

ဦးသိန်းအောင် ကိုယ်တိုင် ကြည်နူးလည်ပင်းက ဆွဲကြီးလေးကို ယူကြည့်ရင်း အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ဒေါ်ခင်ဦး ရင်ခွင်ထဲက ကြည်နူး မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး”

“မမ”

“ကျုပ် သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဦးမင်းမောင်”

လူတွေအားလုံး စုရုံး စုရုံးဖြစ်နေချိန်မှာ ပုန်းညက်မြိုင် မြိုင်ကြီးထဲကို အပြေးအလွှားရောက်လာသူက တစ်ဖက်ခြံက ဦးမင်းမောင်နှင့် သမီးငယ်ပူစူးတို့ ဖြစ်သည်။

“သမီး...မေမေသမီးလေး”

“အီး...အဟီး...ဟီး”

“ခင်ဦး မငိုနဲ့လေ”

“မောင်ရဲထွဋ်...သမီးကို အထဲခေါ်သွားလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်”

“သမီးလည်း လိုက်သွားမယ်နော် ဦး”

“လိုက်သွားသမီး၊ လိုက်သွား”

“ကိုမင်းမောင် ခင်ဗျားသမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ လန်ဗြီး

ရှော(ခ)ဖြစ်သွားတာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

“ကျွန်တော် ပြောပြမှာပါ ကိုမင်းမောင်၊ လာဗျာ ကျွန်တော်တို့ သမီးလေးရှိတဲ့နေရာကို အရင်သွားရအောင်”

“ဒီအတိုင်းသွားလို့ ရမလားရှင်၊ ရှင်သားက ကျွန်မသမီးက ခိုးသွားတာ ရှင်မှာတာဝန်ရှိတယ်၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်မသမီးလေးကို ပြန်ခေါ်ပေးပါ”

“စောဥမ္မာ”

“အဖြစ်မှန်တွေ ပြောနေတာ ကိုကို၊ နွယ်ဝါဆိုတာ ကိုကို သမီးဆိုတာလည်း သတိရစမ်းပါဦးရှင်၊ အခု ဥမ္မာသမီးလေး ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေပြီလည်းဆိုတာ ကိုကိုတွေ့မိရဲ့လားဟင်”

“နေစမ်းပါဦးဗျာ...ကျွန်တော် နားလည်အောင် ပြောစမ်း

ပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့သမီးလေးကို တကယ်ပဲ ကျုပ်သားခိုးသွားခဲ့တာလား”

“ဘာရှင်”

“ရှင်လိုလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မတို့ကပဲ ညာပြောနေရဦးမှာလား”

ဦးမင်းမောင်အမေးကို ဒေါသဖြစ်စွာ ကဲကဲဆတ်တုံပြန်လိုက်သော ဒေါ်စောဥမ္မာကိုကြည့်ပြီး ဦးမင်းမောင် ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကျုပ်သားမိုက်ဖြစ်အတွက် ဒေါ်စောဥမ္မာတို့ကို ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“တောင်းပန်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးရှင်၊ ရှင်သားနဲ့ ကျွန်မသမီးကို လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောပါ၊ ကျုပ်သားပြန်တွေ့တဲ့အချိန်ကြာရင် ခင်ဗျားကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ အခုတော့ ကျုပ်သမီးကြီးကို ခေါ်သွားပါရစေ”

“ဦးမင်းမောင်”

“ပြောပါ ဦးသိန်းအောင်၊ သားအတွက် ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဖေဖေ...မမကြည်နူး သတိရလာပြီ၊ အန်တီ ခင်ဦးလည်း မမကိုဖက်ပြီး တအားငိုနေတယ်”

“ဟုတ်လား...လာ...လာ ဦးမင်းမောင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦးဗျာ”

ပန်းညက်မြိုင်ခြံပိုင်ရှင် သူဌေးဦးသိန်းအောင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးမင်းမောင်လက်တစ်ဖက်ဆွဲပြီး သူ့အိမ်ထဲကို ဆွဲခေါ်နေတာနဲ့ ဒေါ်စောဥမ္မာ၏ ဒေါသမျက်နှာကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

ဦးသိန်းအောင် ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို ဦးမင်းမောင်ပါလာ သလို သမီးငယ်ပူစူးလည်း အတူလိုက်ပါလာသည်။ စိတ်ထဲက တော့ သားဖြစ်သူ ရွယ်ဦးတစ်ယောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိုက်နဲ တာကို ခွင့်လွှတ်လို့မရဘဲ ရင်ထဲမှာ တန့်န့်နှင့်ပင် သမီးကြီးတွေ ရောက်လာသည်။

“ဖေဖေ”

“သမီး”

ကြည်နူးမှာ သူမကိုယ်လေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့် အလား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည့် ဒေါ်ခင်ဦးလက်ထဲမှ ဖခင် ဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြဿနာတွေကတော့ ရှင်းရခက်အောင် ရှုပ်ထွက်ပြီဖြစ် ကြောင်း ကြည်နူးစိတ်က သိနေပေမယ့် အန်တီဒေါ်ခင်ဦးက ကြည်နူး ပြန်သတိရလာထဲက စောဥမ္မာကို ပျောက်သွားသည့် သူ့သမီးဖြစ်ကြောင်း၊ ကြည်နူးလည်းမှ ဆွဲကြီးလေးကို သက်သေ

သားလျက် သူတို့သာလျှင် မိဘအရင်းအချာများဖြစ်ကြောင်း ငိုယို ရှင်းပြနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကြည်နူးမှာ ချစ်သူဒေါက်တာရဲထွဋ် မျက်နှာကို တစ်လှည့် အန်တီဒေါ်ခင်ဦးတစ်ယောက် အူလိုက်သည်းလှိုက် ငိုယိုနေပုံမှာ ခြေကွဲရင်နင့်စရာကောင်းလှသည်က တစ်ဖက်နှင့်ကြားထဲက ရူးချင် ချင်ဖြစ်နေရသည်အထဲ မောင်ဖြစ်သူရွယ်ဦး လုပ်ပုံကြောင့်လည်း မျက်နှာပူ အနေရခက်ကာ နေရာမှ ထွက်ပြေးချင်နေခိုက် ဖခင်ဖြစ် သူ ဦးမင်းမောင်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာအားတက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင်...ရှင် ခင်ဦးသမီးလေးကို ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ ဦးမင်းမောင်ရယ်၊ ကြည်နူးဟာ ခင်ဦးပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ ခင်ဦး ရဲ့သမီးလေးဆိုတာ ဟောဒီဆွဲကြီးလေးက သက်သေခံနေပါတယ် ရှင်”

“ကြည်နူးဟာ ခင်ဦးသမီးလေးပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ် ဆယ်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ ခင်ဦးရဲ့သမီး ဆိုတာ ရှင်မငြင်းပါနဲ့”

“လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံး သွားတဲ့ သမီး ဟုတ်လား”

ဦးမင်းမောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ဒေါ်ခင်ဦး၏ မျက်ရည်စိုရွှံ နေသော မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးမင်းမောင်၊ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ကျွန်တော်တို့ ပုန်းညက်မြိုင်ခြံကြီးထဲမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဧည့်ခံပွဲညတစ်ညမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သိမှာပါဗျာ”

“အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော်တို့သမီးလေး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လို့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ရခိုင်းနဲ့ နေထိုင်ရှင်သန်လာခဲ့ရတဲ့ ပုလောင်သောကတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့လုံးသားတွေကို မြင်ယောင်စာနာကြည့်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဒီဆွဲကြိုးလေးဟာ တကယ်ပဲ ကြည်နူးရဲ့ဆွဲကြိုးလေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကြိုးလေးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်ပတ်သက်ထားလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါရစေ”

ကြည်နူးဟာ ခင်ဗျားသမီးအရင်း ဟုတ်ရဲ့လားဆိုသည့် စကားကို မျှီသိပ်ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆိုလာသူရဲ့ ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းတွေနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တုန်ရီလှုပ်ခပ်နေပါသည်။

အားလုံး၏အကြည့်တွေက ဦးမင်းမောင်မျက်နှာပေါ်ကို စူးစိုက်ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကြည်နူးကိုယ်တိုင်လည်း ဖေဖေဘာဖြေလိုက်မှာလည်းဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် ရင်တွေခုန်သလို ဒေါ်စောဥမ္မာသည်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပါပြီ။

လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အခြေအနေနှင့် ဒေါ်စောဥမ္မာ

ရင်ဆိုင်နေရပါပြီကော။ ဦးမင်းမောင် ဘယ်လိုဖြေလိုက်မှာလည်းဟု ဒေါ်စောဥမ္မာ သိပ်သိချင်လာမိသည်။ ဦးမင်းမောင်အဖြေက သူမနှစ်ပေါင်းများစွာ သိုဝှက်ထိန်ချန်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး၏ မိနစ်ကြော့နံ့အတွင်း တိကျသော အဖြေကို ပေးပေးတော့မည်။

ဦးမင်းမောင်၏ မျက်ဝန်းအကြည့်များက လူတစ်ယောက်ချင်းစီပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွားသည်။ သူ့နားထဲမှာ သာယာညွတ်ပျောင်းသော တေးဂီတသံတို့ ပြန်လည်ကြားယောင်လာသလို တေးဂီတသံအဆုံးမှာ အားပါးတရဂီတီးလိုက်ကြသော လက်ခုပ်သံများ။

ထို့နောက် သူ့လက်ထဲသို့ ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာသည့် သမီးကြီး ကြည်နူး။ ပြီးတော့ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာ အခုချိန်ထိ သမီး၏လည်မှာ အမြဲဆွဲပေးထားခဲ့သော သမီးနှင့်အတူပါလာသည့် ဆွဲကြိုးလေး။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က ညတစ်ညမှာ ဦးသိန်းအောင်၏ ပုန်းညက်မြိုင် ခြံကြီးထဲတွင် ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရင်း ဓားထိုးမှုဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုညက လူသေသွားသည်ဟု ထင်ကြေးဖြင့် ပြောကြဆိုကြသော်လည်း လူသေမှုမဖြစ်ခဲ့ပါ။ စီးပွားပြိုင်ဘက်ခြင်း အညှိုးထားရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဓားထိုးမှုကို ကျူးလွန်မိသော်လည်း လက်မောင်းကိုသာ ထိုးမိခြင်းဖြစ်ပြီး လက်သည်တရားခံဟု ထင်ရ

သူမှာလည်း ထိုညမှာပင် ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားသည်။ တရားခံရှာမတွေ့ဘဲ ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသူက ပုန်းညက် မြိုင်၏ ရင်သွေးရတနာ သမီးငယ်လေးဖြစ်သည်။ ပထမတော့ ငွေလိုချင်၍ ပြန်ပေးဆွဲသွားသည်ဟုထင်ပြီး တစ်ဖက်က အဆက် အသွယ်ကို စောင့်မျှော်ရင်း အချိန်တွေကုန် လူတွေပင်ယန်းခဲ့ရသည်။

နောက်တော့ အချိန်တွေသာ ကြာသွားသည် ဘာတစ်ခုမှ မထူးခြားတော့ ရဲ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်တိုင်ခဲ့သည်။ စုံစမ်းရှာဖွေ မှု ပြုခဲ့သော်လည်း ဘာသတင်းမှမရခဲ့သော သမီးလေးက အခု ချိန်ကြမှာ တိုက်ဆိုင်စွာ မင်္ဂလာဦးညက ဇနီးဖြစ်သူကို သူ့ကိုယ် တိုင် မြတ်နိုးစွာ ပေးအပ်ခဲ့သော ဆွဲကြီးလေးနှင့်အတူ ပြန်လည်လို့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို သနားပါ ဦးမင်းမောင်ရယ်၊ ခင်ဗျား လည်း မိဘတစ်ယောက်မို့ ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မှာပါဗျာ”

“အဖြစ်မှန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ သိပါရစေ၊ ခင်ဗျားကို ရှိခိုးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရှိခိုးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ခင်ဦး ဦးမင်းမောင်ကို ရှိခိုးပါ့မယ် နော်”

“အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူးဗျာ၊ အဖြစ်မှန်တွေကို ကျုပ် ပြောပြပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ သမီးလေးဟာ ဟောဒီ ဆွဲကြီးလေးရဲ့ပိုင်ရှင်ပါ”

“ဟာ”

“ဖေဖေ”

“အမလေး...သမီး...သမီး”

“မခင်ဦး”

“မောင်...လုပ်ပါဦး ဒီမှာ မေမေသတိလစ်သွားပြီ”

“အန်တီ...အန်တီ”

အခြေအနေတွေအားလုံး ရှုပ်ထွေးသွားချိန်မှာ သူတို့အားလုံး ကို ကျောခိုင်းထွက်ပြေးသွားသူက ဒေါ်စောဥမ္မာ။

ကြည်နူးက ကိုကိုနဲ့ ခင်ဦးသမီးတဲ့။

ဟင့်အင်း...။

မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ရဘူး။

စောဥမ္မာချစ်တဲ့ ကိုကိုမှာ နွယ်ဝါဆိုတဲ့သမီးတစ်ယောက် ပဲရှိတယ်၊ တခြားတစ်ယောက်မရှိဘူး။

မရှိရဘူး...မဟုတ်ရဘူး။

အရူးတစ်ယောက်လို ဒေါ်စောဥမ္မာနှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ဆိုနေမိသည်။ ကိုကိုက အခု သူ့သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုတော့ သူ့သမီးကို ဘယ်သူက အခုလို စွန့်ပစ်ဖို့ခိုင်းခဲ့သလဲဆိုတာလည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ပေါ်လာတော့မှာသေချာသည်။

ဒါဆို ကိုကိုက စောဥမ္မာဆိုသည့် တရားခံမကို ရွံရှာဆက်စပ် မုန်းတီးနာကြည်းတော့မည်။

ဟင့်အင်း...စောဥမ္မာကို မမုန်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။

အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ကိုကိုဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို စောဥမ္မာ သိပ်ချစ်ခဲ့လို့ပါ။

ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ရလွန်းလို့ ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လွန်းလို့။

ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ အခုလို ကိုကိုသမီးလေးကို ဓားစာခံဖြစ်

စေခဲ့တာပါရှင်ရယ်။

ဒါကြောင့်ပဲ စောဥမ္မာချစ်တဲ့ ကိုကိုကို စောဥမ္မာ အခုလို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

စောဥမ္မာကို မမုန်းပါနဲ့ကွယ်။ ကိုကိုမုန်းမှာကို စောဥမ္မာ ကြောက်ပါသည်။ ကိုကိုအမုန်းတွေကို စောဥမ္မာ ရင်မဆိုင်ပါရစေနဲ့။

စောဥမ္မာကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့။

“တိ...တိ”

“ကျီး”

“ဒုန်း”

“အား”

သူမအပြစ်တွေအတွက် ထိတ်လန့်ချောက်ချားရသလို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသူ၏ အမုန်းနှင့် ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို မခံစားနိုင်သော ဒေါ်စောဥမ္မာ၏ ရင်တွင်းပူပင်သောကများ ပြာမွန်ထူပူ

နေချိန်မှာ အဝေးက အရှိန်ဖြင့်လာနေသော ကားကိုပင် မမြင်နိုင်တော့ပါ။

ကျယ်လောင်သော ကားဘရီးယားဖမ်းသံနှင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော ဒေါ်စောဥမ္မာအသံကို သူမသိပ်ချစ်သော ချစ်သူကိုကို အပါအဝင် တခြားမည်သူမျှ မကြားလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ဖေဖေ”

“နောက်မှ...သမီးသိချင်တာတွေအားလုံး ဖေဖေပြောပြမယ်၊ အခုတော့ သမီးမိကတွေနားမှာ နေခဲ့ပါ”

“ဖေဖေ”

ကြည်နူး ခေါ်သော်လည်း ဖေဖေက လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကြည်နူးရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားရာ ပူစူးလည်း အစ်မဖြစ်သူ မျက်နှာကို ကြောင်အမ်းအမ်းလေး တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ဖေဖေ နောက်ကို အပြေးလိုက်ပါသွားရှာပါသည်။

ကြည်နူးမှာသာ မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့စဉ်မှာပင်...

“သမီးကြည်နူး...ဒီမှာ သမီးမေမေ သတိရလာပြီကွယ်၊ သမီးမေမေနားကို လာပါဦး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“သမီး”

ဒေါ်ခင်ဦးက ကြည်နူးကိုမြင်သည်နှင့် ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုကာ ကြည်နူးကိုယ်လေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား တင်းကျပ် ဟု ပြောဖက်ရင်း သည်းသည်းခိုက်ငိုပါသည်။

“သမီး...မေမေသမီးလေးရယ်၊ ဒီဘဝမှာ ပြန်မဆုံရတော့ ဘူးထင်နေတာ၊ ကံကြီးလွန်းလို့ မေမေတို့နဲ့ ပြန်ဆုံရတာပါလား ဘွယ်”

“မေမေရယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း ကြည်နူးလည်း ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက် တွ အားလုံးက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဆန်းကြယ်လွန်းလှ ကာမို့ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို ရုတ်တရက် ဘယ်လိုမှ ခံစားနိုင်တော့သလို နားလည်းမလည်နိုင်တော့ပါ။

ဖေဖေ ဦးသိန်းအောင်ကလည်း မျက်ရည်တွေ ကျနေပါ သည်။ ဒေါက်တာရဲထွဋ်ဆိုသည့် ကြည်နူးရဲ့ ချစ်သူကလည်း ကြည်နူးတို့ မိသားစုအဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးကြည့်ရင်း နှဲဩနေရှာသည့်အဖြစ်။

ကြည်နူးကိုယ်တိုင်လည်း မယုံကြည်ရုံနှင့်အောင်ပါပဲ ဂင်ရယ်လို့ ချစ်သူကို ပြောလိုက်ရမည်လား။

ကြည်နူးအတွက် ဒါတွေအားလုံး အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလည်းလို့ကွယ်။

အခုတော့ ဖေဖေရင်ထဲမှာ ကြည်နူးအတွက် ဘယ်လောက် များ ထိခိုက်ခံစားကြေကွဲနေရှာမလည်းဆိုတာ ကြည်နူး သိနေပါ တယ် ဖေဖေရယ်။

အခုမှပြန်တွေ့ရတဲ့ ကြည်နူး မိဘတွေရဲ့ အဖြစ်ကို သနား ကရုဏာသက်မိသလို ကြည်နူးကို ငယ်ငယ်လေးထဲက ပြုစုစောင့် ရှောက်လာတဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ကြည်နူးချစ်တယ်။

အခန်း (၂၃)

နေရစ်ခဲ့တော့ စောဥမ္မာရယ်။

နေရစ်ခဲ့တော့။

မင်းလေးကို ဘာအပြစ်မှလည်း မဆိုချင်တော့ပါဘူးကွယ်။

နောက်ဘဝတွေရှိခဲ့ရင်သာ ဒီလိုအပြစ်မျိုးနဲ့ မကြီးပါစေနဲ့လို့ ကိုကို ဆုတောင်းပါတယ်။

ဒေါ်စောဥမ္မာ အုတ်ဂူလေးရှေ့မှာ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အုတ်ဂူလေးကို ဦးသိန်းအောင် ကျောခိုင်း လိုက်သည်။

ချစ်သူကိုချစ်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ရယူရန် ကြိုးစားခဲ့လေသော စောဥမ္မာ၏ နောက်ဆုံးခရီးက မလှပသော ဇာတ်သိမ်းခန်းဖြင့် ပြီးဆုံးခဲ့ရပေပြီ။

မိုက်မဲရူးသွပ်သော အတွေးများဖြင့် သူတို့သမီးလေးကို ဧည့်ခံပွဲဥမှာ စွန့်ပစ်ဖို့ အိမ်ဖော်ဒေါ်ကြိုင်၊ ရီရီတို့ကို ငွေပုံပေးကာ ခိုင်းစေခဲ့သော စောဥမ္မာ။ ဘဝတစ်သက်တာ တစ်ခါမှမမြင်ဘူး သော ငွေများကြောင့် စောဥမ္မာ ခိုင်းသည့်အလုပ်ကို သဘောတူခဲ့ သော ဒေါ်ကြိုင်နှင့် ရီရီတို့ခမျာ ဤမျှကြောက်ရောကောင်းသော အရေးအခင်းကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည် မသိကြ။

စောဥမ္မာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပုခက်ထဲတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးကို လူတစ်ယောက်လာလျှင် ထည့်ပေး လိုက်ကြရုံသာ သိထားကြသည်။

ဘာအတွက်ကြောင့် အခုလိုလုပ်သည်ကိုလည်းမသိ။ သူတို့ ကြောင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အနာဂါတ်ခရီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ရယ်လို့လည်း မတွေးတတ်။ ငွေမျက်နှာ တစ်ခုတည်းနှင့် ခိုင်းတာကို လုပ်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ထိုညဧည့်ခံပွဲမှာ ပြဿနာဖြစ်ပြီး အခြေအနေအားလုံး ရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာ ရီရီက စောဥမ္မာခိုင်းထားသည့် အတိုင်း ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်မှာမှ သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာ ကို ကလေးငယ်အား ပွေ့ယူပြီးအသွား အမှောင်ရိပ်ထဲက ထွက်လာ သူတစ်ယောက်၏လက်ထဲကို ကလေးငယ်အား ထိုးပေးခဲ့ပြီး ကြောက်အားလန့်အား ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

ရီရီ ကလေးကို မှားပေးခဲ့သူက ချိန်းဆိုထားသူ ဒေးဗစ်

မဟုတ်။ ရန်ညှိုးရှိသူကို ဓားနှင့်ထိုးပြီး ထွက်ပြေးလာသူဖြစ်နေသည်။

ထိုသူက ဘုမသိဘမသိဖြင့် ကလေးငယ် သူ့လက်ထဲ ရောက်လာတာကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အမှောင်အားကိုးဖြင့် ထွက်ပြေးအလာ ခြံဝမှာရပ်နေသော ဦးမင်းမောင်လက်ထဲ ကလေးငယ်ကို ထည့်ပေးပြီးနောက် နေရာက ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုညမှာပင် သက်ဆိုင်သူရော၊ မသက်ဆိုင်သူပါ ဘဝကြံမှာ တွေ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ အစမကောင်းခဲ့သူ၏ ဇာတ်သိမ်းအဆုံးသတ်သည်လည်း မလှမပ။ ရွယ်ဦးကလည်း ချစ်ဇနီးနွယ်ဝါ အနားမှာ တစ်ချိန်လုံး မခွဲအတူရှိနေသလို မျက်ရည်မဆည်နိုင်ရှာသူအား နှစ်သိမ့်မဆုံးရှိနေရာပါသည်။

“မင့်ပါနဲ့တော့ နွယ်လေးရယ်၊ နွယ်လေး လိပ်ပင်ပန်းနေပြီအချစ်ရယ်”

“တိတ်တော့နော်”

“ကိုဦးရယ်”

ပါးပြင်ပေါ်ပြိုင်ဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တွေကို ရွယ်ဦးက အနမ်းဖြင့် ဖယ်ရှားနှစ်သိမ့်ပေးပါသည်။ နွယ်ဝါကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ အတင်းကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့ကာ အိပ်ပျော်အောင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ချောမော့အိပ်ပျော်စေခဲ့သည်။

က်ကြံမှာတွေက မယုံကြည်နိုင်အောင် ပြောင်းလဲခဲ့တာဆို အိပ်မက်လိုဖြစ်နေပေမယ့် အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ တကယ်လက်တွေ့သူတို့အားလုံး အမှန်တကယ် ရင်ဆိုင်နေရသည်ကလည်း မယုံကြည်နိုင်စရာပါ။

မမကြည်နူးက နွယ်ဝါနှင့် ညီမတွေဖြစ်နေရုံမက နွယ်ဝါမိဘတွေကလည်း မမကြည်နူးမိဘတွေ ဖြစ်နေသည်။ မမကြည်နူး၏ ဆန္ဒအတိုင်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်စေရန် နှစ်ဖက်အိမ်အလယ်က ခြံစည်းရိုးကို ဖျက်ပြစ်လိုက်သဖြင့် နှစ်အိမ်တစ်အိမ် အလွယ်တကူ သွားလာဝင်ထွက်နိုင်သလို တစ်ဦးလှုပ်ရှားမှုကို တစ်ဦး မပြတ်မြင်တွေ့နေနိုင်သည်။

ရွယ်ဦးတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုလည်း အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းပေးထားပြီး လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေစေသည်။

မမကြည်နူးတစ်ယောက်သာ ဟိုဘက်အိမ်နှင့် ဒီဘက်အိမ် ကူးချည်သန်းချည်နှင့် အလုပ်တွေရှုပ် ဈာများနေ၏။

ပုန်းညက်မြိုင်က မိဘတွေအိမ်မှာ တစ်နေကုန်နေပြီး ညကြံတော့ ဖေဖေနှင့် ပူစူးတို့ အိမ်လေးမှာပဲ ပြန်အိပ်သည်။

“ကြည်နူး”

“ရှင်”

“မောင်တို့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ မရဘူးနော်”

“ဘာကိုလည်းဟင်”

ကြည့်နူးက အစမပါ အဆုံးမပါသော သူစကားကို နားမလည်နိုင်သလို မေးတော့ ဒေါက်တာရဲထွဋ် ရယ်မောလိုက်မိ သည်။

အခုတော့လည်း ကြည့်နူးနှင့် သူတို့ အချစ်ခရီးလမ်းက သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နေသည်မဟုတ်ပါလားလေ။

“ဪ...လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ချစ်ကို အခုလို ဟိုဘက်အိမ်ကူးလိုက် ဒီဘက်အိမ်ကူးလိုက် ခွင့်မပြုနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကြည့်နူးကို သိပ်ချစ်လို့ မောင်က အပိုင်သိမ်းထားမှာကိုပြောတာ”

“ဪကွယ်”

“မောင်ကတော့ ကြည့်နူးကို နည်းနည်းလေးမှ ခွဲမနေနိုင် တော့ဘူးဗျာ၊ လက်ထပ်ကြစို့နော်”

“ဟိုး...ဆရာကြီး စိတ်ကိုထိန်းပါဦးရှင်၊ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတို့ မင်္ဂလာပွဲ အရင်ကျင်းပရဦးမယ်ရှင် သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း...ကြည့်နူးကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မောင် စိတ်တွေ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး”

“ချစ်တယ်ကြည့်နူးရယ်”

“မောင်ရယ်”

မြတ်နိုးစွာ ထွေးပွေလာသော မောင်ရင်ခွင်မှာ နားခိုမိစဉ်

ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် တစ်ကောင် ထံ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားသော အဖြူရောင်ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ကို အထီးကျန်လွမ်းမောဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြည့်နူးရင်မှာ ဒေါ်စောဥမ္မာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။

“မောင်”

“ဗျာ”

“ကြည့်နူးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိပါနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ...မောင်ချစ်တာ ဟောဒီက ချစ်သူလေး တစ်ယောက်ထဲပါ”

“တစ်သက်လုံးအတွက်လားဟင်”

“တစ်သက်လုံးအတွက်ပေါ့ အချစ်ရယ်၊ ဒေါ်စောဥမ္မာ လို မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက် ပေါ်လာမှာ ကြည့်နူး ကြောက်သလို မောင်လည်း မောင်ချစ်တဲ့သူနဲ့ဝေးရမှာ သိပ်ကြောက် တယ်ဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်ရယ်၊ ကြည့်နူးတို့ မိသားစု ဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံရတာ ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်”

“ကြည့်နူး ဆုတောင်းတွေအားလုံး ပြည့်စေဗျာ”

“မောင်ရယ်”

နွေးထွေးကြင်နာစွာ ကျရောက်လာသော မောင်အနမ်းတွေ ကို ကြည့်ဖြူလိုလားစွာ ခံယူမိချိန်မှာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် အဖြူ

ရောင် ခန်းစီးလေးတစ်ခု လုပ်ခတ်သွားတာကို ချစ်သူနှစ်ဦးစလုံး သတိမထားမိလိုက်ကြပါ။

အဖြူရောင်လိုက်ကာ နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေသော ဦးသိန်း အောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ဦးတို့ ချစ်စရာမြင်ကွင်းလှလှလေးအတွက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ ပီတိဖြာဝေနေချိန်မှာ ချစ်သူကို သိပ်ချစ်လွန်း၍ အချစ်တစ်ခုထဲ အတွက် မိုက်မဲရူးသွပ်ခဲ့သော စောဥမ္မာဆိုသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုက မည်သူမှ သနားညှာတာ စာနာပေးရန် သတိမရ ကြချေ။

• ချစ်သူထံမှ အချစ်ကိမရဘဲ အမုန်းများစွာကိုသာ လက်ခံ ရရှိခဲ့သော စောဥမ္မာ နတ်ဂုဖြူဖြူလေးထက်သို့ အဖြူရောင်ပန်း စည်းလေးကို ချန်ထားထွက်ခွာသွားသော ဦးဒေးဗစ်ထံမှ ကျယ် လောင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံသည်သာ ဆိတ်ငြိမ်သော စောဥမ္မာပူ အပါးမှာ နာကျင်ကြေကွဲဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာအားဖြင့်

မြပုလဲသွယ်